Magazine Secretary

Episia Kuli

THE BBECIAN

2020

7th Edition

(1st E- Edition)

ANNUAL MAGAZINE

BINESWAR BRAHMA ENGINEERING COLLEGE

KOKRAJHAR, ASSAM

Magazine Credit

About Magazine :
"The BBECIAN" is a reflection of all our tiny efforts wrapping together to showcase the kaleidoscopic talents of the students. The articles, poems, essays are none but the diverse shapes of their imagination, and through the magazine, we tried our best to radiate them.We wholeheartedly hope that the readers will embrace our endeavors that have gone behind the curtains.

Swaraj Mandal,
Content Creator,
4th sem, Mechanical Engineering.

Garima Saikia, Content Editor,
2nd sem, Civil Engineering.

Duke Nath, Content Creator,
2nd sem, Mechanical Engineering.

Abinash Mahanta,
Content Editor,
2nd sem, Mechanical Engineering.

Bitupan Patowary,
Content Editor,
2nd sem, Mechanical Engineering.

Episia Kuli, Magazine Secretary,
8th sem, Chemical Engineering.

Jyotirmoy Kalita,
Chief Content Editor,
8th sem, Chemical Engineering.

Karna Prabhakar Baruah,
Digital Design Director,
4th sem, Chemical Engineering.

Ritam Jyoti Das,
Managing Editor,
6th sem, Mechanical Engineering.

Bhargav Deka, Content Editor,
4th sem, Chemical Engineering.

Partha Pratim Mazumdar,
Content Creator,
4th sem, Mechanical Engineering.

Dhritisman Kashyap,
Content Creator,
4th sem, Mechanical Engineering.

Anuranan Gogoi,
Asst. Design Director,
4th sem, Civil Engineering.

From the desk of Principal

I am very glad to know that the Bineswar Brahma Engineering College Students' Union is going to publish a yearly magazine "The BBECIAN" of the session 2020-21. I am hopeful that the present edition of "The BBECIAN" will contribute to stimulate the literary audience and keep up the rich heritage of the college. I would like to convey wishes to the editorial board of this edition of the magazine.

Dr. Kamal Kumar Brahma
Principal
Bineswar Brahma Engineering College

LETTER FROM THE EDITOR

On behalf of the editorial board, I am pleased to present the 7th edition of 'The BBECian'. It gives us immense joy and satisfaction to finally re-introduce the magazine in a new way & form. 'The BBECian' represents the creative side of the students to a fair degree something that we think we all need to reconnect with. In this edition, we tried our best to bind together every aspect of our BBEC fam and hope it'll inspire every BBECian out there to actively participate and contribute. We are constantly working on improving the magazine so, all your input and feedback are always welcome.

Though it was decided to publish this edition of 'The BBECian' in Feb-March of 2020, yet because of the pandemic & lockdown, we had to postpone the idea.

I have had the privilege of taking over as the magazine secretary of BBEC in 2019. Since then, I have rendered as much as I can to the growth of the college. For my utmost contentment, I hold the opportunity to conduct a wall magazine competition for the first time in BBEC, I was also actively involved in organizing TECHNISIA (the techno-cultural fest of Bineswar Brahma Engineering College), and above all, I fulfilled the promise of publishing an E-magazine. So, now I'm glad that I did whatever I could, whatever was in my hand.

BBEC, being the third government engineering institution of the state is not getting the amount of recognition and acknowledgment it deserves. So, I urge everyone wherever you're, be a proud BBECian. Do not remove your BBEC tag. Please do not ever hesitate to introduce the institution where you've spent four precious years of your life, where you've achieved your valuable degree. Let the world know about it. Give your best shot and make BBEC proud.

As we all are going through a phase of pandemic, where we have already lost many lives, have seen miseries all around and news of recession. We must stay strong, healthy, and focus, we must not sit idle and at least utilize our precious time to do something effective for the development of ourselves and society.

We thank all of you who stood by us patiently and gave us their hands in shaping the magazine when there were days when the only thing we had to offer was our confusions.

It has truly been an honor for me to work with such a passionate group of students.
The editorial board dedicated a monumental amount of their time and energy to it. Without them, it was next to impossible for me to publish the magazine within such a short span of time. I am grateful to every one of you from the bottom of my heart. Keep up the good work guys!

Hope you all appreciate our efforts.

Happy reading!

Episia Kuli
Editor, The BBECian

FROM THE DESK OF FACULTY IN-CHARGE

It is a matter of great pride and privilege to be a part of college magazine “The BBECIAN”. The main thrust of the college has been to achieve human excellence to shape the personality of pupils through a host of extracurricular and co curricular activities and instilling in them the moral value.

Our budding talents have expressed their thoughts, ideas, hopes, feelings, aspirations and convictions in a creative way. In fact, this is how they broaden their mental, psychological and intellectual horizons. As you scan through the pages, it will enlighten you with the important milestones that BBEC has achieved this year.

My heartiest thanks to all our esteemed members of the editorial board and students members for their co-operation and support and putting their best in bringing out this issue of our college magazine.

Greetings to all our readers.

Dr. Dewananda Das
Faculty in-charge
The BBECIAN

Table of Contents

পদপথত আমাৰ কথা	15-18
কেণ্টিনৰ খুৰাৰ সৈতে এখন্তেক	15
চাহৰ আমেজেৰে ডাৰলিঙৰ স্বত্বাধিকাৰীৰ লগত আমাৰ এখন্তেক	16
টেম্পোচালকৰ সৈতে এখন্তেক	17
হিয়াৰ আমঠু বাজে	18
Our enriching diversities	19-28
Folk dance of the Bodos	20
Rabha Culture	23
তানীসকলৰ ইতিবৃত্ত: মিচিংসকলৰ উল্লিখন	24
অসম আৰু পৰম্পৰাগত বিহু	27
Ex-Students corner	29-33
Engineering to Bureaucracy	30
Career in Civil Services : And how to prepare	31
Career in Research & Development	32
প্ৰবন্ধ নিকুঞ্জ	34-56
শৈক্ষিক নীতি	35
বি বি ই চি আৰু আমিবোৰ	37
টৰ্চ মুদৈ	46
নাৰী সৱলীকৰণ আৰু সমাজ	49
জীৱনৰ হেঙুলীয়া আভা	51
ঐতিহ্যমণ্ডিত কাঁহ শিল্প আৰু সৰ্থেবাৰী	52
অনুভূতি	54
এমুঠি অনুভৱ 'Keeping Quite' ৰ ভাষাত	55
মুখা	57
কবিতা কানন	61-67
দামিনী	62
অন্তিম কবিতা	62
বিষয় কৰোনা	63
সপোনৰ সুহুৰি	63
মোৰ পৰা তোমালৈ	64
সপোন	64
অনুভৱ	65
কাহানিবা আছিলা মোৰ তুমি	65
কবিতাৰ শিৰোনাম : মই জয়মতীয়ে কৈছো	66
Paper content	67-72
Contribution of Gita in development of education philosophy	68
Pupil teacher relationship	68
Why engineers are unemployed in India ?	68
Supernova	70
TO ALL THOSE WHO FACED EXTREME ANXIETY AT SOME POINT OF THEIR LIFE	72
Cultural assimilation : Experience the change	73
Best out of my college	74
Theory of everything	75
Why and how?- The curiosity	77
Technisia	78-80
Traveling blogs	81-85
In the boulevards of the UK	81
Poetry's Treasury	86-88
The rewind nature	87
Graduation	87
Every drops counts	88
Space(story of a girl)	88
নাটক	89-93
অশ্বমেধৰ ৰণাঙ্গন	89
Start-up Cell BBEC	94
Annual report	95-97
Memory Lane	98-112

Teacher Sprouts

Dr. Palash Jyoti Hazarika
First Principal of BBEC

Dr. Rupamjyoti Nath
Assistant Professor
Department of Humanities (Economics)

Dr. Sanjay Basumatary
Assistant Professor
Chemistry Department

Dr. Leeladhar Chouhan
Assistant Professor
Physics department

Dr. Jyotishmoy Borah (Post Doc)
Assistant Professor
Chemistry Department

Dr. Purabi Sarmah
Assistant Professor
Chemistry Department

Dr. Bipul Das
Assistant Professor
Chemical Engineering Department

Dr. Arabinda Debnath
Assistant Professor
Department of Humanities (Commerce and Management)

Chemical Department

Hemantajeet Medhi
Head of the Depertment

Mukunda Madhab Gogoi
Asst Professor

Harsh Vardhan
Asst Professor

Rajani Kant Baro
Asst Professor

Deepak Kumar
Asst Professor

Hitasmita Deka
Asst Professor

Subhendu Sharma
Asst Professorr

Vineeta Gautam
Asst Professor

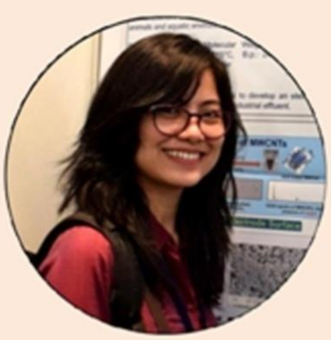

Bhanupriya Brahma
Asst Professor

Ubaidullah Akanda
Lab Instructor

Civil Department

Dibya Jyoti Saikia
Head of the Department

Medalson Ronghang
Asst. Professor

Arindom Das
Asst. Professor

Dengkhw Brahma
Asst. Professor

Debashri Swargiary
Asst. Professor

Electrical Department

Dambarudhar Basumatary
Head of the Department

Monojit Seal
Asst. Professor

Rahul Kumar
Asst. Professor

Anjumani Baro
Asst. Professor

Chandrima Das
Asst. Professor

Rashmi Ranjan Behera
Asst. Professor

Biswanath Hajoary
Asst. Professor

Lima Basumatary
Asst. Professor

Rikhit Swargiary
Asst. Professor

Nibedita Das
Asst. Professor

Munmun Barman
Asst. Professor

Kumkum Narzary
Asst. Professor

Mechanical Department

Anjan Kr. Kakati
Head of Department

Dr. Kamal Jyoti Talukdar
Asst. Professor

Jubina Sultana
Asst. Professor

Mantulal Basumatary
Asst. Professor

Maths Department

Amulya Nath
Head of the Department

Nijwm Wary
Asst. Professor

Moon Moon Roy
Asst. Professor

Chemistry Department

Dr. Jyotishmoy Borah
(Head of Department)

Tirtha Bhattacharya
Asst. Professor

Dr. Prova Baroah
Asst. Professor

Physics Department

Dewananda Das
(Head of Department)

Birajit Basumatary
Asst. Professor

Humanities Department

Dr. Rupam Jyoti Nath, Ph.D
Programme Officer, NSS
Coordinator, Startup Cell
Teacher Coordinator, BBECSU
Assistant Professor and HoD

Nareswar Ramchiary
Assistant Professor
Sociology

Rwisumwi Brahma
Assistant Professor
English

Non- Teaching Staff

Thinjreb Basumatary
Grade-IV

Nijira Brahma
Grade-IV

Sansuli Basumatary
Grade-IV

Silpi Narzary
Grade-IV

Juliet Boro
Grade-IV

Sabita Basumatary
Grade-IV

Birkhang Brahma
Grade-IV

Manoj Kr. Daimary
Asstt. Store Keeper

Chandi Brahma
Grade-IV

Purna Ch. Brahma
Grade-IV

Non- Teaching Staff

Jeeta Rani Basumatary
Supervisor Instructor

Bidyut Sarkar
Pharmacist

Sandhya Basumatary
Nurse

Arun Kr. Brahma
Nazir

Ms. Dhiru Barman
Librarian

Babli Brahma
Asstt. Librarian

Fulung Khungur Narzary
Chief Store Keeper

Rajib Kr. Brahma
Asstt. Store Keeper

Sanswrang Basumatary
Grade-IV

Beauty Basumatary
Grade-IV

Bisti Bala Machahary
Grade-IV

Non- Teaching Staff

Swmdwn Narzary
Cashier

Chandan Brahma
Accountant

Prasanta Kr. Brahma
Sr. Asstt.

Ravi Roy
Sr. Asstt.

Bijan Das
Sr. Asstt.

Namita Basumatary
Sr. Asstt.

Anand Kr. Boro
Jr. Asstt.

Vekhojolee Basumatary
Jr. Asstt.

Gwjwnshri Narzary
Jr. Asstt.

Dauharu Basumatary
Jr. Asstt.

Sakuntala Roy
Jr. Asstt.

Rajib Kr. Brahma
Steno Grade-III

কেন্টিনৰ খুৰাৰ সৈতে এখন্তেক

প্ৰশ্ন :- খুৰা, পোনপ্ৰথমে আপোনাক স্বাগতম জনাইছোঁ। আপুনি আমাৰ মহাবিদ্যালয় অৰ্থাৎ BBEC ৰ লগত কেনেদৰে জড়িত? BBEC ৰ লগত আপোনাৰ সম্পৰ্ক আপুনি কি বুলি ভাবে?

উত্তৰ :- হয়! জড়িত বুলি কবলৈ গ'লে আচলতে মই এই মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰে পৰা এজন অসমীয়া ল'ৰা হিচাপে এই দোকান খনৰ জৰিয়তে বসতি স্থাপন কৰিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ লগত এটা সু-সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলাৰ যেন অৱকাশ পালো। সকলোকে ঘৰৰ মানুহৰ দৰে, মোৰ নিজ সন্তান হিচাপে প্ৰত্যেকজনক মই আদৰো । আনকি ল'ৰা কেইজনক নিজৰ লগৰ নিচিনা জ্ঞান কৰি সকলো কথা ভাগ বতৰা কৰো আৰু ছোৱালী কেইজনীকো মৰমতে ভন্টি, মাইনা বা সোণটি বুলিও মাতো কাৰণ সকলোকে নিজৰ ঘৰুৱা যেনেই অনুভৱ হয়।

প্ৰশ্ন :- BBEC ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ লগত আপোনাৰ সম্পৰ্ক কেনেকুৱা?

উত্তৰ:- ক'বলৈ গলে মোৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰী সকলৰ লগত এটা মধুৰ সম্পৰ্ক আছে । সকলোকে ভাল পাওঁ, মৰম চেনেহ কৰোঁ আৰু তেখেতলোকেও মোক যথেষ্ট আদৰ আৰু সন্মান কৰে । ইতিমধ্যে ইয়াৰ পৰা পঢ়া সমাপ্ত কৰি যোৱা ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলেও মোক মনত পেলাই থাকে । গতিকে, সকলোৰে লগত সুখ দুখৰ কথা পাতো ।

প্ৰশ্ন:-খুৰা, আপোনাৰ আৰ্থিক উপাৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত BBEC খনক কেনেদৰে ভাবে?

উত্তৰ:- কলেজৰ আশে-পাশে দোকান পোহাৰৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ সেইগতিকে ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ খোৱা বোৱা সমস্যাও যথেষ্ট খিনি পৰিলক্ষিত হয় । মানুহ হিচাপে আমি প্ৰত্যেকজন যিকোনো কৰ্মক্ষেত্ৰৰ এখনৰ লগত জড়িত হ'বই লাগিব গতিকে ইয়াক চিন্তা কৰি মই কলেজ খন আৰম্ভ হোৱাৰ পৰাই অৰ্থাৎ ৰাতিপুৱাৰ আৰু দুপৰীয়াৰ সময়ছোৱাত মই কেন্টিনখনতে থাকোঁ। কিছু পৰিমাণে খাদ্যৰ নাটনি দূৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। এইদৰেই দিনবোৰ অতিবাহিত কৰিছোঁ আৰু ।

প্ৰশ্ন:- এই ক'ৰোনা মহামাৰীৰ সময়ছোৱাত BBEC যিহেতু বন্ধ হৈ আছে গতিকে এইসময়চোৱাত আপুনি কেনেকুৱা অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছে ?

উত্তৰ:- অসুবিধাটো যথেষ্ট খিনি হৈছে । আৰ্থিক অৱস্থাৰ ফালৰ পৰা অসুবিধা অকল মোৰেই হোৱা নাই প্ৰত্যেকজনৰ হৈছে । আমি ক'ৰবালৈ যাওঁ বুলি যাবনোৱাৰো বা কিবা এটা কৰো বুলি কৰিব নোৱাৰাৰ এটা অৱস্থাৰ উপক্ৰম হৈছে ।

প্ৰশ্ন:- BBEC ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ কোনটো দিশ আপোনাৰ আপোন লাগে?

উত্তৰ:- প্ৰধানতঃ, আমাৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকল বহুত ভাল হয়, বেয়া বুলি কব নোৱাৰোঁ । যিহেতু সকলো সৰু সৰু ল'ৰা ছোৱালীয়ে উচ্চ শিক্ষা লবলৈ ইয়ালৈ আহে গতিকে তেখেতসকলৰ ব্যৱহাৰ-পাতি বহুত নম্ৰ । আমি ভাল বেয়া নিৰুপন কৰিব পাৰোঁ তেখেত লোকৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ ওপৰত গতিকে এইক্ষেত্ৰত আমাৰ ছাত্ৰ- ছাত্ৰী সকল যথেষ্ট উন্নত ।

চাহৰ আমেজেৰে ডাৰলিঙৰ স্বত্বাধিকাৰীৰ লগত আমাৰ এখন্তেক

প্ৰশ্ন:- নমস্কাৰ দাদা। পোনপ্ৰথমেই আপোনাক ধন্যবাদ জনাইছোঁ আমাক এইখিনি সময় দিয়াৰ বাবে। BBEC বুলিলে আপোনাৰ মনলৈ প্ৰথমেই কি আহে? কলেজৰ প্ৰতি আপোনাৰ মনোভাৱ কেনেকুৱা?

উত্তৰ:- ধন্যবাদ, ধন্যবাদ। তোমালোকে E-magazine প্ৰকাশ কৰিবা বুলি জানি যথেষ্ট সুখী হৈছোঁ। শুভকামনা থাকিল। BBEC ৰ কথানো কি ক'ম! কলেজখন নথকা হ'লে আমাৰ ব্যৱসায় সম্ভৱ নহয়। ক'বলৈ গ'লে মূলতঃ BBECক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই আমিবোৰ তথা এই অঞ্চলৰ শ শ পৰিয়াল চলি আছে। ঠাইখনে অলপ হ'লেও উন্নতিৰ মুখ দেখিছে। গতিকে, এই ছেগতে কলেজখনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

প্ৰশ্ন:- কলেজখন তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ লগত আপোনালোকৰ সম্পৰ্ক কেনেকুৱা দাদা?

উত্তৰ:- দৰাচলতে, কেৱল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ লগতেই নহয় BBECৰ Facultyৰ লগতো আমাৰ সু-সম্পৰ্ক আছে। তেওঁলোকো আমাৰ ইয়ালৈ মাজে মাজে আহি গৈ থাকে। আৰু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলকো আমি নিজৰ দৰেই জ্ঞান কৰোঁ। ভাল পাওঁ। হাঁহি - স্ফূৰ্তিও কৰা হয়।

প্ৰশ্ন:- BBECৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত Darlingৰ জনপ্ৰিয়তাৰ কথা পুনৰবাৰ কোৱাৰ হয়তো প্ৰয়োজন নাই। গতিকে, ইয়াৰ কাৰণ আপুনি কি বুলি ভাবে? Darling ৰ চাহ নে বেলেগ কিবা? নে Couple's place বাবে?

উত্তৰ:- হয়, হয় । Darling ক নজনা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হয়তো নোলাব। কথাটো কি জানা! 'Darling' নামটোয়েই ইমান ৰোমান্টিক যে সকলোকে আকৰ্ষণ কৰেই(হাঁহি হাঁহি)। আমাৰ চাহৰো চাহিদা আছে পিছে। যিহেতু আমাৰ ইয়াত, মাটিৰ প'ট (Pot)তহে চাহ পৰিৱেশন কৰা হয়, প্লাষ্টিকৰ ব্যৱহাৰ নহয় বুলিবই পাৰি। গতিকে ইও Darlingৰ জনপ্ৰিয়তাৰ এক অন্যতম কাৰণ। আৰু Couple's place বুলিনো কি ক'ম ! তোমালোকৰ কলেজৰ অনেক প্ৰেম কাহিনীৰ সাক্ষী আমাৰ Darling। গতিকে, আমাৰো ভালেই লাগে (পুনৰ হাঁহি হাঁহি)।

প্ৰশ্ন:- শেষত, ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি কিবা ক'ব দাদা?

উত্তৰ:- তোমালোকে কোকৰাঝাৰত পঢ়ি গৈ ভাল নাম কৰা। সমাজৰ হকে কাম কৰা। ইয়াতেই আমাৰ গৌৰৱ। আৰু সোনকালেই যেন আগৰ দিনবোৰ উভতি আহে। কলেজবোৰ খোলে। Darlingও যাতে আকৌ তোমালোকৰ হাঁহি-ধেমালিৰে মুখৰিত হয়, তাৰেই কামনা আৰু।

টেম্প'চালকৰ সৈতে এখন্তেক

১. প্ৰশ্ন:- চন্দ্ৰপাৰাত যেতিয়াৰ পৰা BBEC প্ৰতিষ্ঠা হৈছে, তেতিয়াৰ পৰা আজিলৈকে আপোনালোকে আমাৰ BBEC ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক অনা নিয়া কৰি আছে। আপোনালোকৰ অনুভৱ কেনে ?

উত্তৰ: BBEC স্থাপিত হোৱাৰ আগলৈকে আমাৰ টেম্প'ৰ লাইনটো চন্দ্ৰপাৰালৈকেহে সীমিত আছিল। কিন্তু যেতিয়া BBEC স্থাপিত হ'ল , তেতিয়াৰ পৰাই আমি BBEC ৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ লগতে ভিতৰৰ মানে চন্দ্ৰপাৰাৰ পৰা বিজুলীবাৰীলৈ যোৱা পথৰ মানুহখিনিকো কোকৰাঝাৰ টাউনলৈ অহা-যোৱা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সুবিধা প্ৰদান কৰিব পাৰিছোঁ। লগতে আমাৰো কিছু আৰ্থিক অনাটন দূৰ হৈছে । বৰ্তমান সময়ছোৱাত বহুত বেছি সংখ্যক ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ এই মহাবিদ্যালয়খনলৈ আগমন ঘটিছে, গতিকে এই সময়খিনিত আমি আৰ্থিকভাৱে টনকিয়াল হৈ পৰিছোঁ। দৈনিক ২-৩ বাৰকৈ আমি মহাবিদ্যালয়খনলৈ অহাযোৱা কৰোঁ,সেয়ে আমাৰ দৈনিক উপাৰ্জনৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিছে।

২. প্ৰশ্ন:- কোকৰাঝাৰত ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজ বুলি কলে সাধাৰণতেই মানুহৰ মুখত BBEC ৰ তুলনাত CIT ৰ নামহে বেছিকৈ শুনা যায়। আপুনি ইয়াৰ কাৰণ কি বুলি ভাৱে?

উত্তৰঃ- CIT ৰ প্ৰতিষ্ঠা BBEC তকৈ বহু আগত। তদুপৰি CIT ৰ Infrastructure ও বিশাল। Central কলেজ হিচাপে CIT ৰ নামো আছে। পোনপ্ৰথমে BBEC ত Branch দুটা আছিলে , সেয়েহে CIT ৰ তুলনাত BBEC ৰ শিক্ষাৰ্থী আৰু অধ্যাপক/ অধ্যাপিকাৰ সংখ্যাও কম আছিল। আৰু এটা কথা হ'ল, কোকৰাঝাৰত সোমাইয়ে CIT খন পোৱা যায় আনহাতে BBEC খন অলপ ভিতৰলৈ আছে। গতিকে, কোকৰাঝাৰত ইঞ্জিনীয়াৰিং কলেজ বুলি ক'লে সাধাৰণতেই মানুহৰ CIT ৰ কথাই প্ৰথমে মনলৈ অহাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু, এতিয়া সময় সলনি হৈছে, কোকৰাঝাৰত CITৰ লগতে BBEC ৰো জনপ্ৰিয়তা বৃদ্ধি পাইছে।

৩. প্ৰশ্নঃ- কেতিয়াবা আমাৰ BBEC ৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ কলেজত ক্লাছ বা পৰীক্ষা থকাৰ সময়ছোৱাত যদিহে আপোনালোকৰ টেম্প'ত যাত্ৰী কমকৈ থাকে, সেইসময়ত আপোনালোকে যাবলৈ অমান্তি হয়, যাৰ বাবেই শিক্ষাৰ্থীসকল অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয়। এই পৰিস্থিতিটোৰ বিষয়ে আপুনি কি ক'ব?

উত্তৰঃ- আগৰ তুলনাত বৰ্তমান টেম্প'ৰ লগতে টেম্প' চালকৰ সংখ্যাও বৃদ্ধি পাইছে সেয়েহে আমি আগৰ নিচিনাকে ভাড়া নাপাওঁ। যদিহে আমি টেম্প'খনত ২/৩ গৰাকী মানুহ লৈ যাওঁ, তেতিয়াহ'লে আমি ভাড়া পাওঁ ৪০/৬০ টকা, তেনেক্ষেত্ৰত আমাৰ দৈনিক মজুৰীটোও নাপাম। যিহেতু আমাৰো এটা পৰিয়াল আছে আৰু বৰ্তমান সময়ৰ মূল্যবৃদ্ধিৰ ফলত পৰিয়াল পোহপাল দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত আমিও যথেষ্টখিনি অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছোঁ। গতিকে কেতিয়াবা আমাৰ পৰিয়ালটো চোৱাচিতা কৰাৰ স্বাৰ্থত BBEC ৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বিপক্ষে যাব লগীয়া হয় বা তেওঁলোকৰ কথা আওকাণ কৰিব লগা হয়।

৪. প্ৰশ্নঃ- BBEC ৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ প্ৰতি আপোনালোকৰ মনোভাৱ?

উত্তৰঃ- BBEC ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল যথেষ্ট ভাল। তেওঁলোকে আমাক খুৰা, দাদা আদি সম্বোধন কৰি মাতে। তেওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ পাতিও ভাল । সেয়েহে BBEC ৰ শিক্ষাৰ্থীবিলাকক আমি ভাল বুলিয়ে কওঁ।

৫. প্ৰশ্নঃ ক'ভিড মহামাৰীৰ তথা লকডাউনৰ বাবে যিহেতু BBEC বন্ধ আছে, এই সময়চোৱাত আপোনালোকে কেনেধৰণৰ সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছিল?

উত্তৰঃ ক'ভিড মহামাৰীৰ কাৰণে আমাৰ বহু ক্ষতি হৈছে। আৰ্থিকভাৱে আমি দুৰ্বল হৈ পৰিছোঁ। পৰিয়াল পোহপাল দিয়াত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছোঁ। সকলোবোৰ সোনকালে ঠিক হ'বলৈ নেদেখা জনৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ।

হিয়াৰ আমঠু বাজৈ (এক আছুতীয়া সাক্ষাৎকাৰ)

প্ৰশ্ন:-২০০৮ চনতে আমাৰ মহাবিদ্যালয় বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় কোকৰাঝাৰত স্থাপিত হৈছিল গতিকে ইয়াৰ ফলত আপোনালোকৰ বাণিজ্যিক ক্ষেত্ৰত কিবা আৰ্থিক লাভালাভ হোৱা বুলি ভাৱেনে?

উ:-As a business purpose লাভ বুলি ক'বলৈ গলে It's a prospective profit. নিশ্চয়কৈ আমাৰ ইয়াত কলেজখনৰ যথেষ্ট customer আছে so I think it's good for us. I mean Kokrajhar is developing and you know that it's growing day by day. Lots of students are coming from lots of different places for their higher studies, especially in engineering fields. So because of that, it impacts the business too.

Q. What about our institution's students' behavior? How do they behave? what is your opinion?

Answer:- Their behavior is very nice. They are all young stars, right? This young generation behaves like mature adults. They know how to talk with people. Even roaming in a new place, they come in contact with the people very generously. Lots of students come from BBEC and also from CIT to have meals in our "Bajwi" mainly on Saturdays and Sundays. For me, their behavior is adorable.

প্ৰশ্ন :- “বাজৈ” আমাৰ প্ৰত্যেকৰে বাবে এটি আৱেগস্বৰূপ। গতিকে “বাজৈ”ৰ সংকট কালত আমি প্ৰত্যেকে আৱেগিক হোৱাটো স্বাভাৱিক । বাৰিষাৰ সময়চোৱাত যেতিয়া বাজৈ এআঁঠু পানীৰ তলত থাকে তেতিয়া আমি আটাইয়ে ভাগি পৰোঁ। এইক্ষেত্ৰত আপুনি কি ক'ব? “বাজৈ”ৰ লগত মানুহৰ আৱেগ কেনেকৈ জড়িত?

Answer:- First thing is, "Bajwi" is a very old restaurant. In 1986, it was established by my grandfather. After that, my parents and now I'm in the ownership of it. We provide homely food. we use only a certain amount of masala in our food items. It has been a long time we providing such food items. So I think people like this very much and this is the main reason why they come to our "Bajwi" regularly and share emotions with the restaurant. It's great, you know!

প্ৰশ্ন :- আমাৰ BBECৰ প্ৰায় ভাগ ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে বেলেগ হোটেলৰ তুলনাত এইখনকে বেছি প্ৰাধান্য দিয়ে। এই ক্ষেত্ৰত আপুনি কি ভাৱে যে আমাৰ হোষ্টেলসমূহৰ খাদ্য বেয়া হোৱা বাবে নে আপোনাৰ ইয়াত খাদ্য ভাল হোৱা বাবে ইয়ালৈ খাব আহে ?

উত্তৰ :- (হাঁহি হাঁহি) এইটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়াটো মোৰ বাবেও সম্ভৱ নহয়। মই ভাবো হোষ্টেলৰ খাদ্যৰ তুলনাত চাগে আমাৰ ইয়াত খাদ্য কিছু পৰিমাণে উৎকৃষ্ট হয়। কাৰণ মইয়ো হোষ্টেলত থাকি অহা আৰু হোষ্টেলৰ খাদ্য সম্পৰ্কে মই জ্ঞাত। সেইকাৰণে চাগে তেওঁলোকে কম পইছাৰ বিনিময়ত উন্নত মানদণ্ডৰ খাদ্য খাবলৈ ইচ্ছা কৰে। আমাৰ ইয়াত হয়তো সেই কাৰণবশতঃ প্ৰায়বোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই খাবলৈ আহে ।

Q. What is your message to our college students?

Answer:- I think they should study hard. Everyone's parents want their son/daughter to be successful in their life. So they work hard for their children. You should avoid bad habits and only should focus on your study properly to make your life a successful one and all the very best for your E-magazine too.

যুগুতালে : সম্পাদক ইপিছিয়া কুলীয়ে

Our Enriching Diversities

"the art of thinking independently together"

FOLK DANCE OF THE BODOS

Birajit Basumatary
Asst. Professor, Physics Dept

Folk dance is one of the most important genres of performing folk arts. According to *J.W. Kealiinohomoku* **"folk dance is folk dance performed by the folk"**. From the earliest days of civilization, dance has been part of human expression throughout the world serving diverse cultural functions. The literary terms of dance in Bodo is *'Mwsanai'*. According to *L Brahma*, "*Mwsanai*is composed of two words, *e.g.Mwdwm+ Sanai=Mwsanai*. Here,*'Mwdwm'* means '*Body'* and *'Sanai'* means *'To be twisted'*. Thus the word *Mwsanai* means *twisting of body in bewitching motions and waves".* The Bodos go together and share many important characteristics during the dance performance such as *Bihu* or *Bwisagu* etc. There are varied form of Folk dance. For a convenient study the Bodo dance can be classified under following the sub-types:

Classification of Dance	Sub-Classification
1. ***Dance associated with the religious festivals***	**1) *Kheraimwsanai:*** a. *Sa GwlaoBonai (Dance of tug-of-war)* b. *KhwijwmaFonai (Insect moving dance)* c. *Thungri Lanai or SatroliMwsanai (Sword wielding dance)* d. *DahalTungrisibnai (Dance with the sword)* e. *GandoulaBwnnai (Dance of Dragon-fly trapping)* f. *KhamaoBarkhwnai (Dance performed on a drum)* g. *BadaliBirnai (Dance of Bat flying),* h. *MwichwGelenai (Dance of Buffalo showing)* i. *BhathouGidingnai (Bathou cycling dance)* j. *Naobhasainai (Boat floating dance)* k. *MuphurGelenai (Dance of bear playing)* l. *MainaoBorainai (Propitiatory dance of mainao deity)* m. *MwchaGelenai (Dance imitating the tiger)* n. *GoraiDabrainai (Dance of horse riding)* o. *NaoJaonai (Dance of boat rowing)*
2. ***Dance associated with the life cycle.***	**1) *Haba-Janaimwsanai:*** a. *Barlangpamwsanai (Theater group dance)* b. *Bwirathimwsanai (Bride's maid dance)* **2) *RaijwJanaimwsanai:*** a. *Na gurnaimwsanai (Fishing dance)* b. *Hal eonaimwsanai (Ploughing dance)* c. *Mai gainaimwsanai (Planting of seedling)* d. *Shitlasibnaimwsanai (Sweeping of courtyard)* e. *Danailunaimwsanai (Weaving dance)*
3. ***Dance associated with the seasonal, occasional and agricultural festivals.***	1) *Bwisagujanaimwsanai(New yeardance)* 2) *Bardwisikwlamwsanai (Myth dance)* 3) *Bagurumbamwsanai (Butter fly dance)* 4) *Koprisibnaimwsanai (Rain-cap sweeping dance)* 5) *Mwsaglangnaimwsanai (Bathou dance)*

1. Dance associated with the Religious Festivals:

The traditional religion of the Bodos is **Bathou**. In **Bathou** religion, there are different kinds of worship or puja are observed in different seasons and occasions with certain rites and rituals. Among these worships the name of ***Kherai**, **garja*can** be mentioned.

Generally, the ***Kherai*is** the most important worship among the Bodos that are performed with different subjects of Gods and Goddess where animals, hens, goats etc. are offered. Now it is seen that most of the followers of modified **Bathou** religions worship with flowers, with water and decorate with betel nut, flowers, prosad, but they still follow traditional rites, rituals and dances. This song-cum-dances are performed only by women to the accompaniment if folk kham "***kherai***". It has already been said that the ***kherai*is** the greatest religious festival of the Bodos. The list of **kheraimwsanai** has been sorted in the given above table.

2. Dance associated with the life cycle:

Life cycle consists of birth, marriage and death. In this world there are many rites and rituals associated with the life cycle in different communities. Besides the rites and rituals there are many dances that are performed in connection with birth and marriage. In the Bodo society there are also dances associated with the marriage and ceremony. The dance is called ***Habajanaimwsanai*. *'Haba'*** means **'*marriage'*** work while **'*Janai'*** means to *'eat'*. So the words ***"HabajanaiMwsanai"*** bears the meaning of the Bodo dances associated with the marriage ceremony. Dance associated with the life cycle has been categorized in two parts as given above in the above table.

3. Dance Associated with the Seasonal, Occasional and Agricultural Festivals:

There are many festivals in the Bodo Society. The **Bwisagu, magwdomasi,**

amthisuaetc are the main seasonal and agricultural festival of the Bodos. Among these festivals the **Bwisagu** is the most celebrated biggest seasonal and agricultural festival of the Bodos.

The **BohagBihu** is known as **Bwiasgw** or Bwisagu among the **BodoKachari. Bwisagu** is a Bodo word 'baisa' means "year or age" and **'agu'** means **'start'**. Hence **Bwisw + agu = bwisagu** means the starting of the years or age. It is indeed to say that dance or **Bwisagumwsanai** is the most important dance of the Bodos that is performed during the spring time. Therefore the associated dances of this festival are called **"Bwisagumwsanai"**. It is also called **"Rongjanay-Bazanay"**. Dance associated with the seasonal, occasional and agricultural festival has been given in the above table. Some of the main Bodo folk dance of the Bodo society has been high lightened given below:

3.1 BagurumbaMwsanai (Butter-fly dance):

The most wonderful and indigenous dance of Bodo-people is **'BagurumbaMwsanai'**. **Bagurumba** dance is also known as "Butterfly dance **(mwsanai)**" because this dance of Bodo people of Assam resembles the movement of butterflies and birds. Bagurumba composed of four words, e.g. **"Ba + Ega + Rou + Bagaroumba"**. 'Ba means to shoulder a responsibility', 'Ega means to come out', 'Rou means heaven', high place of God and 'Ba means five'. Regarding this dance an artist SakradhorNarzary also says- This dance is performed with national

sentimental. There is no restrictions on the castes. By this music and dance it is explained snails are meant to stay in rivers, like that **Daosin** (bird) meant to stay in jungles so they have their own identity. The dresses for **Bagurumba** female dance are **Dokhna, Jwmgra, KhwmayaoKheru (ear-rings),**

3.2 DahalThungriSibnaiMwsanai (Dance with the sword):

DahalThungriMwsanai is nothing but one kind of modified dances. The dance is taken from traditional **Kherai** worship. This dance is performed by girls alone on the stage. Now it is also choreographed by **BarlangphaNarzary**. According to him, it is composed of two kinds music from **Kherai** dance i.e. one is **DahalSibnaiMwsanai** and another is Sa **GwlaoMwsanai**. In this dance only maidens perform with **Dahal** (Shield) in their left hand and **Thungri** (Sword) in their right hand. This dance is signifies the preparation for war against the enemies. The dance symbolizes their Zeal to fight against their enemies. The mood of the dance is very powerful and energetic. They try to incorporate all of their strength and courage to protect themselves and their land from the others. At the beginning they pray to the mother earth and in the course of the dance they also show their firm faith in the power of nature to give them energy and patience. They also worship sun god to give them power and strength. Bodo society to marry couple from one own **KhanaiKhithlangKhatobnai.** The dresses used by the male dancers and instrument plays are Gamcha (Bodo loincloth), Shirt (made of Bodo Cloth), Aronai and Turban (made of Bodo cloth and put on the Bodo style).

Through the dance it is seen that the dancers try to make a request to the Mother Nature i.e. **Bar** (air), **Dwi** (water), **Ha** (earth), **Or** (fire), **Okhrang** (sky) to give them a part to its strength so that they can fight back their enemies.

3.3 Bardwisikhlamwsanai (Myth dance):

Bardwisikhla is one of the most important folk dances of the Bodos. There is a myth associated with the term **Bardwisikhla**. In the Bodo society **Bardwisikhla** is a young girl and presumed to be the daughter of a Bodo who has been married to a bridegroom of some distance place of the west. Bardwisikhla visits her mother's home once a year at the advent of springtime **Bwisagu** (Bihu) brings strong wind and heavy rainfall and she is regarded as afemale spirit. The term **Bardwisikhlais** a Bodo word. In the Bodo term '**bar**' means 'wind' '**dwi**' means 'water' and '**sikhla**' means 'young girl'.

RABHA CULTURE

Phoolmoni Rabha.
4th semester, (Mechanical)

Assam, the meeting ground of diverse cultures is indeed a land of **"Unity in Diversity"**. The people of the enchanting state of Assam are an intermixture of various racial stocks such as **Mongoloid, Indo-Burmese, Indo-Iranian, and Aryan.** Likewise, the Assamese culture is a rich and exotic tapestry of all these races that evolved through a long assimilative process.

The culture of Assam is traditionally a hybrid one, developed due to the cultural assimilation of different ethnocultural groups. Out of which, the **Rabha** tribe and their culture is a notable one.

The **Rabhas** are considered as one of the most significant plain tribes of Assam. The **Rabhas** belong to the Mongoloid community and have similarities with other tribal groups. The **Rabha** community has a rich, multi-faceted, and distinct culture of its own. The Agricultural practices, food habits, and belief systems of the **Rabhas** reflect a conglomeration of features from both the Aryan and Mongoloid culture.

The village economy is based on agriculture and both men and women work in the fields. The women love to wear colorful clothes that they weave themselves and they wear a lot of beads and silver ornaments. The **Rabhas** celebrate three main festivals and also observe **'Farkanti'** in remembrance of the dead kings of their clan. In the various festivals, both men and women sing and dance to the local instruments like the Karra, flute, and singa. The **Rabhas** are nonvegetarians and rice is their staple food.

The traditional economy of the Rabhas in general is based on agriculture, forest-based activities, and weaving. Besides cultivation, hunting was also an old practice of the **Rabha** people. The **Rabhas** have a rich tradition of festivals or ceremonies and people traditionally practice a few animistic rituals. The Baikho is the principal deity of the **Rabhas** which is associated with the crops; worshipped only

once in a year with a great ceremony during April and May. However, today they more often follow a faith, which is q blend of some Hindu and a few animistic rituals. The

forest **Rabhas** follow traditional animistic practices tinged with some rituals of mainstream Hinduism. On the other hand, village **Rabhas** have merged with local Hindus as far as their religious practices are concerned.

The women of the **Rabha** Tribe are greatly attracted to ornaments. They used ornaments as a marker of social status, personal status, a signifier of some form of affiliation for belonging to an ethnic, religious, and social tribe, and also used in the artistic display. The **Rabhas** are called efficient weavers in making traditional dresses. They use various kinds of dress in day-to-day life. In the antique times, both male and female together worshipped different deities, festivals; on that occasion, they must have worn their traditional dresses.

Culture is the heart and soul of a society. It is the manifestation of what a particular set of people thinks, feels, believes in, and holds as ideal. **Rabha** culture is an elegant assemblage of various traditions, rituals, and beliefs of the **Rabha** people. But, very, unfortunately; today the **Rabha** people are fighting to save their land and identity, which is undoubtedly a matter of concern. So, search more, learn and cultivate your culture. Because "If we are to preserve culture we must continue to create it."

তানিসকলৰ ইতিবৃত্ত:মিচিংসকলৰ উল্লিখনহ

ইপিছিয়া কুলী

ৰাসায়নিক বিভাগ, অষ্টম ষাণ্মাসিক

মানৱ ইতিহাসৰ অধ্যয়ন নানান বিস্ময়েৰে পৰিপূৰ্ণ। যুগে যুগে , চামে চামে অতীজৰে পৰা মানৱৰ ক্ৰমবিকাশৰ ওপৰত অধ্যয়ন ,গৱেষণা কৰিও আজি পৰ্যন্ত ওৰ পেলাব পৰা নাই বিস্ময়কৰ যুক্তি আৰু কাহিনীৰ। এচামে কিংবদন্তীৰ কাহিনীক নিমিষৰ বাবে দলিয়াই পেলাব বিচাৰিলেও ,সেই চামেই পিছ মূহুৰ্ততে কিংবদন্তীৰ কাহিনীৰ ওচৰত শিৰ নত কৰিছে । এচামে কিংবদন্তীৰ কাহিনীকে মূল পটভূমি কৰি নিজৰ যুক্তি আৰু চৰ্চাক আগবঢ়াই নিছে । জগতৰ সৰু বৰ সকলো সম্প্ৰদায়ৰে নিজা নিজা সৃষ্টি তত্ত্ব সম্পৰ্কীয় কাহিনীক আৰ্য , দ্ৰাবিড়, আষ্ট্ৰিক ,মঙ্গোলীয়, অষ্ট্ৰেলীয়, ককেছীয়, নেগ্ৰিটকে আদি কৰি সেই সম্প্ৰদায়ৰ লোক-সাহিত্যবোৰে সুকীয়াকৈ প্ৰতিনিধিত্ব কৰি আহিছে । ভাৰতবৰ্ষৰ অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু অসমৰ বুকুত অতীজৰে পৰা বসবাস কৰি অহা তানিসকলৰ ইতিবৃত্তও কিংবদন্তী নিৰ্ভৰশীল ।এই কথা তানিসকলৰ লোক সাহিত্যত বিশেষকৈ লোক গীত সমূহত প্ৰতিফলিত। ভাষাতান্ত্ৰিক অধ্যয়নৰ জৰিয়তে তানিসকলৰ ভাষা চীন- তিব্বতীয় ভাষা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত তিব্বত-বৰ্মী বুলি অভিহিত কৰা হৈছে । সেইফালৰ পৰা নৃ-তত্বৰ পণ্ডিত সকলে তানিসকলক বৃহৎ মঙ্গোলীয় গোষ্ঠীৰ লোক বুলি অভিহিত কৰিছে। মঙ্গোলীয় গোষ্ঠীৰ লোকসকলে প্ৰব্ৰজন আৰম্ভ কৰি দক্ষিণ-পূব এছিয়াৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সিচঁৰিত হৈ পৰে।

অৰুণাচল আৰু অসম ভূমিলৈ তানিসকলৰ আগমনৰ সঠিক তথ্য দিয়াত ইতিহাস নিমাত । আনকি মঙ্গোলীয় গোষ্ঠীৰ বড়ো আৰু বড়ো শাখাৰ বিভিন্ন ঠালবোৰৰ আগমন সম্পৰ্কতো ইতিহাস অন্ধকাৰৰ গৰ্ভত । আহোম সকলৰ আগমন সম্পৰ্কটো বুৰঞ্জীয়ে তথ্যৰ যোগান ধৰিছে । তানি বঙহৰ মাজত মিবৃ বা মিবু শ্ৰেণীৰ লোকসকলে তানিসকলৰ ক্ৰমবিকাশ আৰু প্ৰব্ৰজন লৌকিক গীত মাতত বছৰ বছৰ ধৰি পৰিৱেশন কৰি আহিছে ।লিখিত ৰূপ নথকাৰ বাবে ভিন্ন জনৰ মুখত সময়ে সময়ে ভিন্নতা লাভ কৰাতো স্বাভাৱিক । অৱশ্যে শ শ বছৰ ধৰি মুখ বাগৰি আহিলেও ভিন্নতা খুব কমেইহে সৌ সিদিনা লৈকে দেখা গৈছিল যদিও সম্প্ৰতি মিবৃ বা মিবু সকলৰ বিলুপ্তিয়ে তানিসকলৰ ইতিবৃত্তক নানান দিশলৈ টানি নিয়া পৰ্য্যবেশিত হৈছে ।লিখিত বুৰঞ্জী বা সাহিত্য নথকা গোষ্ঠীৰ এনে দশা হোৱাটো স্বাভাৱিক কথা।

তানি বঙহ বুলি কলে আদি,গালং, পাঃচি ,পাঃদাম, মিঞং, বৰি, বকাৰ, পাইলিব, মিচিমি'নিচিকে আদি কৰি অৰুণাচলৰ আদিম বাসিন্দা তথা অসমৰ বুকুত বাস কৰা মিচিং সকলৰ কথাকে আমি সামৰো আন এক অৰ্থত তানি মানে 'মানুহ'। গ্ৰিয়াৰ্ছন প্ৰমুখ্যে ভাষাৰ পণ্ডিত সকলে নামকৰণ কৰা তিব্বত বৰ্মী ভাষাৰ উত্তৰ অসম শাখাৰ অন্তৰ্গত ভাষা ভাষী লোকসকলে নিজকে তানি বুলিহে পৰিচয় জ্ঞাপন কৰে আৰু নিজৰ ভাষাটোক টানি আগম অৰ্থাৎ মানৱ ভাষা বুলি কয় । মিবৃ বা মিবু সকলৰ মতে তানিসকলৰ উৎপত্তি আৰু ক্ৰমবিকাশৰ ধাৰা পৰ্যায়ক্ৰমে এনেকৈ হৈছিল - -কৌঃযুম->যুমকাং->কাঃচি-> চিয়াং ->আঃব ->বমুগ ->মুকচৌং->চৌঃদ-> দুলুং-> লুঃতং ->তুঃয়ৌ ->য়ৌপৌ-> পৌদং-> দঃদৃ বা দঃনি।

দঃদৃ বা দঃনিৰ পৰাই তানিসকলৰ সৃষ্টি হ'ল বুলি বিশ্বাস কৰে । আনহাতে তানিসকলৰ আদিম পিতৃ-মাতৃৰ

ৰূপত চৌঃদি-মৌঃলক সদায়ে স্মৰণ কৰি অহা হৈছে। পৌদ্ং নাঃনৌ বা গৌদ মাতৃৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা অন্যান্য সন্তানসকলৰ ভিতৰত বনজি বনমাং মিনুৰ লাঃমাং ছন তায়াং, বৃচু য়াদা, বৃৰ লঃমাং, দাঃদৃ চঃমৃ, মিচুম মিয়াং, মৃত মৃজ, ঙৃতৌ পঃৰ, নমগু নঃমাং, দব ৰঃব, দঃনি বা তানি, চিবেঃ, মিলৃ মৃনাম আদি।

তানিসকলৰ ক্ৰমবিকাশৰ ধাৰা ত দঃনি বা তানিৰ স্তৰত পৌকাৰ পুঃ মিৰ উল্লেখ লক্ষণীয়। পৌকাৰ পূঃমি শস্য শ্যামলা ,নদন বদন ঠাই আছিল বুলি কৈ অহা হৈছে। তাতে দঃনি বা তানিয়ে ডেকা গাভৰু সকলৰ সমন্বিতে সময়ে সময়ে নানান উৎসৱ আয়োজন কৰি উদযাপন কৰি অহাৰ কাহিনী পোৱা যায়। বোধকৰোঁ ,পৃথিৱীৰ অন্যতম উৎসৱপ্ৰিয় তানিসকলৰ উৎসৱৰ পৰম্পৰা তেতিয়াৰ পৰাই আৰম্ভ, অৰুণাচলত যেনেকৈ মপিন, চলুং উৎসৱ, তেনেকৈ মিচিং সকলৰ মাজত আলি তগঃয়ে লৃগাং ,পঃৰাগ দবুৰ আদি আজিও উল্লেখনীয়।

তানিসকলোৰ উল্লেযোগ্য এটা ফৈদ হ'ল মিচিংসকল, মিচিংসকলৰ গৱেষক, পণ্ডিতসকলে অৰুণাচল পাহাৰৰ পৰা ভৈয়ামলৈ নামি অহা বুলি থিৰাং কৰিলেও চন তাৰিখ সম্পৰ্কত অনুমান কৰাহে পোৱা যায়। জ্ঞাতি-বৰ্গ অৰুণাচলত সৰহকৈ থকাৰ পৰা এই যুক্তি একেবাৰে নুই কৰিব নোৱাৰি।মিচিংসকল ভৈয়ামত কিয়? কেতিয়াৰ পৰা মিৰি নামকৰণ কৰা হ'ল? এয়াও একপ্ৰকাৰ সাঁথৰৰ নিচিনা হৈ আছে।পৰিসৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এই নিবন্ধত মিচিংসকলৰ বিষয়ে এটি চমু আলোকপাত আগবঢ়োৱাৰ যত্ন কৰা হৈছে।

অৰুণাচলৰ পৰা ভৈয়ামলৈ একেলগে বা একে সময়তে মিচিং সকল প্ৰব্ৰজন কৰি অহা নাছিল। সৌ সিদিনা লৈকে মিচিংৰ ফৈদ বুলি অৰুণাচল পাহাৰৰ পৰা ভৈয়ামলৈ নামি অহা মিচিং লোক আমাৰ মাজত আছে। অৰুণাচলৰ উপাধিৰ পৰিৱৰ্তে ভৈয়ামত থকা আত্মীয়ৰ সংস্পৰ্শত তেওঁলোকে অসমৰ জ্ঞাতিৰ নতুন উপাধি গ্ৰহণ কৰাও পৰিলক্ষিত হৈছে। নিজকে একে গোত্ৰৰ বুলি সামাজিক একতাৰ মন্ত্ৰেৰে দীক্ষিত হৈ মিচিং জনজীৱনলৈ উন্নতিৰ বাটেৰে বাট বুলি যাত্ৰা কৰাত সকলোৱে একে পথকে অনুসৰণ কৰা দেখা গৈছে।মিচিং "গোত্ৰ" আৰু কেতবোৰ "উপাধি" হল -গোত্ৰ উপাধি কন্দাৰ পেঃগু কেঃজ/কেঃযু তাযুং,তায়েং,দাং কেনতু মৌদক মেগু চঃব দলেঃ,মিচং, দৰিঙা,কাগাযুং জঃতুৰ পাঃতৃৰ তৰিঃ বৰি, পাঃচাৰ, বৰাং জঃব তাকু চঃদ পাঃইত পৌদং চুংক্ৰাং, জিমেঃ, য়িৰাং বকিঃ কুম্বাং, ৰৌগন বড়ু. পাঃদি , বাঃচুং বড়ুম তাৰাগ বমিঃ কাৰ্দং, কুটুম, খুলি, মিলি বনুং দাৱ, মঃৰাং, মিপুন মিঞ পাংকং পাঃয়েং, জ্ঞাতেঃ লঃৰিং মঃদি লঃয় তাত্মুদ লঃয়িং চাৰহ , পাৱ, পাঃজে, পৌৰমে পৌৰতিন লৃংকং ৰায়ে লৃংকুং/লঃয়িং যৌত্মুন লংগৃং নৰহ,চিন্তে, পগাগ, পাঃদুন্ত লাগ, লৌগ, পাগৃদুঠা, পাঃএাং, পদংগৃং য়ঃব তাৱ (ওপৰৰ গোত্ৰ আৰু উপাধি বিশেষত আসোৱাহ থাকিব পাৰে সদাশয় ব্যক্তিয়ে পৰামৰ্শ আগবঢ়ালে নথৈ সুখী হ'ম।)

মিচিং সমাজত গু:মৃনৰ বা গোত্ৰক অত্যন্ত গুৰুত্ব দিয়া হয় যদিও গু:মৃনৰ চৰ্চাৰ অভাৱত সাম্প্ৰতিক কালৰ উঠি অহা সৰহভাগ মিছিঙেই নিজৰ গু:মেন সম্পৰ্কতঅজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। লিখিত বুৰঞ্জীৰ নিচিনা কাম কৰি অহা গু:মৃনৰ জ্ঞান প্ৰত্যেক মিচিংৰে সৰ্ববিদিত হোৱা উচিত। মিচিং সমাজত বিয়া-বাৰুৰ ক্ষেত্ৰত উচ্চ-নিচৰ বিচাৰ নাই। আছে মিতিৰ পক্ষৰ হিচাপ।একে গু: মৃনৰ মাজত বিয়া নিষিদ্ধ। দোষনীয় কথা যে, গুঃমৃনৰ হিচাপ নাৰাখি কেৱল অপৃন বা উপাধিৰ হিচাপ লৈ চাই অতি সম্প্ৰতি বিয়া বাৰুৰ প্ৰচলন আৰম্ভ হোৱা কাৰ্যই সমাজত অসূয়া অপ্ৰীতি সৃষ্টি কৰাৰ যথেষ্ট থল আছে। কাজেই মিচিং ৰৌঙম ,অগত্যা সমাজ জীৱন কলুষিত কৰা কাৰ্যৰ পৰা আমি আঁতৰি সমাজৰ হিতৰ হকে, কল্যাণ আৰু শ্ৰীবৃদ্ধিৰ হকে আগবাঢ়ো।

মিচিং সমাজত কেইবাটাও ফৈদ আছে তাৰে ভিতৰত উল্লখযোগ্য কেইটামান হল - পাগ্ ৰ,চাঃয়াং,দৌলু ,ইয়ান,মঃয়িং,দামবুগ, তাযু তায়ে , বেবেজিয়া ,বিহিয়াং, বংকুৱাল, চামুগুৰীয়া,চমুৱাং,তামাৰ আৰু য়ৰাংআদি।

লিখিত ইতিহাসৰ অভাৱত মিচিংসকলৰ আত্মপৰিচয় দিনক দিনে সংকটৰ ফালে ধাৱমান হৈছে। অসমৰ ধেমাজি , লক্ষীমপুৰ, শোণিতপুৰ, গোলাঘাট, যোৰহাট, শিৱসাগৰ, ডিব্রুগড় আৰু তিনিচুকীয়া জিলাত কম বেছি পৰিমাণে বসবাস কৰা মিচিং সকলৰ স্বকীয় ভাষা সংস্কৃতি অক্ষত ৰূপত থাকিলেও বিশ্বায়নৰ ধামখুমীয়াত আজি বিধ্বস্ত। ত্রিশৰ দশকৰ পৰা এমুঠি শিক্ষিত মিচিঙে ভাষা-সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিকাশৰ বাবে সময়ে সময়ে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰি যিখিনি সাঁচি ৰাখিবলৈ সক্ষম হ'ল, সেইখিনিকে ভৰাঁলৰ কঠিয়া কৰি বিদ্যায়তনিক দিশেৰে আগবাঢ়ি গ'লেও মিচিং সমাজ যথেষ্ট উপকৃত হব ।

যিকোনো সৰু বৰ জাতিৰেই ভাষা সাহিত্যৰ বিকাশ নিৰ্ভৰ কৰে ইয়াৰ লিখিত-অলিখিত সাহিত্যৰ ওপৰত। অলিখিত সাহিত্য অৰ্থাৎ লোকসাহিত্য বোৰ একেটা ভাষাৰ মেৰুদণ্ড । অলিখিত লোকসাহিত্যৰ পিঠিত ভেজা দিয়েই আগবাঢ়ে পৰৱৰ্তী লিখিত সাহিত্যৰ যাত্রা। মিচিং সকলৰ লৌকিক গীত মাত চহকী আছিল যদিও বৰ্তমানৰ অৱস্থা ই চিন্তাবিদ সকলৰ বাবে অত্যন্ত চিন্তাৰ বিষয় হোৱা শুনিবলৈ পোৱা যায়। জ্ঞানী লোকে কোৱা "সাহিত্যবিহীন সমাজ পন্দুতুল্য মাথোঁন" কথাষাৰৰ মৰ্ম উপলব্ধি কৰাসকলেহে অনুধাৱন কৰিব পাৰিব।

অত্যন্ত উৎসৱপ্ৰেমী মিচিংসকলৰ লৌকিক সাহিত্যৰ পথাৰখন নানান উপমা, পতন্তৰ, যোজনা, গীত মাত আদিৰে পৰিপূৰ্ণ। তেনেকৈ আলি আঃয়ে লৃগাং ,দবুৰ ,পঃৰাগ আদি উৎসবোৰেও ঋতুৱে পৰৱে মিচিং সমাজ মুখৰিত । অৱশ্যে দঃঞি পঃল বা সূৰ্য্য চন্দ্ৰক ত্ৰানকৰ্তাৰূপত বিশ্বাসী মিচিংসকলৰ আধুনিক ভাষা সাহিত্যৰ ভঁৰাল খন তেনেই চালুকীয়া ৰূপত আছে বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি ।আন্ধাৰৰ মাজতো পোহৰৰ ৰেঙনিৰ নিচিনাকৈ ২০১১ বৰ্ষৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষৰ ভাষা সাহিত্য বিষয়ক সৰ্বোচ্চ অনুষ্ঠান সাহিত্য অকাডেমীৰ লগত মিচিং অসম কৌবাঙৰ যুটীয়া অধিবেশনত মিচিং ভাষালৈ 'ভাষা সন্মান বঁটা' ঘোষণা আৰু পৰৱৰ্তী কালত প্ৰদান কৰা কাৰ্য্যই মিচিং ভাষা আৰু সাহিত্য প্ৰেমী সকলক অনুপ্ৰাণিত কৰা কথাকে সূচায়। সাহিত্য অকাডেমীয়ে কেৱল মিচিং ভাষা সাহিত্যৰ বাবেই নহয়, মিচিং কৃষ্টিৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ বাবেও কেতবোৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে । ২০১২ বৰ্ষত পশ্চিম বংগৰ পুৰুলিয়াত সাহিত্য অকাডেমীৰ ফালৰ পৰা প্ৰথমবাৰৰ বাবে মিচিং কৃষ্টি দল আমন্ত্ৰণ কৰি প্ৰদৰ্শনৰ সুবিধা আগবঢ়োৱা কাৰ্যও মিচিং সকলৰ লগতে সংস্কৃতি প্ৰেমী ৰাইজৰ বাবে সুখবৰ। সম্প্ৰতি মিচিং দৃৰবৃ কৌবাঙৰ জৰিয়তে মিচিং নৃত্যৰ যি কৰ্মশালা অঞ্চলে অঞ্চলে আয়োজন কৰি প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে ,এই কাৰ্য্য ও সংস্কৃতি প্ৰেমী ৰাইজৰ বাবে আনন্দৰ বতৰা নহৈ নোৱাৰে। তেতিয়াহে আমাৰ আটায়েৰে বাবে আৰু সুখৰ খবৰ হ'ব, যেতিয়া মিচিং সকলৰ ভাষা-সাহিত্যৰ সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিয়ে সকলোৰে প্ৰশংসা বুটলি ৰাজ্যখনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হ'ব। এই সুদিন শীঘ্ৰেই আহক তাৰ বাবে দঃঞি পঃলৰ ওচৰত শত প্ৰাৰ্থনা ।

অসম আৰু পৰম্পৰাগত বিহু

নীতিস্মীতা ওজা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক , অসামৰিক অভিযান্ত্রিক বিভাগ

উৎসৱ মানেই হ'ল মানুহৰ অনুভূতিৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত মূহুৰ্ত প্ৰকাশ। এই প্ৰকাশ ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক নহৈ সামূহিকভাৱে হয়, তেতিয়াই ই সামাজিক উৎসৱত পৰিণত হয়। উত্তৰ-পূৰ ভাৰতৰ অন্যতম প্ৰধান ৰাজ্য অসমখন ভিন্ন জাতি-জনজাতিৰে পৰিপূৰ্ণ । বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ বসতিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত নিঃসন্দেহে অসমত পৰিলক্ষিত হয় বিভিন্ন উৎসৱৰ সমাহাৰ। এই উৎসৱসমূহৰ মাজতেই গোটেই অসমখনে একেলগে পালন কৰা, অসমৰ জাতীয় উৎসৱটি হ'ল **বিহু।** বিহুৰ উৎপত্তিও সামাজিক সামূহিক আনন্দ প্ৰকাশৰেই ফলশ্ৰুতি।

বিহু নামটিৰ উৎপত্তিৰ সম্বন্ধে ইতিমধ্যে বিভিন্নজনে বিভিন্ন মত পোষণ কৰিছে । বিষুৱ সংক্ৰান্তিত বিহু উদযাপন কৰা হয় বাবে বহুতে বিষুৱ শব্দৰ পৰাই বিহুৰ উৎপত্তি বুলি কয় । আকৌ আন কিছুমানৰ মতে বিহু শব্দটিৰ উৎপত্তি বড়ো ভাষাৰ বৈখ্যু শব্দৰ পৰাহে। আকৌ একাংশৰ মতে বিহু আৰ্য সংস্কৃতিৰ অৱদান। ইয়াক উপেক্ষ কৰি আন এচামে বিহুক অনাৰ্য সংস্কৃতিৰ লগতহে জড়িত কৰিব খোজে। আকৌ ডঃ লীলা গগৈৰ মতে, ত্ৰয়োদশ শতিকাত পাটকাই পৰ্বত পাৰ হৈ অহা টাইসকলে লুইতৰ বুকু পাৰ হৈ দেখিলে অসমত উৎসৱৰ সময়ত গৰুক গা ধুৱায় বা পূজা কৰে। গতিকে তেওঁলোকে উৎসৱৰ নাম দিলে "বৈহু"। টাই ভাষাত "বৈ" মানে পূজা আৰু "হু" মানে গৰু। কালক্ৰমত বৈহু বিহুলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল।

কিন্তু বিহুৰ উৎপত্তি য'ৰে পৰাই নহওঁক; অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন, প্ৰতিটো অনুভূতি, জীৱনৰ কামনা-বাসনা, হেঁপাহ বিহুৰ বুকুতেই চিৰপ্ৰৱাহমান, চিৰপ্ৰতিফলিত। বিহুৰ লগত অসমীয়া জাতিটো অতীজৰে পৰা এনেভাৱে সাঙোৰ খাই আছে যে বিহু অবিহনে অসমীয়া জাতিৰ কৃষ্টি, সংস্কৃতি, সভ্যতা, আনকি সাহিত্যৰ বৰপীৰাখনো উৰুঙা হৈ পৰিব।

কৃষিভিত্তিক উৎসৱ বিহু কৃষিকাৰ্য আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা কৃষি ছপোৱালৈকে ভিন ভিন ঋতুত তিনিটা বিহু উদযাপন কৰা হয় যদিও বিহুৰ ভিতৰত "বহাগ বিহু"ৱেই প্ৰধান। বসন্তৰ আগমনৰ লগে লগে প্ৰকৃতিয়ে বিনন্দীয়া ৰূপ লয়। কুলি-কেতেকী, মইনা, সখীয়তীৰ মধুৰ কাকলিয়ে প্ৰকৃতিৰ বুকুত তোলা ছন্দৰ মূৰ্ছনা, গছ-লতিকাত নতুন জীৱনৰ উন্মেষে সকলোৰে মনলৈ লৈ আহে বহাগ বিহুৰ অনাবিল সুখৰ বতৰা। চ'ত-বহাগ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাৰ পৰা বহাগ বিহুৰ আৰম্ভ হয় । জনবিশ্বাস অনুসৰি, মুকলি পথাৰত বিহুৱা ডেকা-গাভৰুৰ যৌৱনোচ্ছল প্ৰেম-পীৰিতিৰ গীতৰ মাজেদি পুৰুষসুলভ মেঘ আৰু ৰূপহী গাভৰুৰ নাচৰ গিৰিপনিৰে নাৰীস্বৰূপা প্ৰকৃতি উদ্বাউল কৰি বৰষুণৰ মাধ্যমেদি বসুমতীক শস্য সম্ভৱা কৰি তোলাৰ প্ৰক্ৰিয়াতেই নিহিত হৈ থাকে ৰঙালী বা বহাগ বিহুৰ তাৎপৰ্য্য।

বহাগ বিহুৰ প্ৰত্যেক দিনৰে একোটাকৈ সুকীয়া নাম আছে। **গৰু বিহু, মানুহ বিহু, গোঁসাই বিহু, তাঁতৰ বিহু, নাঙলৰ বিহু, চেনেহী বিহু** আৰু **চেৰা বিহু**- এই সাতদিনক একেলগে সাতবিহু বুলি জনা যায়।

বহাগ বিহুৰ প্ৰথম দিনটো অৰ্থাৎ চ'ত আৰু বহাগ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাখন অসমীয়া জনজীৱনৰ কৃষি-কৰ্মৰ মূল আধাৰ গো-ধনৰ নামত উসৰ্গিত কৰি অসমীয়া ৰাইজে "গৰু বিহু" হিচাপে পালন কৰে। ৰাতিপুৱা গৰুক মাহ-হালধিৰে গা ধুৱাই, দীঘলতি আৰু মাখিয়তী গছৰ ডালেৰে কোবাই ডিঙিত লাও-বেঙেনাৰ মালা আঁৰি দিয়ে। গধূলি ন-গুণীয়া নতুন পঘাৰে গৰু বান্ধি গৰু বিহুৰ দিনটো অন্ত কৰে।

গৰু বিহুৰ পিছদিনা "মানুহ বিহু"। বিহুৱান প্ৰদান আৰু পৰিধান এইটো দিনৰ বিশেষত্ব। ৰাতিপুৱা গা-পা ধুই অনুজসকলে জ্যেষ্ঠজনৰ আশীৰ্বাদ লৈ নৱাগত বছৰটো যাতে ভালে ভালে যায় তাৰ বাবে ভগবানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰে। এনেদৰে বহাগ বিহুৰ বাকী দিনকেইটাও অতি উলহ-মালহেৰে প্ৰতিজন অসমীয়াই উদযাপন কৰে।

অসমীয়া কৃষিজীৱি সমাজে শালিখেতিৰ ভৰপক সময়ত উদযাপন কৰা উ ৎসৱটোৱেই হৈছে কাতিবিহু বা কঙালী বিহু। আহিন আৰু কাতি মাহৰ দোমাহী অৰ্থা জলবিষুৱ সংক্ৰান্তিত অসমীয়া সমাজে কাতি বিহু পালন কৰে। কাতি বিহুৰ গধূলি তুলসীৰ তলত, খেতিপথাৰত, ভৰালঘৰত চাকি জ্বলোৱাৰ লগতে কিছুমান ঠাইত আকাশবন্তি প্ৰজ্বলিত কৰাও দেখা যায়। শস্যৰ অভাৱ-অনাটনৰ মাজেৰে এই বিহুটি পালন কৰা হয় বাবে এই বিহুটিক কঙালী বিহু বুলিও কোৱা হয়।

কাতি বিহুক বিদায় দি পুহ আৰু মাঘ মাহৰ সংক্ৰান্তিত অসমবাসীয়ে উদযাপন কৰে মাঘ বিহু। মাঘ বিহুৰ লোকাচাৰ আৰু পৰম্পৰাৰ অন্যতম হল উৰুকা। মাঘ বিহুৰ ৬-৭ দিন আগৰে পৰা ডেকাসকলে মেজিৰ কামত লাগি উৰুকাৰ নিশা মেজিৰ তলত, আৰু আত্মীয়-কুটুম, বন্ধু-বান্ধৱসকলে এসাজ একেলগে খাই ৰং-ধেমালি কৰাটো অতীজৰে পৰা চলি অহা এটা পৰম্পৰা। পিছদিনা ৰাতিপুৱা সকলোৱে সোনকালে উঠি গা-পা ধুই মেজিত জুই দিয়ে। অগ্নিক সাক্ষী কৰি হুতাশনৰূপী অনন্তজনলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদি বয়োজ্যেষ্ঠসকলে নাম-কীৰ্তন কৰে আৰু ডেকাসকলে আত্মীয়-স্বজনৰ ঘৰত গৈ জা-জলপান গ্ৰহণ কৰে। এই বিহুটো পৰম্পৰাগত বিভিন্ন লাহ-বিলাহৰ খাদ্যৰে উদযাপন কৰা হয় বাবে এই বিহুটোক ভোগালী বিহুও বোলে। বিভিন্ন খাদ্যৰ লগতে ৰং-ৰইচৰ বাবে কেতবোৰ থলুৱা খেল-ধেমালী যেনে ম 'হ যুঁজ, কণী যুঁজ, কুঁকুৰা যুঁজ আদিও এই বিহুৰ অন্যতম আকৰ্ষণ। এনেদৰেই অসমীয়া সমাজত বছৰটোত তিনিটা বিহু পালন কৰা হয়।

অসমৰ জাতীয় উৎসৱ, বাপতিসাহোন বিহুটিৰ আটাইতকৈ আকৰ্ষণীয় উপাদানটোৱেই হৈছে বিহুগীত। বিহুগীতৰ নান্দনিক দিশৰ পৰা চালে বিহুগীত হ 'ল যৌৱনৰ গীত, প্ৰেমৰ গীত। অসমীয়া জনগীতৰ গৌৰৱবৰ্দ্ধন কৰা বিহুগীতসমূহ অসমীয়াৰ প্ৰাণৰো প্ৰাণ। বিহুগীতত ব্যৱহাৰ কৰা লোকবাদ্যৰ অন্যতম হৈছে ঢোল আৰু ম 'হৰ শিঙৰ পেঁপা। ম 'হৰ শিঙৰ পেঁপাটি বিহু সংস্কৃতিৰ বৰঘৰত লাইখুটা স্বৰূপ।

বিহুৰ সাম্প্ৰতিক অৱস্থাৰ এক অৱলোকন-

মানুহ সময়ৰ দাস। সময়ৰ লগত মানুহ চলি যোৱাটো প্ৰকৃতিৰ নিয়ম। মানুহৰ লগতে সমাজ ব্যৱস্থা, সংস্কৃতিৰ ৰূপো সময়ৰ সোঁতত সলনি হোৱাটো স্বাভাৱিক। অসমৰ বাপতি-সাহোন বিহুটিও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম হৈ নাথাকিল। সময়ৰ সোঁতত হোৱা পৰিৱৰ্তন সৃষ্টিৰ পক্ষে হ'লে এখন সমাজ, এটা জাতিৰ বাবে সেইয়া আশীৰ্বাদ স্বৰূপ। কিন্তু তাৰ বিপৰীতে যদি সেই পৰিৱৰ্তনে সৃষ্টিৰ বাট এৰি ধ্বংসৰ দিশে গতি কৰে সেইয়া যেন সমাজখন তথা জাতিটোৰ বাবে বৰবিহস্বৰূপ হৈ পৰে। তাহানিৰ বিহুৰ সময়ৰ সোঁতত পৰিবৰ্তন হোৱা নৱৰূপটিয়েও অসমীয়া সভ্যতা, সংস্কৃতিত এক বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলোৱাই পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমৰ পৰম্পৰাগত আঁহততলীয়া বিহু সময়ৰ লগে লগে মঞ্চবিহুলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। তাহানিৰ আঁহততলীয়া বিহু, জেং বিহুৰ সমাদৰ ক্ৰমান্বয়ে ম্লান হৈ পৰিল অসমীয়া সমাজত। মঞ্চ বিহুৰ প্ৰতি বেছিকৈ আকৃষ্ট হৈ পৰিল আধুনিক অসমীয়া সমাজখনৰ বিহু। পৰিপ্ৰেক্ষিতত দেখা গ'ল যুৱসমাজৰ মাজত বিহুৰ পুৰণি উলহ-মালহ, মিলা-মিছা আৰু সম্প্ৰীতিৰ অভাৱ। সম্পূৰ্ণৰূপে নহ'লেও, মঞ্চবিহুৱে ম্লান কৰিলে পুৰণি বিহুৰ আদৰ।

কেইটামান দশক আগলৈকে বিহুৰ সময়ত ডেকা-গাভৰুৰ জাকে ভৰি পৰিছিল আঁহতৰ তল, নৈ পাৰ। কিন্তু সময়ৰ দুৰন্ত গতিত যোৱা দুটা দশকমানৰ পৰা পৰিলক্ষিত হ'ব ধৰিলে এক বিপৰীত তথা অনাকাংক্ষিত দৃশ্য। আঁহতৰ তলৰ হুচৰি বিহু, তিৰোতা-ছোৱালীসকলৰ নৈপৰীয়া জেং বিহুৰ পৰিৱৰ্তে আধুনিক জগতৰ লগত নিজকে খাপ খুৱাবলৈ বৰ্তমানৰ যুৱসমাজে আঁকোৱালি লৈছে মঞ্চ বিহুৰ আধুনিক গীত-মাত(Disco গান, বিহুৰ অপভ্ৰংশ হিচাপে Remix বিহু), নৃত্য। আধুনিক গীতবোৰত যুৱসমাজৰ অধিক আগ্ৰহে সমান্তৰালভাৱে হ্ৰাস কৰিছে বিহুগীতৰ মাদকতাও। ইয়াৰ লগতে মঞ্চ বিহুৰ গইনা লৈ কিছুমান উশৃংখল যুৱক-যুৱতীয়ে বিভিন্ন নিচাযুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰি বিভিন্ন সময়ত কাজিয়া-পেচালত লিপ্ত হোৱাও দেখা যায়। মঞ্চ বিহুৰ নামত মানুহৰ পৰা চান্দা সংগ্ৰহ কৰা, মোটা অংকৰ ধন দাবী কৰি মানুহক আমনি কৰাতো এতিয়া একেবাৰে সাধাৰণ হৈ পৰিছে।

সময়ৰ লগত মানুহৰ আকাংক্ষা, মানুহৰ ৰুচি সলনি হোৱাটো ধ্ৰুৱপ। অসমীয়া সমাজে মঞ্চ বিহু আকোঁৱালি লৈছে, সেইয়া সময়ৰ আহ্বান। কিন্তু অসমীয়া হিচাপে প্ৰতিজন অসমীয়াৰে এক সুকীয়া পৰিচয়, স্বাভিমানেই হ'ল বিহু। অতীজৰ বিহু এৰি সময়ৰ সোঁতত আমিবোৰে বাপতি সাহোন বিহুটিক আধুনিকতাৰ নামত এনেদৰে উটি যাব দিলে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মই বিহুৰ মাদকতাই নহয়, বিহুৰ প্ৰকৃত অৰ্থও হয়তো নজনাৰ উপক্ৰম হ'ব। এনেদৰে থাকিলে অদূৰ ভৱিষ্যতে কংক্ৰীটৰ এই আধুনিক জগতখনত প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বিহুৰ সুকীয়া পৰিচয়টোৱেই হয়তো লোপ পোৱাৰ উপক্ৰম হ'ব।

গতিকে সময় থাকোতেই প্ৰতিজন অসমীয়াই, অসমীয়াৰ মান বিহুটিক আধুনিকতাৰ কবলৰ পৰা মুক্ত কৰি আগৰ ৰূপ দিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰা উচিত। অন্যথা বিহুৰ মাদকতা, বিহুৰ পৱিত্ৰতা, বিহুৰ উলহ-মালহ এই সকলোবোৰ সময়ৰ কালখহনীয়াৰ গৰাহত।

Ex-Students' Corner
.......you made it!

Engineering to Bureaucracy

Trishna Sarma, ACS
Assistant Commissioner, Goalpara
BBEC 2014 Batch

If you don't make time to work on getting the life you want, you're eventually going to be forced to spend a lot of time dealing with a life you don't want!

There are some instances in life which drive you to re-route your way to a whole new thing, giving you a new perspective about how you look at things in life. Such an instance is me having to spend four years of my life at Kokrajhar during my Engineering. Staying there for four long years, I came close to the people belonging to the lower economic strata, their way of life, their issues and their expectations. Being born and brought up at Guwahati City, I had never seen that side of life. I felt compassionate towards their problems. My father had always said," Whatever you do, see that a larger community is being benefitted from it."

However, till then I had no idea or interest to know about civil services and how everything works. After working at NRL for about a year, I had known that diversification of my career is going to be my forte. So I went on to pursue MBA from Gauhati University (no fancy b-schools because, I quote my father "Lessons taken from Govt college professors make you a good human being", which also meant NO funds to afford fancy B-schools!)

It was only after I completed my MBA and got recruited in a reputed bank, I knew that I wasn't meant for it. I wanted to do something more meaningful and impactful. By this time, I knew where should I point my arrow to get the perfect 10 shot. But there were numerous questions in my head. Am I too late to begin? Where am I going to start? What if I end up being nothing? What about the expectations of people around me?

I knew God had a plan for me. I always believed that the end is always happy and if you are not happy yet, the end is still not reached. There was turmoil within and it was for a reason. I decided to give it a shot. I decided to sit for Civil Services Examination.

Today is very different from where it all started. In thermodynamics, we learn that entropy decreases with temperature. It applies to human mind as well. The more calm and composed our mind is, the more streamlined our thoughts are. Today I know why everything that happened, happened. I can now utilise my problem-solving and decision making skills I gained in my engineering and management classes for the betterment of the society.

Now the work I do involves doing regular round of inspections in field, seeing whether the government schemes are being implemented properly or not. My engineering mind helps me there in inspecting the technicalities of the project. Also we were deployed in Election and Covid-19 management duties. I believe I could carry out my responsibilities smoothly because my mind was trained to work under pressure during the 4 years of engineering. Having done my MBA post engineering further developed my aptitude and management abilities for utilisation in forward planning and strategic thinking.

Now for engineering fraternity, I would like to share some information regarding how to move ahead in preparing for civil services. The examination has three phases: Preliminary (Objective type), Mains (Subjective type) and Personal Interview. Owing to the boom in online education, lots of study materials is available on the internet. But choosing what 'not' to study from the heap is crucial. Identify the topics from which maximum questions are asked. It is said in General Studies part of the paper, 'everything under the sun' is the syllabus. True that, but there is a definite pattern, not everything is asked. Thinking from an examiner's point of view on a topic would help what might be asked. Here at this point, some kind of guidance maybe needed for a beginner, but once you know which way to go, the journey has to be entirely yours. Remember, no one can study on behalf of you.

The conduct time of the examination is very long, therefore the topics need to be

revised again and again. The catch here is to pick such a subject for the Mains examination which an aspirant has **actual** interest on.

Being from a Technical background and seating for the examination with Arts subject was a big challenge for me initially. But then I learnt that engineers are exceling in every field they chose. We already have the X-factor within us, it only needs to be unleashed. Engineering minds are trained such that they can bloom everywhere and leave their marks in the field. The examiners know this and so when they come through such a talent, they do not like to let that asset leave. Just believe in yourself and go for it!

In closure, I quote Hillary Clinton which I feel everyone should follow verbatim, “You have just one life to live. It is YOURS! Own it. Claim it. Do the best you can with it”

Career in Civil Services: And How to Prepare

Tulashi Ranjan Kalita, ACS
Designation: BDO, Fekamari Development
Block and Executive Magistrate, South Salmara Mankachar

Civil service is the structure that is responsible for carrying out administration of the country. It is the best career option for anybody who wants to participate in the process of nation building as civil servants are the executing agency of the developmental policies and programmes of the Government. Along with an opportunity to serve the people and work for upliftment of the society, there is immense prestige and authority attached with the service. By entering into civil services one becomes the part and parcel of that fraternity which helps in smooth implementation of all the developmental policies and schemes of our developing country. So, one small decision by a civil servant can help to contribute in a large way towards the development and welfare of the country.

Another interesting aspect of career in civil services is it never gets tedious as the job offers immense diversity. In my short career of just 6 months in Assam Civil Services so far I have had the opportunity to work in various fields. Just after joining the service I had to work for smooth conduct of the biggest festival of democracy i.e. the Assembly Elections. Soon after the elections got over there came new assignments like COVID-19 vaccination in association with health department and Jal Jeevan Mission in association with Public Health Engineering department. The job brings with it immense challenges because you never know in which field you will be working the next day.

About preparations for civil services examination the one and only secret to success is hard work. Sometimes a little smart work is also required along with hard work. For a beginner who wants to prepare for civil services examination the first question that appears is when to start preparation, whether one should start preparation right from the days of under graduation course or after completion of graduation. I personally feel that when one is doing graduation he/she should be focusing on that only, because the knowledge acquired during that phase is ultimately going to help in clearing civil services examination. From my personal experience, I feel an aspirant must develop certain qualities before starting preparations. One of such qualities is ruthless determination, as the examination process is quite lengthy and the success rate is very low. Lakhs of candidates apply for civil services examination but only a few succeed. So, one has to be ready to accept failures and stay positive and focused on the goal all the time.

To create a basic understanding of all the subjects like history, geography, political science, social science etc the first and foremost thing is thorough study of NCERT textbooks. To excel in the General Studies paper and to remain updated with the entire

current affairs one must make newspaper reading a habit. Another question that comes to every aspirant's mind is whether coaching is necessary or not. In my opinion, coaching institutions can be helpful in the initial stages of preparation as they put the preparations in the right direction by basically segregating what to study and what not to study. During my preparation phase I had taken help from various online courses that are available for free in Youtube by various leading coaching institutions.

Wise selection of optional subject is another important issue. A lot of students tend to select an optional subject which was high scoring in previous years irrespective of their interest. However, I feel that the main reason for selection of optional subject should be whether you have genuine interest in learning that subject or not. Even though I am a Chemical Engineering graduate I had selected Assamese literature as one of the optional subject as I had avid interest in Assamese literature.

Many aspirants often come up with a question like how many hours of study per day is required to clear civil services examination. According to me it very much depends upon the respective individual. During my preparation phase I never had fixed hours of study every day, rather I had adopted a target based approach to complete certain topics within a specific time period. I had divided the entire syllabus to small parts and used to set up small goals of completing certain lessons or topics within a certain time interval.

Every successful candidate gives his/her own strategy about how he/she prepared, but what I feel is every aspirant should devise their own strategy. It is solely upon one's individual strength to improvise on strategies shared by successful candidates and implement them during preparations.

Getting into the civil services is a grueling task. However, after the demanding selection process, the real challenge emerges once you take charge. All the duties assigned to a civil servant are in the interest of public service. Keeping ethical and moral values intact, civil servants must be ready to work 24X7 with full dedication to discharge every duty assigned to them.

Career in Research & Development

Pankaj Boruah
Research Scholar
Indian Institute of Technology, Guwahati

"The old rules may say we can't protect our environment and promote economic growth at the same time, but in America, we've always used new technologies - we've used science; we've used research and development and discovery to make the old rules obsolete." -Barack Obama The Research & Development, or R&D, in short, particularly in theP field of Science & Technology as well as the other areas in general, have always been not only one of those professions, carrying a great significance in the evolution of humankind, but also of a rewarding and exciting nature as far as careers in R&D is concerned. At a time, across the world, when 'smart power' replaces the traditional 'hard power', and, also, following the advent of industry 4.0, the demand in the R&D field in almost every sector has increased manifold like never before. Be it just to improve the quality of life or leverage a nation's economy, R&D has been playing the most significant role. In every field today, R&D appears to be the backbone of any nation's economy. Today one can see its growing demands in all fields, either in the government or the private sector. For instance, R&D in any area like defence, space, etc., a competitive demand or trials is undergoing within a nation to build top-notch technologies. As said, similar is the case in every sector. If we talk about private corporations, consumer goods companies constantly require R&D to improve their products and services so as to be in the market to make profits. As such, these growing demands in the R&D field come with a

plethora of promising career options. For those who have genuine interests in research, a career in R&D would be an exciting journey to one's life because, unlike in other fields, one is free to take up a problem or issue of one's concern and lead towards finding a solution through research. What can be more satisfactory for a professional if they can solve a problem prevailing in his society or humankind at large through their research! Be it, R&D in the field of engineering for scientific innovations, Social Science to sort out social issues, Medical Science to save human lives, etc. The role of both the R&D professional is of paramount importance. R&D jobs allow anyone to use their skills to push the frontiers of Science & Technology forward beyond imagination. “Research is what I'm doing when I don't know what I'm doing.” - Wernher von Braun This piece of write-up is an attempt to cover the different aspects and career prospects pertaining to Research & Development, mainly in the field of Science & Technology. Firstly, let us dive directly into the career opportunities that R&D offers to its peers. Research being a vast area encompassing limitless boundaries, one is left full of choices. That said, today, both the government and the private sector offer lucrative careers to all enthusiasts. If we talk about the government sector, various ministries and departments such as defence and space research like DRDO, ISRO, different other PSUs like HPCL, IOCL, ONGC, OIL, etc., regularly require R&D professionals. Almost all the think-tanks require researchers to function. Having said that, these platforms give a decent package of salary to their professionals, though that may vary from one another. Besides, in the private sectors viz. automobile, pharma, IT, and so on, since companies or corporations need to compete to build quality and affordable products, one can witness a growing demand for R&D professionals within the country and abroad. Besides, unlike in the past years, nearly every private industry existed on foreign support; however, today, most of the private sectors are capable of running self-sufficiently. Henceforth, numerous opportunities are open to the young minds at home itself. These apart, R&D alone is an opportune sector in itself. For anyone, the only requirement is to have the right approach or mindset to research and possess some funds to materialize one's ideas. To do so, one does not necessarily have to be an engineer or hold a science degree or enrol themself in an academic curriculum. However, those affiliated with a certain academic institution enrolled in a research programme such as the PhD get better platforms and resources to work on his concerned choice of problem. Nevertheless, depending upon the quality of work or research pursued by anyone, various government agencies provide funding, such as the Department of Science & Technology (DST), Department of Biotechnology (DBT), CSIR, DRDO, different State funding agencies, and many more. Thus, if they work successfully, the independent researchers can also have a robust career in the R&D field irrespective of the sectors. Furthermore, one can also obtain a patent if their work or innovation is unique to the region, thereby being eligible for receiving a handsome royalty whenever an industry uses their innovation. However, as already said, the ones undergoing research courses, which can be pursued after one's postgraduation, get easy access to understand the market through various internships, fellowships, exchange programmes, and direct industrial exposures. This gives them the privilege to turn their academic R&D prototypes into industrial ones. Secondly, as far as some significant issues hovering the academic R&D in India is concerned, we, as a nation, are yet to turn our research items entirely into solutions, innovations, or products. As some reports say, India produces the highest number of research papers and doctoral thesis; however, it is unfortunate that all these researches do not get extended up to the innovation of the product or a solution through which our society and humankind can be benefited. Sufficient and timely fundings and resources will come as a great encouragement to both the R&D professionals as well as the budding researchers to take up R&D as a career in their first place. As a developing nation, this 21st century is certainly the time to evolve ourselves with the limitless prospects that the field of R&D has been offering.

প্ৰৱন্ধ নিকুঞ্জ

"... নাও এৰি দিলো। নাজানো দিহিঙৰ বুকুত নে কাঞ্চনমতীৰ প্ৰথম সোঁতত। শেষৰবাৰলৈ ঘূৰি চালো ওচৰৰ আঁহত জোপালৈ...।"

শৈক্ষিক নীতি

অসীম সোণোৱাল,
বৈদ্যুতিক বিভাগ, অষ্টম ষাণ্মাসিক

শৈক্ষিক নীতিৰ বিষয়ে লিখিবলৈ লোৱাৰ আগতে আমি জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ বিষয়ে লিখিব লাগিব। এই পৃথিৱীত মানুহেই হ 'ল শ্ৰেষ্ঠ জীৱ। গতিকে এই শ্ৰেষ্ঠ মানৱৰ দুটা প্ৰধান দিশ হৈছে জৈৱিক আৰু সামাজিক। জৈৱিক দিশটো পৰিচালিত হয় খাদ্য আৰু পুনঃজন্মৰ দ্বাৰা, আনহাতে সামাজিক দিশটো স্থানান্তৰিত আৰু ৰূপান্তৰিত হয় শিক্ষাৰ দ্বাৰা। আদিম অৱস্থাত মানুহৰ মৌলিক প্ৰয়োজন কেইটা আছিল অন্ন , বস্ত্ৰ আৰু বাসস্থান। কিন্তু সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে শিক্ষা , স্বাস্থ্য আৰু জিৰণিও প্ৰধান বিষয় হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। এইখিনিতে আমাৰ প্ৰশ্ন হয় - **শিক্ষা কি**?

"শিক্ষা" শব্দটোৰ তাৎপৰ্য বৰ বহল। থোৰতে কবলৈ গ'লে শিক্ষা হৈছে মানুহৰ জন্মগত বিভিন্ন প্ৰবৃত্তিসমূহৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন পৰিবেশত, বিভিন্ন জ্ঞান আহৰণ কৰি লগতে সেই জ্ঞানৰ প্ৰয়োগ কৌশল আয়ত্ব কৰি তাৰ দ্বাৰা ব্যক্তি আৰু সমগ্ৰ সমাজক পুতগন্ধময় অজ্ঞানতাৰ অন্ধকাৰৰ পৰা সুগন্ধিময় জ্ঞানৰ পোহৰলৈ আগবঢ়াই লৈ অহাৰ যি প্ৰক্ৰিয়া সাধাৰণ অৰ্থত সিয়েই শিক্ষা। শিক্ষা কি, বুজি উঠাৰ লগে লগে সেই শিক্ষা আগবঢ়াই নিবৰ বাবে আমাৰ বহুতো নীতি নিয়মৰ প্ৰয়োজন হ 'ব। গতিকে এই শিক্ষা বিষয়ক নীতিনো কি? অৰ্থাৎ, **শৈক্ষিক নীতি কি**?

শৈক্ষিক নীতি হৈছে শিক্ষা ব্যৱস্থাত শিক্ষাৰ্থী সকলৰ নৈতিক চৰিত্ৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া। সেয়েহে সততা , ন্যায়, সহনশীলতা, সত্যবাদিতা, সহানুভূতি, পৰোপকাৰ আদি মানৱীয় গুণসমূহৰ বিকাশ আৰু গঠনৰ বাবে যাবতীয় ব্যৱস্থা গ্ৰহণেই হৈছে শৈক্ষিক নীতি। এই শিক্ষাৰ প্ৰথম স্তৰটোৱেই হৈছে ঘৰখন। এটা শিশুৱে জন্মগতভাবে কিছুমান গুণ আয়ত্ব কৰে। শিক্ষাই সেই গুণসমূহৰ সুস্থ বিকাশ সাধনত সহায় কৰে। শিশুবিলাকে ঘৰুৱা পৰিবেশত যি শিকে সেইখিনিকে তেওঁলোকে বিদ্যালয়ৰ বন্ধু বান্ধৱী বা সামাজিক অনুষ্ঠান বিলাকত তেওঁলোকৰ আচৰণবিধি প্ৰকাশ পায়। সেইকাৰণে কোৱা হয় শিশুৰ শিক্ষাৰ ঘাই কঠিয়াতলী ঘৰখন।

বিদ্যালয়ত সামাজিক পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়া:-

সামাজিক পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়া সংঘটিত হয় সেই আকাৰেই অৰ্থাৎ যি আকাৰত সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াৰ ৰূপ দান কৰে। সকলো সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াৰে এটা প্ৰভাৱ আছে। এই প্ৰভাৱ শিক্ষাৰ বেলিকা অতি প্ৰয়োজন। সকলো সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াৰে এটা প্ৰভাৱ আছে। এই প্ৰভাৱ শিক্ষাৰ বেলিকা অতি প্ৰয়োজন। কিন্তু পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়াৰ মানদণ্ড বিশেষকৈ প্ৰক্ৰিয়াৰ গুণগত মানদণ্ডৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। ঘৰ, পৰিয়াল, বিদ্যালয় বা সমাজ য'তেই নহওক, প্ৰধানকৈ ইয়াত চাৰি প্ৰকাৰৰ সামাজিক প্ৰক্ৰিয়া জড়িত হৈ থকা দেখা যায়-

(১) মিলকৰণ বা আত্মিকৰণ (Assimilation)
(২) সহযোগিতা (Co-operation)
(৩) প্ৰতিযোগিতা (Competition)
(৪) সংঘাত (Conflict)

(১) **মিলকৰণ বা আত্মিকৰণ :** এই শিক্ষা এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰক্ৰিয়া। ইয়াৰ তিনিটা প্ৰধান উপাদান আছে। সেইকেইটা হৈছে :-

(ক) যেতিয়া কোনো এজন ব্যক্তিয়ে আন এজন ব্যক্তিৰ ভাৱ-ভংগী , ভাষা, মূল্যবোধ, আচৰণ আদি শিকি নিজৰ ব্যক্তিত্বৰ লগত খাপ খুৱাই জীৱনৰ গতিধাৰা হিচাবে গ্ৰহণ কৰে তেতিয়াই সেই ব্যক্তিৰ মিলকৰণ বা আত্মীকৰণ হোৱা বুলি ক'ব পাৰি।

(খ) মিলকৰণ বা আত্মীকৰণ তেতিয়াই হয় , যেতিয়া কোনো এজন ব্যক্তিয়ে যিখিনি শিকে সেইখিনি কামত লগায়।

(গ) যেতিয়া কোনো এটা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গোটে কিবা এটা শিকাৰ ফলস্বৰূপে যেতিয়া তেওঁলোকৰ আচৰণৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে ,তেতিয়াই মিলকৰণ বা আত্মীকৰণ হৈছে বুলি ক 'ব পাৰি। আত্মীকৰণৰ পৰিমাণ আৰু গুণগত মানদণ্ড ভালকেইটা উপাদানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। সেইকেইটা হৈছে -

- শিকোৱাৰ দক্ষতা আৰু পৰিপক্কতা,
- প্ৰভাৱৰ উৎসৰ মৰ্যাদা,
- ব্যৱহাৰৰ গুণকাৰী দিশ, আৰু
- আত্মকৰণ বিষয়ৰ আকৰ্ষণ ইত্যাদি

(২) **সহযোগিতা :** শিক্ষাই গুৰুত্ব দিয়া আন এটা সামাজিক প্ৰক্ৰিয়া হ 'ল সহযোগিতা। মানুহৰ মাজত মানুহৰ সদায়েই ভাৱ চিন্তাৰ আদান প্ৰদান হৈ আহিছে বা বস্তুৰ সলনা সলনি হৈ আহিছে। একে ধৰণৰ উদ্দেশ্যত উপনীত হ 'বলৈ দুই বা ততোধিক অনুষ্ঠানে চলোৱাই হল এক প্ৰচেষ্টা। সহযোগিতা সদায়ে ভাৱ, চিন্তা শক্তি আৰু উৎসৰ সমানে অংশ থাকিব লাগে।

(৩) **প্ৰতিযোগিতা :** সাধাৰণতে বিদ্যালয় সমূহত দেখা যায় যে , যিবিলাক শিক্ষাৰ্থীয়ে অধিক পৰিশ্ৰম কৰে তেওঁলোকে সেই অনুপাতে ভাল ফলাফল দেখুৱায়। অন্যহাতে যি ঠাইত প্ৰতিযোগিতাৰ মাত্ৰা বেছি তাত ফলাফল অতি ফলপ্ৰসূ হোৱা দেখা যায়।

(৪) **সংঘাত** : প্ৰতিযোগিতা পৰিহাৰ কৰি দুজন বা ততোধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গোটে একে জাতীয় লক্ষ্যত উপনীত হ 'বলৈ চলোৱা প্ৰচেষ্টাকে সাধাৰণ অৰ্থত সংঘাত বোলা হয়। প্ৰতিযোগিতাত লক্ষ্য বা উদ্দেশ্য সাধনত গুৰুত্ব দিয়া হয়। কিন্তু সংঘাতত, প্ৰতিযোগিতাত নমা ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ ওপৰতহে অধিক গুৰুত্ব দিয়া হয়।

শেষত ক'ব পাৰি যে , যদি মিলকৰণ বা আত্মীকৰণ ভাৰত উৎসাহ যোগাবলৈ বিচৰা হয় আৰু যদি প্ৰতিযোগিতাৰ ভাৰ কিছু নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ বিচৰা হয় আৰু যদি সংঘাত আঁতৰাই থ 'বলৈ বিচৰা হয় তেনেহ 'লে সকলো সামাজিক ব্যৱস্থাতে অনুশাসনৰ প্ৰয়োজন।

অনুশাসন: সকলো সামাজিক অনুষ্ঠানত ব্যক্তিয়ে সদায় আনৰ ইচ্ছা , আশা- আকাংক্ষা, অধিকাৰ আদিৰ প্ৰতি সন্মান জনাবই লাগিব। শিক্ষা হ'ল এনে এক অনুধাৱন কৰিবলগীয়া উদাহৰণ য 'ত অনুশাসন একান্ত প্ৰয়োজন। শিক্ষণ যিহেতু আনৰ পৰা গ্ৰহণ কৰাৰ উপৰিও কিতাপ-পত্ৰ আৰু অন্যান্য শিক্ষণ সা-সঁজুলিৰ সহায়েৰে এজনে আহৰণ কৰিব পৰা বিষয়েহে সেইহেতু , ইয়াক কেতিয়াও এজনে আন এজনৰ বাবে আহৰণ কৰিব পৰা বিষয় নহয়। শিক্ষণ সেয়ে , শিকোতাই নিৰ্দিষ্ট সময় অধ্যয়নৰ বাবে আছুতীয়াকৈ ৰাখিব লাগিব আৰু তাৰ বাবে সেই সময় প্ৰকৃতাৰ্থত ব্যয় কৰিব লাগিব। সেইবাবে শিক্ষা প্ৰক্ৰিয়াৰ মানদণ্ড , নীতি-নিয়ম আদিৰ বাবেই অনুশাসন একান্ত প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰে।

সামাজিকীকৰণ উপাদান হিচাপে শিক্ষা:

শিক্ষাৰ বিষয়ে জনাৰ আগতে বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাই হ 'ল একমাত্ৰ আৰু অধিক ফলদায়ক উপাদান। এই শিক্ষা প্ৰক্ৰিয়াত কেৱল দক্ষতা প্ৰদান আৰু জ্ঞান দান কৰাতে লক্ষ্য নেৰাখি ব্যক্তিৰ বিকাশতো বিশেষভাৱে সহায় কৰে। ই কেৱল কোনো সমাজত যিটো ভাল তাকে সুৰক্ষা দিয়েই নেথাকে , লগতে ই পুৰুষানুক্ৰমে সাংস্কৃতিক মূল্যবোধ আৰু সামাজিক সাৰবস্তু সৰবৰাহ কৰে। ইয়াৰোপৰি , মানুহৰ আচৰণ সংশোধন কৰি সমাজৰ বিভিন্ন আচাৰ অনুষ্ঠানৰ সৈতে ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব খাপ খুৱাব পৰা কৰি তোলাতো শিক্ষাৰ কৰ্তব্যৰ অন্যতম।

এইখিনিতে বিদ্যালয়ে কেনেকৈ শিক্ষাৰ্থীক সামাজিকীকৰণ কৰিব পাৰে তাৰে বিষয়ে চমুকৈ আলোচনা কৰা হ'ল-

প্ৰথম অৱস্থাত, সামাজিক প্ৰয়োজনীয় জ্ঞান আৰু দক্ষতা প্ৰদান কৰাৰ লগতে সামাজিকভাৱে প্ৰয়োজনীয় অভিজ্ঞতা লাভৰ সুযোগ প্ৰদান কৰিব লাগে। দ্বিতীয়তে, সামাজিক শিক্ষা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত শিক্ষা, ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ মাজত কাম, খেলা-ধূলা আদিৰ উপৰিও অন্যান্য সামাজিক কাম, যেনে - নাট্যাভিনয় , প্ৰকল্প, তৰ্কসভা, আলোচনা চক্ৰ আদি নানান ধৰণৰ গণতান্ত্ৰিক কাৰ্যাৱলীৰ মাজেদি বিদ্যালয়ত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। তৃতীয়তে, সামাজিক বিভিন্ন অৱস্থাৰ মাজেদি পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়া সংঘটনৰ বাবে সুবিধা প্ৰদান কৰিব লাগে। যেনে-

(১) বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থী বনাম বিভিন্ন বয়সৰ শিক্ষাৰ্থী,

(২) শিক্ষাৰ্থী বনাম শিক্ষক,

(৩) বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থী সমাজ বনাম বাহিৰৰ সমাজৰ লগত পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়াৰ বাবে বিদ্যালয়ে সুযোগ প্ৰদান কৰিব লাগে।

(৪) কিছুমান নিয়ম-কানুন যেনে- নীতি , আদৰ্শ, নৈতিকতা, সামাজিক মূল্যবোধৰ মাজেদি সমাজ নিয়ন্ত্ৰণ আদি বিদ্যালয়ে কৰিব লাগিব। ইয়াৰোপৰি , সামাজিক আৰু নৈতিক অধ্যয়ন , দৈনন্দিন অৱস্থাৰ অধ্যয়ন আদিয়ে প্ৰদান কৰা সুযোগৰ মাজেৰে সামাজিক অনুশাসনৰ যোগেদি, সামাজিক আৰু নৈতিক মূল্যবোধৰ অনুশীলনৰ সুযোগ প্ৰদান কৰিব লাগিব।

বিদ্যালয়ত ফলপ্ৰসু সামাজিকীকৰণৰ অৱস্থাসমূহ:-

আমি জনা উচিত যে , বিদ্যালয়ত শিক্ষা প্ৰদান আৰু শিক্ষা গ্ৰহণৰ অনুকূল পৰিবেশ থকাটো অতি প্ৰয়োজন। উদাহৰণ হিচাপে বিখ্যাত শিক্ষাবিদ ও দাৰ্শনিক Anderson আৰু Lewin ৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাই এই কথা প্ৰমাণ কৰিছে যে বিদ্যালয়ত বিদ্যমান গণতান্ত্ৰিক সামাজিক পৰিৱেশে শিক্ষাৰ্থীৰ বিভিন্ন দিশৰ শৈক্ষিক আৰু শিক্ষকৰ মাজৰ মূল্যবোধ প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজৰ পাৰ্থক্য থাকিব লাগিব। বিদ্যালয়ৰ প্ৰধানৰ সৈতে সহ-শিক্ষকৰ, শিক্ষকৰ সৈতে শিক্ষকৰ, শিক্ষকৰ সৈতে শিক্ষাৰ্থীৰ আন্তঃব্যক্তিক সম্পৰ্ক স্থানৰ সুযোগ-সুবিধা প্ৰদান কৰিব লাগিব। জাতীয় জীৱনৰ সংস্কৃতি আৰু সামাজিক সাৰবস্তু , সামাজিক মূল্যবোধ আৰু ভাৱ-ভংগীৰ বিষয়ে সাধাৰণ জ্ঞানৰ উপৰিও গঠনমূলক দৃষ্টিভংগী বিদ্যালয়ে প্ৰদান কৰিব লাগিব। শিক্ষকে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ ওপৰত দিয়া প্ৰাধান্যৰ ওপৰতো শৈক্ষিক নীতি বহু পৰিমানে নিৰ্ভৰ কৰে। শিক্ষকৰ পৰিৱেশ আকৰ্ষণীয় , আকাংক্ষিত আৰু পুৰস্কাৰ আদিৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত কৰিব পৰিলে সামাজিকীকৰণ সহজলভ্য হৈ পৰে। বিদ্যালয়ত শিক্ষাৰ্থীৰ ব্যক্তিত্ব গঠনৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিব লাগে। লগতে আত্মবিশ্বাস , নিৰাপত্তাৰ ভাৱ আৰু সমুচিত-ভাৱ গঢ়ি তোলাৰ ওপৰতো সমানে প্ৰাধান্য দিব লাগে। শিক্ষণ আৰু অনুশাসনৰ নতুন নতুন সামাজিকীকৰণ কৌশল আৰু শৈক্ষিক নীতিৰ পদ্ধতি বিদ্যালয়ত শিক্ষণৰ বেলিকা প্ৰয়োগ কৰি শৈক্ষিক নীতি সহজলভ্য কৰিব পাৰি। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজয় আন্তঃশ্ৰেণীৰ খেল ধেমালি, তৰ্ক, কুইজ, আকস্মিক বক্তৃতা আৰু নাট্যাভিনয়ৰ সুস্থ প্ৰতিযোগিতাৰ মাজেদি বিদ্যালয়ত শৈক্ষিক নীতি সহজে কৰিব পাৰি। বিদ্যালয়ে বিভিন্ন ধৰণৰ বিদ্যালয়ৰ গোটৰ মাজত আন্তঃসম্পৰ্ক স্থাপনৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিব লাগে। যদি বিদ্যালয়ে ওপৰত উল্লেখ কৰা কাৰ্য্যসমূহ পৰিকল্পিত ভাবে সমাধান কৰে তেনেহ'লে শিক্ষা সামাজিকীকৰণ সহজলভ্য হৈ পৰিব।

শেষত এটা কথাই স্পষ্ট যে, শিক্ষা নীতি এনে হোৱা উচিত যি শিক্ষা নীতিৰ জৰিয়তে প্ৰকৃত মানৱ সম্পদ গঢ়ি তুলিব পাৰি আৰু সমাজৰ উন্নতি সাধন কৰিব পাৰি।

শিক্ষা পৰিকল্পনা , নীতি আৰু আদৰ্শৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠা হ 'ব লাগে। যদি শিক্ষাই সমাজলৈ উপযুক্ত বৰঙণি আগবঢ়াব লাগে তেনেহ'লে শিক্ষাৰ বিকাশ আৰ্থ সামাজিক বিকাশৰ সৈতে হাতত হাত মিলাই আগবাঢ়িব লাগিব। শিক্ষা পৰিকল্পনা শিক্ষাৰ সংখ্যাগত বিকাশৰ উপৰিও গুণগত বিকাশ হ 'ব লাগিব , লগতে আভ্যন্তৰীণ পৰিৱৰ্তন আৰু বিকাশৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিব লাগিব। শিক্ষা পৰিকল্পনা প্ৰস্তুত কৰোঁতে সৃষ্টিশীলতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগিব। শিক্ষা নীতি প্ৰস্তুত কৰোঁতা সকলে শিক্ষা নীতিৰ বাস্তৱ আৰু কাৰ্যকৰী দিশৰ প্ৰতি সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখিব লাগে।

গতিকে, শিক্ষা নীতি এনে হোৱা বাঞ্ছনীয় যাতে পৰিৱৰ্তনশীল সমাজৰ সকলো স্তৰত সৰ্বাংগীন বিকাশ আৰু উন্নতিৰ মূল লক্ষ্য হয়।

বি বি ই চি আৰু আমিবোৰ

(লেখাটি "দ্যা বিবিইচিয়ান" - চতুৰ্থ সংস্কৰণ (২০১৭) ৰ পৰা সংগ্ৰহীত)

জ্যোতিষ্ময় বৰা
ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

২০০৮ চনৰ ১৬ আগষ্টত কোকৰাঝাৰ চহৰৰ পৰা প্ৰায় সাত কিলোমিটাৰ নিলগত চন্দ্ৰপাৰাৰ এখন অখ্যাত গাওঁ বিজুলীবাৰীত অসমৰ প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী শ্ৰীতৰুণ গগৈদেৱে অসমৰ তৃতীয়খন চৰকাৰী কাৰিকৰী উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ আধাৰশিলা স্থাপন কৰাৰ সম্পূৰ্ণ দুবছৰৰ পাছত “৮-৯-১০” অৰ্থাৎ ২০১০ চনৰ ৮ ছেপ্তেম্বৰৰ পুৱা প্ৰায় ১১ টা বজাত কোকৰাঝাৰৰ ডেৰৰগাওঁত অৱস্থিত তেতিয়াৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সম্প্ৰসাৰণ চৌহদ (বৰ্তমান বড 'লেণ্ড বিশ্ববিদ্যালয়)ত মাথোঁ চাৰিটা কোঠাৰে কাৰিকৰী শিক্ষাৰ পাতনি মেলা বিবিইচি বা বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ে আজি প্ৰায় ছটা বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰি সপ্তম বৰ্ষত ভৰি দিলে। উল্লেখযোগ্য যে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ প্ৰফেচৰ পলাশজ্যোতি হাজৰিকাদেৱে ৮১ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী (২০ জনী ছাত্ৰী আৰু ৬১ জন ছাত্ৰ)ক (আটাইকেইগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপস্থিত নাছিল) কাৰিকৰী শিক্ষাৰ বিভিন্ন দিশ সামৰি তত্ত্ব গধুৰ বক্তৃতা আগবঢ়োৱাৰ পাছতেই প্ৰথম আনুষ্ঠানিক পাঠদান কৰাৰ সৌভাগ্য এই লেখকৰ ঘটিছিল। সেই তাৰিখৰ পৰা আজিৰ দিনলৈ মহাবিদ্যালয়ত থাকি অনেক ঘটনাৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰিছিলো। এইখিনিতেই উল্লেখ কৰি থও যে মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মৰ কিছু আঁৰৰ কাহিনী যি নেকি আজিও এই লেখকৰ বাহিৰে দ্বিতীয় এগৰাকী ব্যক্তিৰ জনা সম্ভৱ হৈ উঠা নাই আৰু কেইগৰাকীমন ব্যক্তিৰ উল্লেখযোগ্য ভূমিকাৰ বিষয়ে এটি নিবন্ধ আগবঢ়োৱাৰ এক দুৰ্বাৰ হেঁপাহ থকাৰ সত্ত্বেও প্ৰকাশৰ অনেক অসুবিধাৰ বাবে আজিও সম্ভব হৈ উঠা নাই।

যি কি নহওঁক এই লেখনিত কেইটামান উল্লেখযোগ্য অভিজ্ঞতা ৰোমন্থন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল যিয়ে পাঠকক আমোদ দিব।

অভিজ্ঞতা – ১

এখেতেই প্ৰিঞ্চিপাল নেকি?

১০ আগষ্ট ২০১০ চন। সময় ঠিক ১০ বজা। যাৱতীয় কাগজ পাতি লৈ কাৰিকৰী শিক্ষা সঞ্চালকৰ কাৰ্য্যালয়ত উপস্থিত হ 'লো। উদ্দেশ্য বি বি ই চিত প্ৰবক্তা (বৰ্তমান সহকাৰী অধ্যাপক) হিচাপে চাকৰিত যোগদান কৰিম। কাৰ্য্যালয়ৰ সেইসময়ৰ অধীক্ষক মেধি ডাঙৰীয়াৰ সন্মুখৰ চকী এখনত বহি যোগদান পত্ৰ লিখিলো । ঠিক সেই সময়তে মোৰ প্ৰাক্তন সতীৰ্থ শ্ৰীবিপুল দাস (বৰ্তমান যোৰহাটৰ নেইষ্টৰ বিজ্ঞানী হিচাপে কৰ্মৰত) উপস্থিত হ 'ল। আমাৰ লগত তেখেতৰ চিনাকি পূৰ্ব তেতিয়ালৈ হোৱা নাছিল। তেখেত বোলে ১৯ তাৰিখেই কাৰ্য্যালয়লৈ আহিছিল। কিন্তু কিবা অসুবিধাৰ বাবে যোগদান কৰিব নোৱাৰিলে। যোগদান-পত্ৰত প্ৰয়োজনীয় তথ্য পূৰণ কৰি মেধি ডাঙৰীয়াক জমা দি ৰূমৰ পৰা ওলাই ইফাল-সিফাল কৰোতেই উপ-সঞ্চালক ডাঙৰীয়ানী (বৰ্তমান অৱসৰ লৈছে)য়ে দেখি আমাৰ দুয়োৰে লগত পৰিচয় হ 'ল। তেখেতে আমাক আলোচনা কক্ষতে বহিবলৈ দেখুৱাই দিলে। তেখেতে আৰু ক 'লে যে আলোচনা কক্ষতে বিবিইচিত যোগদান কৰা এজন শিক্ষক ইতিমধ্যে বহি আছে।

আহল-বহল কোঠাটোলৈ দুয়ো সোমাই গ 'লো। ডাঙৰ টেবুলখনৰ এটা মুৰত কেইজনমান মানুহ ফাইলৰ পাহাৰ এটা লৈ ব্যস্ত হৈ আছে। মুৰ দাঙিবলৈ তেখেতসকলৰ সময় নাই। টেবুলখনৰ প্ৰায় মাজতে দুটামান সৰু ফাইল লৈ হৃষ্ট-পুষ্ট , প্ৰায় শুকুলা চুলিৰ গহীন ভদ্ৰ লোক এজনে কাগজত চকু ফুৰাই আছে। আমি আৰু দাস দুখন চকীত বহিলোগৈ। প্ৰায় ১২ মিনিট মানৰ পাছত ভদ্ৰলোকজনে আমাৰ দুয়োলৈ তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে চাই প্ৰশ্ন কৰিলে – “আপোনালোকে বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম ইঞ্জিনিয়াৰিং কলেজত জইন কৰিছে নেকি ?” আমাৰ দুয়োৰে পৰা তেওঁ সোধা প্ৰশ্নৰ ধনাত্মক উত্তৰ লাভ কৰি পকেটৰ পৰা দীঘল কাগজ এখন উলিয়াই (কাগজখন আমাৰ মকৰল পত্ৰ য'ত আমাৰ আঠজন শিক্ষকৰ নাম একেলগে আছিল।) আমালৈ চাই তেওঁ আকৌ সুধিলে- “আপোনাৰ নামটো কওঁকচোন?” মই মোৰ নামটো কোৱাত তেখেতে তালিকাৰ ১ নং স্থানত থকা আমাৰ নামৰ বিপৰীতে পেনেৰে দীঘলকৈ শুদ্ধ চিন এটা মাৰিলে। এইবাৰ দাসক তেখেতৰ নামটো একেটা সুৰতে সুধিলে। দাসে নামটো কোৱাত আগৰবাৰৰ দৰে তালিকাত থকা দাসৰ নামৰ বিপৰীতে

দীঘলকৈ শুদ্ধ চিন এটা মাৰি কাগজখনৰ আগৰ জাপেৰে সজাই পকেটত ভৰালে। কিছুসময় আমাৰ কোঠাটোত নিস্তব্ধতা বিৰাজ কৰাৰ পাছত কোঠাৰ নিস্তব্ধতা আঁতৰাই ভদ্ৰলোকে দুয়োকে পাঠদান আৰম্ভ নোহোৱা পৰ্যন্ত আমাৰ কৰণীয় কি হ 'ব তাৰ এক ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিলে। তেখেতৰ সেই দীঘল ব্যাখ্যাৰ সময়ত কেইবাবাৰো মোবাইল ফোনটো বাজি উঠি আমাক দিয়া অনুশীলনত কিছু ব্যাঘাত জন্মিছিল। এবাৰ তেনেতে এটা ফোন কল বাজি উঠাত তেখেত আমাৰ ওচৰৰ পৰা কিছুদূৰ আঁতৰি যোৱাত দাসে মোৰ কাণৰ ওচৰত লাহেকৈ ক'লে, "বৰা দা, এখেতেই প্ৰিঞ্চিপাল নেকি?" তেনে পৰিস্থিতিত মইও একো উৱাদিহ নাপাই দাসক লাহেকে ক'লো, "মোৰো তেনেকুৱাই লাগিছে দেখোন!!"

সন্ধিয়া ঘৰলৈ উভতি গৈ ঘৰৰ মানুহে কথাবোৰ সোধাত প্ৰিঞ্চিপালৰ দৰে এজনক লগ পোৱাৰ কথাটো ক 'লো। কিন্তু আমাৰ যে ধাৰণা ভুল আছিল পিছদিনাহে গম পালো। পিছদিনা সেই একেটা ৰুমতে তেখেতক লগ পাই পৰিচয়টো জানিব পাৰি ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে মৌন হৈ পৰিলো। সেই লোকজন অৰ্থাত আগদিনা আমাৰ প্ৰিঞ্চিপালজন আন কোনো নহয়, তেখেত হৈছে তেতিয়াৰ আমাৰ সহকৰ্মী তথা পিছলৈ অন্তৰংগ বন্ধু ডঃ অৰবিন্দ দেৱনাথ। উল্লেখযোগ্য যে পাছত আটাইৰে পৰা জানিব পাৰিলোঁ তেখেতে বোলে সকলোৰে লগত প্ৰথম চিনাকি হৈ তেনেদৰে সেই তালিকাখনত দীঘল দীঘলকৈ শুদ্ধ চিন মাৰিছিল।

তেখেতৰ সেই "ফুলাম" মকৰল পত্ৰখন সযত্নৰে ৰাখিছেনে বাৰু!

অভিজ্ঞতা- ২

কামৰূপ এক্সপ্ৰেছত কাজিয়া

উজনিৰ প্ৰায়বোৰ লোকৰে ৰেলৰ নিয়ম কানুন জ্ঞাত নহয়। কিয়নো উজনিৰ লোকসকলে ইফালে সিফালে ভ্ৰমণ কৰিবলৈ ৰেলৰ সলনি বাছক বা সৰু গাড়ীক বেছিকৈ অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া দেখা যায়। ম ইও মধ্য অসমৰ বাসিন্দা যদিও ২০১০ চনৰ আগলৈকে ৰেল যাত্ৰা প্ৰায় কৰা নাই বুলিয়েই ক'ব লাগিব।

৭ ছেপ্তেম্বৰৰ দিনা পুৱা গুৱাহাটীৰ পৰা কোকৰাঝাৰলৈ অহা ঠিৰাং কৰিলো। কিয়নো ৮ ছেপ্তেম্বৰৰ পৰা কলেজৰ নিয়মিত পাঠদান আৰম্ভ হ'ব। আগদিনা ৬ তাৰিখেই আমি গুৱাহাটীলৈ আহিলো। সহকৰ্মী দেৱনাথক মোৰ যাত্ৰাৰ বিষয়ে ফোনেৰে জনালোঁ। তেৰোঁ আহিব মোৰ লগত। ৭ তাৰিখে আমি পল্টন বজাৰৰ ৰেল আস্থানৰ কাউণ্টাৰৰ পৰা কামৰূপ এক্সপ্ৰেছত কোকৰাঝাৰলৈ বুলি টিকট এটা সংগ্ৰহ কৰি দে ৱনাথলৈ অপেক্ষা কৰিলো। কিছুপৰৰ পাছত তেখেত আহি পালেহি। তেখেতেও কাউণ্টাৰৰ পৰা টিকট এটা সংগ্ৰহ কৰি দুয়ো আস্থানৰ ভিতৰতে থকা ভোজনালয় এখনত পুৰি-চাহ খালো। ৰেলখন প্ৰায় পুৱা ৮মান বজাত আস্থানৰ ৫ নং প্লেটফৰ্মত সোমাল। দুয়ো লৰালৰিকৈ ডবা এটাত উঠি খালী থকা আসনত বহি পৰিলো। দেৱনাথ কথা চহকী মানুহ। কথা আৰম্ভ হ'ল আমাৰ দুয়োৰে। কথাৰ মাজতে তেখেতে ক 'লে আজি বোলে কোকৰাঝাৰ বন্ধ। কালি ৰাতি তেখেতে সঞ্জয় বসুমতাৰী (আমাৰ প্ৰাক্তন সতীৰ্থ আৰু বৰ্তমান বড 'লেণ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিভাগৰ মুৰব্বী)ৰ লগত ফোনত কথা পাতি কথাটো গম পাইছে। তেখেতে মোক ক 'লে যে আমাৰ কোনো অসুবিধা নহ 'ব, কাৰণ বসুমতাৰী কোকৰাঝাৰ আস্থানত আমাৰ বাবে ৰৈ থাকিব। প্ৰায় পাঠশালামান পাওতে TC এজন আহি আমাৰ ওচৰত উপস্থিত হলহি। TCয়ে আমাৰ দুয়োৰে টিকট বিচাৰিলে। টিকট দুটা তেওঁলৈ আগবঢ়াই দিয়াত তেওঁ নিৰীক্ষণ কৰি ক 'লে– "এইকেইটা জেনেৰেলৰ টিকট। আপোনালোক ৰিজাৰ্ভেশ্বন ডবাত কিয় উঠিছে ? নেক্স ষ্টেচনত জেনেৰেল ডবাত গুচি যাব নহ 'লে আপোনালোকে ফাইন দিব লাগিব। " সঁচা কথা ক 'ব লাগিলে এই পৰিস্থিতিৰ আগলৈকে আমি সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ টিকট আৰু সংৰক্ষিত আসনৰ টিকট যে বেলেগ বেলেগ জনা নাছিলো। গতিকে TCৰ মুখত তেনে মন্তব্য শুনি মোৰ খং উঠি উভতি ধৰিলো। আমি উভতি ধৰাত দেৱনাথেও উচ্চ স্বৰত TCক গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে। পৰিস্থিতি কিছু উত্তপ্ত হৈ এখন সৰু-সুৰা কাজিয়াৰ সূত্ৰপাত হ 'ল। পাছত সম্ভবতঃ TCয়ে আমাৰ কথাবোৰ বুজি পালে আৰু আমাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি গ 'ল। সেই দিনাৰ তিতা অভিজ্ঞতাৰ পৰাই আমি কেতিয়াও সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ টিকট ক্ৰয় কৰি সংৰক্ষিত ডবাত উঠি পোৱা নাই।

অভিজ্ঞতা- ৩

বৰাদা, দৰজা-খিৰিকি মাৰক!!

আগতেই উল্লেখ কৰিছে যে মহাবিদ্যালয়ত মুঠ আঠজন শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীয়ে আনুষ্ঠানিক যোগদান কৰিলেও দুগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী ক্ৰমে শ্ৰীমতী উজ্জলা হুজুৰি (বৰ্তমান অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা) আৰু শ্ৰীমতী পুৰবী শৰ্মা (বৰ্তমান নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা) ই দীঘলীয়া ছুটীত থকাত আমি মাথোঁ ছজন শিক্ষকহে মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত থাকো। অফিচত তেতিয়াও তৃতীয় আৰু চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী মকৰল হোৱা নাই । যাৰ ফলত পাঠদানৰ উপৰিও আন কামবোৰ আমি কেইজনেই কৰিব লাগে। বাকী অফিচৰ কাম-কাজ কৰিবলৈ বিশেষ অসুবিধা নহয় যদিও চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কোনো কৰ্মচাৰী নথকাৰ বাবে পুৱা পাঠদান আৰম্ভ হোৱাৰ পূৰ্বে আৰু আবেলি মহাবিদ্যালয় চুটীৰ পাছত দৰজা-খিৰিকিবোৰ বন্ধ কৰাটো এক ডাঙৰ সমস্যা হয়। পুৱা ছাত্ৰসকলৰ দ্বাৰা দ্বাৰা তলাবোৰ খোলা হয় যদিও আবেলি চুটীৰ পাছত ছাত্ৰসকলক তলা মাৰিবলৈ কোৱা নাযায়। কাৰণ তেওঁলোক দিনটো ক্লাচ কৰি ভাগৰুৱা হৈ পৰে।

সাধাৰণতে কলেজ চুটী হোৱালৈ বিপুল দাস, সঞ্জয় বসুমতাৰী, অৰবিন্দ দেৱনাথ আৰু আমি মহাবিদ্যালয়ত থাকো। ৰূপমজ্যোতি নাথ প্ৰায়ে অভয়াপুৰীৰ পৰা অহা-যোৱা কৰে আৰু গাড়ীৰ অসুবিধাৰ বাবে কিছু আগতেই কলেজৰ পৰা বিদায় লয়। লীলাধৰ চৌহান (বৰ্তমান কোকৰাঝাৰ চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পদাৰ্থবিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক) কোকৰাঝাৰৰ বাসিন্দা যদিও ঘৰুৱা অসুবিধাৰ বাবে সোনকালে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ওলায়।

মহাবিদ্যালয় চুটীৰ পাছত বিপুল দাসে আমাক কয়, "বৰা দা, চাবি কেইটা লওঁক, দৰজা-খিৰিকিবোৰ মাৰিবৰ হ'ল নহয়।" মইও দাসৰ কথামতে একান্ত বাধ্যৰ দৰে চাবিবোৰ লৈ ওলাই যাও। শ্ৰেণীকোঠাৰ খিৰিকিবোৰ বন্ধ কৰি দুৱাৰত তলা মাৰো । দাস বাহিৰত ৰৈ থাকে যদিও মোক সেই কামত সহায় কৰা মনত নপৰেচোন। পাছত অৱশ্যে স্বাণশ্বেৰাং বসুমতাৰীয়ে ঠিকা ভিত্তিক চতুৰ্থশ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী হিচাপে যোগদান কৰাত চাবিবোৰ তেওঁক গতাই সেই কামৰ পৰা আমি অব্যাহতি ল'লো।

অভিজ্ঞতা- ৪

কেচা ইলিচ মাছ

২০১০ চনৰ কোকৰাঝাৰৰ পৰিৱেশ আৰু আজিৰ এইখন ঠাইৰ পৰিৱেশৰ মাজত আমি তফাৎ পাৰ্থক্য দেখো। সেইখিনি সময়ত কোকৰাঝাৰত ভাত খোৱা ভোজনালয় আঙুলিৰ মুৰত গণিব পৰা। কোকৰাঝাৰ টাউনৰ মাজত ৰাতি এসাজ ভাত খাবলৈ হ'লে ওমশ্ৰী হোটেলৰ বাহিৰে আৰু দ্বিতীয় এখন হোটেল নাই বুলি ক'ব পাৰি। আমাৰ আটাইৰে দিনৰ সাজটি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কেন্টিনত খোৱা হয় যদিও ৰাতিৰ ভাত সাজ খোৱাটো যথেষ্ট অসুবিধা হয়। কিয়নো সদায়টো ওমশ্ৰীৰ দৰে হোটেলত খোৱাটো সম্ভৱ নহয়। কাৰণ খাদ্য সুস্বাদু যদিও খোৱাৰ অন্তত কাউণ্টাৰত খাদ্যৰ বিল পৰিশোধ কৰোতে গাটো অলপ হ'লেও সকলোৰে বাজে। দেৱনাথ আৰু মই এল এম বি ৰেষ্টুৰেণ্টৰ ভাত খোৱা হোটেলখন আবিষ্কাৰ কৰিলো যদিও প্ৰথম দিনাই হোটেলৰ "বয়"টোৰ কটুকথা শুনি সেইদিনাই ৰাম ৰাম কৰিলো।

অভাৱেই আবিষ্কাৰৰ মূল - অসমীয়াৰ এই বাক্যশাৰী আমাৰ ক্ষেত্ৰত বাৰুকৈয়ে খাপ খালে। নতুন হোটেল এখন আবিষ্কাৰ কৰিলো। "অসম অইল"ৰ সমুখত অৰ্থাৎ পুলিচ পইণ্টৰ ঠিক কাষতে অৱস্থিত এই হোটেলখনত চাহ-চিঙৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভাত, মাছ, মাংস পৰ্যন্ত পোৱা যায়। তাতোকৈ ডাঙৰ কথাটো হ 'ল হোটেলখন ৰাতি প্ৰায় ৮-৯টা মান বজালৈ খোলা থাকে। অৱশ্যে প্ৰথম দিনা হোটেলখনত সোমায়েই আমাৰ মনটো বৰ ভাল নালাগিল, কিয়নো হোটেলখন চাফ-চিকুণ নহয়। কথাষাৰ কোনেও নোকোৱাত মইও মনে মনে বহি খাবলৈ ধৰিলো । আমাৰ আটাইৰে সেইদিনাৰ আহাৰ হিচাপে ভাত, ইলিচ মাছৰ তৰকাৰী, ডাইল আৰু দুই-তিনিবিধ ভাজি। বাঙালী হোটেলৰ সেই সাজ ভাত খাই আটাইৰে তৃপ্তি লগাত প্ৰায়েই ৰাতি-ৰাতি আৰু কেতিয়াবা ৰবিবাৰে দিনতো খাবলৈ আৰম্ভ কৰিলো।

এদিনৰ কথা। ৰাতি সেইখন হোটেলত আটায়ে ভাত খাবলৈ গ'লো। আটায়ে মানে দেৱনাথ, ৰূপমজ্যোতি নাথ, সঞ্জয় বসুমতাৰী, বিপুল দাস আৰু মই। সময় ৰাতি ৭-৩০ ৰ পৰা ৮ মান বাজিছে। সঞ্জয় বসুমতাৰী আই হোটেলৰ ওচৰত থকা ভাড়া ঘৰলৈ যাবগৈ লাগিব। আগতেই উল্লেখ কৰিছো যে আজিৰ দৰে সেই সময়ত ৰাতি ৭-৮বজাৰ পাছত কোকৰাঝাৰ চহৰৰ ভিতৰতে ৰিক্সা বা টেম্প ৰিক্সা পোৱা নাযায়। এক নিমাও-মাও পৰিৱেশ হৈ পৰে। ই ৰিক্সাবোৰটো ২০১৫ চনৰ শেষৰ ফালে চলাচল আৰম্ভ হৈছে। গতিকে

আমি হোটেলৰ মালিকক যিমান পাৰি সিমান সোনকালে ইলিচ মাছ আৰু ভাত দিবলৈ ক'লো। সেই সময়ত মাছ হয়তো বজাৰৰ পৰা আনি কাটিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলহে। সেইবাবেই আমাৰ ভাত নাহেহে নাহে। ইপিনে আমাৰ উৎপাত বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। আমাৰ আটাইৰে উৎপাত সহ্য কৰিব নোৱাৰি ইলিচ মাছ আৰু দুই-এখন ভাজিৰে ভাত দিলেহি। সকলোৰে খোৱা পৰ্ব আৰম্ভ হ 'ল। সঞ্জয় মোৰ কাষতে বহিছিল। তেওঁ ভাত খাব পৰা নাই। ইফাল-সিফাল কৰি মোক লাহেকৈ ক 'লে– "বৰা ছাৰ, মোৰ মাছ ডোখৰ কেঁচা।" তেওঁৰ কথামতে মই তেওঁৰ মাছৰ বাতি হাতত লৈ চালো। কথাষাৰ সঁচা। মাছৰ পৰা তেজ নিগৰি ওলাইছে। কথাটো মই সকলোকে কোৱাত এক হুলস্থুলীয়া পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হ 'ল। তেতিয়াহে গম পালো মাছ বোলে সকলোৰে কেঁচা। ভাগ্য ভাল আছিল মোৰ মাছ ডোখৰ কেঁচা নাছিল (হয়তো আগদিনাৰ মাছ আছিল)। তেনে হুলস্থুলীয়া পৰিৱেশৰ মাজতে হোটেল মালিকে আমাৰ বাচন-বৰ্ত্তন ডাঙি নিলে। মোৰ মাছ কেঁচা নাছিল বাবে তৃপ্তিৰে পেট ভৰাই খাই লওঁ বুলি ভালকৈ বহি দেখো যে মোৰ আগত ভাতৰ থাল-বাতি একোৱেই নাই। মালিকক সেই দিনা ভাতৰ বিল পৰিশোধ নকৰি আটায়ে পানী এগিলাচ খাই ওলাই আহিলো। হোটেলখনত সেইদিনাৰ পৰা আজিও ভৰি দি পোৱা নাই। হোটেলখন আজিও আছে। সেইফালে কেতিয়াবা খোজকাঢ়ি গ 'লে চকু দুটা এবাৰ হ'লেও হোটেলখনৰ ওপৰত পৰে আৰু সেই ইলিচ মাছ ডোখৰলৈ মনত পৰে।

অভিজ্ঞতা- ৫

হোষ্টেলৰ চাবি চোৰ কোন?

প্ৰায় দুমাহ বিচাৰ-খোচাৰৰ অন্তত নতুনকৈ সাজি উলিওৱা ক্ষাৰগাওঁৰ "ফিচাৰিভৱন"টো বি বি ই চিৰ ছাত্ৰাবাস হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবৰ বাবে সেই সময়ৰ বি টি চিৰ শিক্ষা বিভাগৰ কাৰ্য্যবাহী সদস্য শ্ৰী দেহৰাছাট বসুমতাৰীদেৱৰ উদ্যোগত ঠিৰাং কৰা হ 'ল। এইখিনিতে উল্লেখ কৰা ভাল যে তেখেতৰ কলেজখনৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ব আৰু ত্যাগ আমাৰ সদায় মনত থাকিব! কথাটো ছাত্ৰসকলে জানিব পাৰি সকলোৰে ওঁঠত হাঁহি বিৰিঙিল। কাৰণ "ডি আৰ ডি অৰ" ছাত্ৰাবাসত ৬১ জন ছাত্ৰ একেলগে থকাটো কিমান কষ্টকৰ আছিল সেই কথা নেদেখাজনে অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিব। তেতিয়াৰ ফিচাৰি বিভাগৰ যুটিয়া সঞ্চালক আছিল লক্ষীমপুৰৰ এগৰাকী মিছিং ভদ্ৰলোক। অৱসৰ ল'বলৈ বৰ বেছি দিন নাছিল। সেইবাবেই হয়তো তেখেত নতুন কাৰ্যালয়ত বহাৰ এক হেঁপাহ আছিল আৰু ই এক স্বাভাৱিক। কিন্তু ওপৰ মহলৰ পৰা নতুনকৈ সাজি উলিওৱা কাৰ্যালয়টো ছাত্ৰাবাস হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ দিয়াত তেখেতে আপত্তি কৰা নাছিল। এদিন আবেলি আমি তিনিজন ক্ষাৰগাঁৱৰ সেই অফিচটোত কিমান কোঠা আছে আৰু কিমান ছাত্ৰ তাত ৰাখিব পৰা যাব তাৰ হিচাপ ল'বলৈ গ'লো। তিনিটা সৰু ৰুমত সংলগ্ন স্নানাগাৰ আছে। এই তিনিটা ৰুম বাদ দিলে বাকীবো ৰ ৰুমত অতি কমেও মুঠ ৩২-৩৪জন ছাত্ৰ থাকিব পাৰিব। ঘৰটোৰ ৰং দিয়া সম্পূৰ্ণ হোৱা নাছিল। কাম সম্পূৰ্ণ হ 'বলৈ আৰু ১০-১৫ দিন মান লাগিব বুলি তাতে থকা ৪ৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী এজনে আমাক জনালে। প্ৰায় ১০ দিনৰ পাছত আমি তিনিওজন আকৌ গ 'লো। তেতিয়ালৈ কাম প্ৰায় সম্পূৰ্ণ হৈছে। মাথোঁ বিদ্যুৎ সংযোগ হোৱা নাই। সৰু ৰুম তিনিটাৰ এটাত দেবনাথ, আনটোত ৰূপমজ্যোতি নাথ আৰু তৃতীয়টোত ম ই থকাৰ ঠিৰাং কৰা হ'ল। কিয়নো সেই সময়ত ক্ষাৰগাঁৱত জনবসতি প্ৰায় নাছিল আৰু সেইবাবে অধ্যক্ষ হাজৰিকাদেৱে আমাক ছাত্ৰসকলৰ লগত থাকিবলৈ কৈছিল। কিন্তু যুটীয়া সঞ্চালক ডাঙৰীয়াই ঘৰটো আনুষ্ঠানিকভাবে এৰি দিয়া নাছিল। সকলোবোৰ চাই চিটি ওলাই আহোতে তিনিজনৰ এজনে সৰু ৰুম তিনিটা বন্ধ কৰি চাবি তিনিটা পকেটত ভৰাই লৈ আহিল। অৰ্থাৎ কোঠা কেইটা তেওঁ অধিগ্ৰহণ কৰিলে। কথাটো চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী (তেওঁৰ নাম কানাই)জনে গম পালে যদিও প্ৰতিবাদ কৰাৰ সাহস হয়তো গোটাব নোৱাৰিলে। আমাৰ তিনিজনীয়া দলটোৰ এজনে যে চাবি তিনিটা লৈ আহিছে কথাটো বাটতহে আমি দুজনে গম পালো। সেই চাবি তিনিটাই যে অনাগত সময়ত ডাঙৰ বিপদ হ 'ব পাৰে কথাটো সেই সময়ত কাৰো মনলৈ অহা নাছিল।

কেইদিন মানৰ পিছত ৰূপমজ্যোতি নাথ আৰু ম ই কলেজ চুটীৰ পাছত কোকৰাঝাৰ থানাৰ কিছু নিলগত অৱস্থিত পুৰণা ফিচাৰি অফিচলৈ গ'লো যুটীয়া সঞ্চালক গৰাকীক লগ ধৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে। সেই সময়ত তেখেত ৰুমতে আছিল। তেখেতে আমাক বহিবলৈ দি অফিচৰ ৪ৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী এজনক মাতি চাহ আনিবলৈ দিলে। আমিও বেছি কথাৰ অৱতাৰণা নকৰি আমাৰ আগমনৰ উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা কৰিলো। আমাৰ কথা শুনি তেখেতে ক 'লে– "মই তিনিটা কোঠাৰ চাবি পোৱা নাই। বাকী কেইটা কোঠাৰ চাবি মোৰ হাতত

আছে। চাবি তিনিটা আপোনালোকে আনিছে বুলি শুনিছো ”| দুয়োজনে কথাটো জানো যদিও তেখেতক পতিয়ন নিয়াবলৈ আমিবোৰে কোনো চাবি অনা নাই বুলি ব্যক্ত কৰিলো। আমি ইয়াকো ক 'লো যে চাবি তিনিটা সম্ভবতঃ ঠিকাদাৰৰ হাতত আছে | কাৰণ কোঠা তিনিটাৰ কিছু কাম বাকী আছে| আমাৰ কথা শুনি তেখেত খঙত দাং খাই উঠিল। আঁকোৰগোজ হৈ উঠি আমাৰ দুয়োজনকে উভতি ধৰিলে, “নহয়, চাবিকেইটা আপোনালোকেই আনিছে|“ তেখেতে প্ৰমাণ কৰিহে এৰিব | লগে লগে তেখেতৰ গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰক মাতি ক্ষাৰগাঁৱৰ ফিচাৰি ভৱনৰ ৪ৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী কানাইক উঠাই আনিবলৈ ক'লে| কথা বিষম দেখি মই নাথক ফুচফুচাই ক'লো- “নাথ, এতিয়া ইয়াৰ পৰা পলোৱাৰ বাহিৰে আন উপায় একো নাই |“ যিহেতু কানাইক ক্ষাৰগাঁৱৰ পৰা আনিবলৈ অতি কমেও আধা ঘন্টা সময় দৰকাৰ হব গতিকে ছেগ বুজি আমি দুয়ো তেখেতৰ কোঠাৰ পৰা লাহেকৈ ওলাই আহি ম ই নাথক ক'লো– “আপুনি থাকে যদি থাকক, মই হ'লে আৰু ইয়াত এক মিনিটো নাথাকে। ” নাথে কিছু ধৈৰ্য্য সহকাৰে ক 'লে- “বৰা ছাৰ, গালি খোৱাটো এশ শতাংশই সত্য| কিন্তু এইখিনি সময়ত পলাই দিলে হিতে বিপৰীত হ'ব।”

আধাঘণ্টা পাৰ নহওঁতেই কানাইক লৈ গাড়ী কাৰ্যালয়ত সোমাল। আমিও জীৰটো আগত লৈ পুনৰ তেখেতৰ কাৰ্যালয়ত সোমালো| সঁচা কথা ক 'বলৈ গ'লে সেইখিনি সময়ত আমাৰ বুকুৰ ধপধপনি আমি নিজেই শুনিছিলো, ডিঙিটো শুকাই আহিছিল। কানাই তেখেতৰ কোঠাত সোমোৱাৰ লগে লগে প্ৰশ্ন কৰিলে – “সেই সৰু কোঠাৰ চাবি তিনিটা কোনে আনিছে, ক'?” মানুহজনৰ খং দেখি কানাইৰ অৱস্থা কাহিল। আমি কানাইক চকুৰে কিবা এটা ইংগিত দিয়াৰ আগতেই লৈ পেলালে--- “ছাৰ, সিদিনা তিনিজন ছাৰ গৈছিল ৰূম চাবলৈ, তাৰে এজনে ৰূম বন্ধ কৰি চাবি তিনিটা লৈ আহিছিল।” কানাইৰ উত্তৰত তেখেত সন্তুষ্ট নহৈ আকৌ প্ৰশ্ন কৰিলে, “চাবিকেইটা এওঁলোক দুজনে আনিছিল নেকি?” কানাইয়ে আমাৰ দুজনৰ ফালে এবাৰ চাই উত্তৰ দিলে, “নহয় ছাৰ, শকত আৰু অলপ বয়সীয়া ছাৰ এজনেহে চাবিকেইটা লোৱা দেখিছিলো মই|”

প্ৰমাণ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছৰ কাহিনী সম্ভবতঃ পাঠকে বুজি পাইছেই।

অভিজ্ঞতা- ৬

বিপুল দাসৰ হাইজাম্প

মাথোঁ দুটা আবাস। এটা ছাত্ৰাবাস, আনটো ছাত্ৰীনিবাস। ছাত্ৰাবাসটো হ'ল ভাৰতীয় ষ্টেট বেংক, কোকৰাঝাৰ শাখাৰ ওচৰত থকা ডি আৰ ডি অ' (DRDO)ৰ অসম আৰ্হিৰ পুৰণা কাৰ্যালয়টো আৰু ছাত্ৰীনিবাসটো হ'ল টেঙাপাৰাত অৱস্থিত “ফৰেষ্ট গেষ্ট হাউচ”টো। ছাত্ৰীনিবাসত মুঠ ২০ জন ছাত্ৰী থাকে আৰু ছাত্ৰাবাসত ৬১ জন ছাত্ৰ থাকে।

আবেলিৰ পৰা সন্ধিয়াৰ ভিতৰত ছাত্ৰাবাস আৰু ছাত্ৰীনিবাস পৰিদৰ্শন কৰা আমাৰ অৰ্থাৎ দেৱনাথ, ৰূপমজ্যোতি নাথ, বিপুল দাস আৰু এই লেখকৰ এক ৰুটিন কাম। কলেজ অধ্যক্ষ আহিলে এই পৰিদৰ্শন কাৰ্য কিছু গহীন হৈ পৰে। কাৰণ তেখেতৰ আগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপৰিও আমিবোৰে হোষ্টেল দুটাৰ বিভিন্ন সমস্যা দাঙি ধৰা হয়|

পাঠকে চাগে ভাবিছে ছাত্ৰাবাস বা ছাত্ৰীনিবাস পৰিদৰ্শনৰ লগত বিপুল দাসৰ হাইজাম্পৰ সম্পৰ্ক কি ? কিন্তু সঁচা কথাত এক এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক থকাৰ বাবেই এই অভিজ্ঞতা ব্যক্ত কৰিবলৈ বাধ্য হ'লো|

তেতিয়া সময় আবেলি ৫ টাৰ পৰা ৬ টাৰ ভিতৰত হ'ব। অধ্যক্ষ হাজৰিকা ছাৰৰ লগত দেৱনাথ , নাথ আৰু মই ছাত্ৰীনিবাস পৰিদৰ্শন কৰিবলৈ গ 'লো| বিপুল দাস পি ডব্লিউ ডিৰ অথিতিশালাতে থাকিল। আচলতে আমি কেইজন ওলাই যোৱা দাসে গম নাপালে। ছাত্ৰী নিবাসত সোমাও বুলি সোমাই যাব নোৱাৰি। ভিতৰৰ পৰা গেটখন বন্ধ কৰি ৰখা হয়। গতিকে ৰূপমজ্যোতি নাথে চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ কৰ্মচাৰী ছেত্ৰীক ফোন কৰি গেট খুলি দিবলৈ ক 'লে। ছেত্ৰীয়ে কিছুসময়ৰ পাছতে গেট খুলি দিয়াত আমি আটায়ে হোষ্টেলত সোমালো| ছেত্ৰীয়ে পুনৰ গেটখন বন্ধ কৰি আমাক আগবঢ়াই নিলে।

ছাত্ৰীসকলৰ লগত বিভিন্ন আলোচনা কৰি থকাৰ মাজতে বিপুল দাসে নাথক ফোন কৰি আমিবোৰ বৰ্তমান ক'ত আছো জানিব বিচাৰিলে। নাথে আমি আটায়ে ছাত্ৰীনিবাসত থকা বুলি কোৱাত তেওঁ আমাৰ সংগ দিবলৈ আগ্ৰহ কৰিলে। ছাত্ৰীনিবাসৰ পৰা পি ডব্লিউ ডি অতিথিশালাৰ দূৰত্ব বৰ বেছি নহয়। গতিকে দাস প্ৰায় ১০-১৫ মিনিট মানৰ পাছতেই ছাত্ৰী নিবাসৰ ভিতৰত সোমাই আমাৰ ওচৰ পালেহি। পিন্ধনত এটা ৰিবকৰ টি ছাৰ্ট আৰু এটা চুটি চেক্ দিয়া হাফপেন্ট। দাসক সেই মুহূৰ্তত আমাৰ ওচৰত দেখা

পাই আটায়ে আচৰিত হ'লো। কাৰণ গেটখন ভিতৰৰ পৰা বন্ধ আছিল আৰু গোটেই চৌহদটো ওখ দেৱালেৰে ঘেৰা আছিল। ছাত্ৰীসকলৰ সন্মুখত কথাটো কোনেও নুসুধিলো যদিও কি যাদুৰ বলত দাস ভিতৰ সোমাল সেই কথা জানিবলৈ উছ-পিছ কৰি থাকিল। ছাত্ৰীসকলৰ লগত আলোচনা শেষ কৰি ওলাই আহোতে নাথে দাসক সুধি পেলালে কেনেকৈনো তেওঁ বন্ধ গেট আৰু ইমান ওখ দেৱাল ভেদ কৰি সোমাব পাৰিলে। দাসেও হাঃ হাঃ হাঃ কৈ হাঁহি সগৌৰৱে ক'বলৈ ধৰিলে, "ৰূপম দা, এ ই চিত থাকোতে মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ সমাৰোহত হাইজাম্প মাৰি প্ৰাইজ পাইছিলো। অভ্যাস থকাৰ বাবে আজি হাইজাম্প মাৰি দেৱাল পাৰ হ 'বলৈ অসুবিধা নহ'ল।" পিছে সেইদিনা আমাৰ আটাইৰে ভাগ্য ভাল আছিল। কিয়নো ছাত্ৰীনিবাসটোৰ ঠিক কাষতে ABSUৰ কাৰ্যালয়টো আছিল। অচিনাকি ল 'ৰা এজন সন্ধিয়া সময়ত ছাত্ৰীনিবাস এটাত তেনেদৰে দেৱাল পাৰ হোৱা অৱস্থাত কাৰ্যালয়ত থকা কোনো সদস্যৰ চকুত পৰা হ'লে দাসৰ বাৰু পিঠিখন থাকিলেহেঁতেন নে?

অভিজ্ঞতা-৭

ছিকিউৰিটি গাৰ্ড লাঠি

আগতেই উল্লেখ কৰা হৈছে যে বি টি চিৰ প্ৰাক্তন কাৰ্য্যবাহী সদস্য (শিক্ষা বিভাগ) আৰু তেতিয়াৰ শিক্ষা সচিবৰ চেষ্টাৰ ফলত কোকৰাঝাৰৰ মাজ-মজিয়াত দুটা বিভাগীয় ঘৰ কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আবাস গৃহ হিচাবে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ব্যৱস্থা কৰি দিছিল। গতিকে ঘৰকেইটা ছাত্ৰাবাস বা ছাত্ৰীনিবাস হিচাবে গঢ়ি তুলিবলৈ আমাৰ ফালৰ পৰা অনেক কৰণীয় আছিল। ছাত্ৰাবাসৰ ছাত্ৰসকলক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ বিশেষ অসুবিধা নহৈছিল যদিও ছাত্ৰী নিবাসৰ ছাত্ৰীসকলক লৈ যথেষ্ট অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছিল। ছাত্ৰীনিবাসত ব্যৱহাৰৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তুবোৰ আমি কেইজনেই বজাৰৰ পৰা তিনি যোগান ধৰিব লগা হৈছিল।

এদিন আমি তিনিও- মানে দেবনাথ , নাথ আৰু এই লেখক বজাৰ কৰিবলৈ ওলালো । উদ্দেশ্য ছাত্ৰীনিবাসৰ কোঠা চাফা কৰা ঝাৰু, মজিয়া মোচা দীঘল লাঠিযুক্ত ঝাৰু (সঠিক নামটো দিব নোৱাৰিলো), স্নানাগাৰৰ 'হাৰপিক'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন চাফা কৰা সঁজুলি ইত্যাদি যোগান ধৰা। বজাৰ কৰাৰ পাছত মোনা তিনিটা হ'ল। এটা নাথে, এটা মই আৰু তৃতীয়টো দেৱনাথে লৈ টেঙাপাৰাৰ ছাত্ৰীনিবাসৰ দিশে আটায়ে অগ্ৰসৰ হ'লো। উল্লেখ কৰা ভাল যে দীঘল লাঠিৰ মোনাটো ইচ্ছাকৃতভাৱেই দেৱনাথক আমি আগবঢ়াই দিছিলো, কাৰণ দিন দুপৰতে কোকৰাঝাৰ চহৰৰ মাজেৰে সেই বেগটো মই হাতত ল'বলৈ কিছু অসুবিধা পাইছিলো। তিনিওটা বেগ লৈ আমি তিনিওজন ছাত্ৰী নিবাসত সোমাই যোৱাত প্ৰায় আটাইকেইজনী ছাত্ৰী আগবাঢ়ি আহিল। দুজনীমানে দেৱনাথৰ হাতত থকা বেগটোলৈ চাই সুধিলে - "ছাৰ, লাঠি কেইডাল কিয় আনিছে?" দেৱনাথে সেই কেইডাল লাঠি কোঠা আৰু স্নানাগাৰ চাফা কৰা ঝাৰু বুলি কোৱাত সিহঁতে হাঁহি হাঁহি ক'লে, "ছাৰ, লাঠি কেইডাল আমি হোষ্টেলৰ ছিকিউৰিটি গাৰ্ডৰ লাঠি বুলিহে ভাবিছিলো"।

অভিজ্ঞতা- ৮

ধিৰ বৰ্মন ল'ৰানে ছোৱালী

ব্যস্ততাৰ মাজেৰে বি বি ই চিয়ে তিনিটা মাহ অতিক্ৰম কৰি চাৰি মাহত ভৰি দিলে। ডিচেম্বৰ মাহৰ শেষ সপ্তাহ । (বিশেষ কাৰণবশতঃ তাৰিখ উল্লেখ কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিলো) পুৱা অধ্যক্ষ হাজৰিকা ছাৰে দেৱনাথক ফোন কৰি জনালে যে আজি গ্ৰন্থাগাৰিকে মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰিব। তেওঁৰ নাম ধিৰু বৰ্মন। আমি আটায়ে মহাবিদ্যালয়ত যথেষ্ট সময় অপেক্ষা কৰিলো যদিও তেখেত মহাবিদ্যালয়ত নোযোৱাত কিছু পলমকৈ অতিথিশালালৈ ঘূৰি আহিলো। কিছু সময় অতিথিশালাত জিৰণি লৈ আমাৰ সন্ধিয়াৰ আড্ডাৰ ঠাই নীৰা হোটেল এণ্ড ৰেষ্টুৰেণ্টত বহিলোগৈ। অৰ্ডাৰ দিলে তিনিকাপ ভাল চাহ আৰু তিনিটা "এটম"। উল্লেখযোগ্য যে নীৰা হোটেলৰ লালমোহনকেইটা যথেষ্ঠ ডাঙৰ আৰু সেইবাবে আমিবোৰে এটম বুলিছিলো । আমাৰ যিমান দূৰ মনত পৰে সম্ভৱতঃ সেই নামটো অধ্যক্ষ হাজৰিকা ছাৰেই দিছিল। যি কি নহওঁক তেনে সময়তে দেৱনাথৰ ফোনটো বাজি উঠিল। কাৰোবাৰ লগত কথা পাতি জনালে যে তেওঁ বৰ্তমান নীৰা হোটেলত আছে। ফোনটো থৈ দেৱনাথে আমাক ক'লে, "গ্ৰন্থাগাৰিক ধিৰু বৰ্মন আহি আছে আৰু মই ইয়ালৈকে মাতি দিছো ।" ৰূপমজোতি নাথে কথাবোৰ বহু দূৰলৈ চিন্তা কৰে । নাথে ঘপহকৈ মাত লগালে - "ফোনত কথা পতা লোকজনৰ মাতটো ল 'ৰাৰ নে ছোৱালীৰ আছিল দেৱনাথ ছাৰ?" দেৱনাথে ল'ৰাৰ বুলি কোৱাত নাথ বৰ চিন্তাত পৰিল। কথাটো তেওঁ প্ৰকাশ কৰিলে- ধিৰু বৰ্মনক আজি ক 'ত ৰখা যাব , অতিথিশালাতটো আৰু ৰুম নাই। অতি কমেও আজিৰ ৰাতিটো

ক'ৰবাৰ ভাল ঠাইত ল'ৰাটোক ৰাখিব পাৰিলেই ৰক্ষা। তেতিয়াহে আমি আটাইয়ে ল'ৰাজনক ৰাতিটো ক'ত ৰাখিব পাৰিম তাৰ সমাধান উলিয়াব নোৱাৰি মাত দিলো– "ল'ৰাজনক আহিব দিয়কচোন, তেওঁ কোকৰাঝাৰত আজি ৰাতি নাথাকিব পাৰে। লগ পাইহে গম পোৱা যাব।" তেনে আলোচনা চলি থাকোতেই দেৱনাথৰ ফোনটো আকৌ বাজিল আৰু ক'লে যে তেওঁলোক নীৰা হোটেলৰ ওচৰতে আছে। ফোনটো ৰাখি দেবনাথে ক'লে– "বলকচোন, লাইব্ৰেৰিয়ান বাহিৰতে ৰৈ আছে বোলে।" আটায়ে লৰালৰিকৈ হোটেলৰ পৰা ওলাই আহিলো। পদপথৰ কাষত এজন ভদ্ৰলোক আৰু এজনী ছোৱালী ইয়ালে-সিফালে চাই ৰৈ আছে। তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গ'লো। মানুহজনে সন্দেহত আমাৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি আহি তেওঁলোকৰ উদ্দেশ্য দাঙি ধৰিলে। আমি আটাইকেইজন বি বি ই চিৰ শিক্ষক বুলি জানিব পাৰি তেখেতৰ লগত অহা ছোৱালীজনীক চিনাকি কৰালে। দেৱনাথে ছোৱালীজনীৰ পৰা যোগদান-পত্ৰ গ্ৰহণ কৰিলে। মইও নাথৰ মুখলৈ আৰু নাথে মোৰ মুখলৈ চালে। দুয়োৰে মুখত হাঁহি বিৰিঙি উঠিল আৰু তাৰ লগে লগে ৰহস্যৰ অন্ত পৰিল। বিদায় পৰত তেওঁলোকে কৈ গ'ল- তেওঁলোক গাড়ী লৈ আহিছে, ৰাতি হ'লেও ঘৰলৈ উভতি যাব।

অভিজ্ঞতা- ৯ ছাৰ, মোক মোঃ লাগিবই!

ক্লাচ আৰম্ভ হোৱাৰ দুই মাহ সম্পূৰ্ণ হওঁতেই পৰীক্ষাৰ ফৰ্ম ফিলাপৰ দিন গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ধাৰ্য্য কৰিলে। অফিচৰ কৰ্মচাৰী কোনো নথকাত সেই কামৰ দ্বায়িত্বও আমাৰ কেইজনৰ ওপৰত পৰিল। সেইদিনা পুৱা ১০.৩০ মান বজাত কাউন্টাৰ খুলিলো। ফৰ্ম জমা লোৱা কাম আৰু পৰীক্ষাৰ মাচুল সংগ্ৰহ কৰা। কাউন্টাৰটো হ'ল অধ্যক্ষৰ কোঠাৰ দৰ্জা এখনৰ ভিতৰ ফালে টেবুল এখন দি ভিতৰফালে মই আৰু সঞ্জয় বসুমতাৰী আৰু বাহিৰ ফালে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল। অৱশ্যে আমাক বিপুল দাস আৰু ৰূপমজ্যোতি নাথে সহায় কৰিছিল। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মাথোঁ ৮১ জন হোৱাৰ বাবে আৰু তেওঁলোকৰ পৰাও সহায় পোৱাৰ বাবে কামখিনি সোনকালে সমাধা কৰিলো। পাছদিনা গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ফৰ্ম , মাচুল আৰু তালিকা জমা দিব লাগিব বাবে কলেজ লেপটপত তালিকাখন লৰালৰিকৈ বনালো। কাৰণ ২-৩০ বজাত ৰাজধানী এক্সপ্লেছ কোকৰাঝাৰ পাবহি আৰু মই আৰু ৰূপমজ্যোতি নাথ সেইখন ট্ৰেইনেৰে গুৱাহাটীলৈ যাম।

যি কি নহওঁক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নামৰ তালিকাখন মই ইংৰাজী বৰ্ণমালাৰ ক্ৰম অনুসৰি তৈয়াৰ কৰিলো কিছু কাৰিকৰী সুবিধাৰ বাবে। কিন্তু কেৰোণটো তাতেই লাগিল। সেই বছৰত আমিৰ হুছেইন নামৰ এজন ছাত্ৰ আছিল। গতিকে তাৰ নামটো গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰোল নম্বৰ তিনিত পৰে। অৰ্থাৎ B-10/03 হ'ব। ৰোল নম্বৰ এক হ'ল অধিৰাজ ভূঞাৰ আৰু দুই নম্বৰ হ'ল আদিত্য চাহুৰ। কথাটো সি গম পালে। আমি কেন্টিনত খাই ওলাই আহোতেই মোক ক'লে, "মোৰ নামৰ আগত মোঃ আছে। এল পি স্কুলৰ পৰাই মই মোঃ লিখিছো। এতিয়া আপুনি নিলিখিলে নহ'ব।" গোটেই দিনটো কাম কৰি তালিকাখন তৈয়াৰ কৰিছো। তেনে অৱস্থাত তাৰ নামটোৰ আগত মোঃ দিলে গোটেই ৰোল নম্বৰবোৰ সলনি হ'ব। কিয়নো তাৰ নামৰ আগত মোঃ দিলে তাৰ নামটো এম (M)লৈ নামি যাব। ইফালে সময়ো হাতত নাই। ট্ৰেইন ধৰিব লাগে। তাক সেই বাবে বুজালো, "হ'ব দে মোঃ নিদিলেও হ'ব।" ধেমালি কৰি এইবুলিও ক'লো দৰকাৰ হ'লে মোঃ টো নামৰ পাছত লগাই দিম। সি কিন্তু আঁকোৰগোজ। তাক মোঃ লাগিবই। কিবা এটা কৰিম বুলি কোনোমতে কোকৰাঝাৰ ৰেলৱে ষ্টেচন পালেহি। গুৱাহাটীলৈ গৈ থাকোতেও সি দুবাৰমান ফোন কৰি তাৰ নামৰ আগত যে মোঃ লাগিব কথাটো আমাক মনত পেলাই থাকিল। গুৱাহাটী পাওতে সন্ধিয়া প্ৰায় ৬টা মান বাজিল। পাণবজাৰৰ হোটেল সোমাই কিছুসময় জিৰণি লৈ ওলাই গৈ চাহ-মিঠাই খাই ঘূৰি আহো মানে অধ্যক্ষ হাজৰিকা ছাৰ আহি পালেহি। কাৰণ ছাৰে তালিকাখন ভালদৰে চাই প্ৰিণ্ট লৈ থ'ব পাছদিনাৰ বাবে। সময়ৰ নাটনিৰ বাৰে কথাটো একেবাৰে পাহৰি গ'লে। হাজৰিকা ছাৰে লেপটেপটো লৈ যোৱাৰ পাছতহে কথাটো মনলৈ আহিল তালিকাখনত যে ডাঙৰ ভুলটো থাকি গ'ল। কিন্তু তেতিয়া আৰু উপায় নথকাত (আচলতে হাজৰিকা ছাৰক ভুলটোৰ কথাটো নকওঁ বুলি) কথাটো পাহৰিবলৈ যত্ন কৰিলো। কিন্তু ভাত-পানী খাই শুবলৈ লওতেই আমিৰ হুছেইনে আকৌ মোলৈ ফোন কৰি সুধিলে- "ছাৰ, মোৰ নামৰ আগত মোঃ টো দিলেনে।" উপায় নাপায় তাক এনেয়ে দিলো বুলি কোৱাত সি আমাক "থেংক ইউ" আৰু "গুড নাইট" দিলে। তাক মিছাকৈ কথাটো কৈ মই নিজে বিপদত পৰিলো। হাজৰিকা ছাৰলৈ লগে লগে ফোন কৰি কথাটো বুজাই কলো। সেই সময়ত ছাৰে তালিকাখন চাই আছিল। পাছদিনা ছাৰে ক'লে কামখিনি কৰি শেষ কৰোতে প্ৰায় ১২ বাজি পাৰ হ'ল।

অভিজ্ঞতা- ১০ অমিতা গছৰ পৰা পৰীক্ষা নিৰীক্ষণ-

প্ৰিয় পাঠক, পৰীক্ষা আৰু অমিতা গছৰ কথা লিখিবলৈ ওলোৱাত আচৰিত নহ'ব। শিৰোনামা আচহুৱা যেন লাগিলেও ঘটনাটো বৰ আমোদজনক। সেইবাবেই এই কাহিনী উল্লেখ নকৰিলে লেখনিটো আধৰুৱা হ'ব।

প্ৰথম যান্মাসিকৰ পাঠদান বৰ দেৰিকৈ আৰম্ভ হোৱাত দুমাহ পাঠদান কৰাৰ পাছতেই পৰীক্ষা আহি পালেহি। পৰীক্ষা চলোৱাৰ দায়িত্ব অধ্যক্ষ হাজৰিকা ছাৰে মোৰ ওপৰত জাপি দিলে। আগৰ পৰা চলোৱাৰ অভিজ্ঞতা থকাৰ বাবে অসুবিধা নাপাম বুলিয়েই বিনা আপত্তিয়েই মূৰ পাতি ল'লো। পৰীক্ষাৰ দুদিনমানৰ আগত বাকী শিক্ষক কেইজনক পৰীক্ষাগৃহৰ নিৰীক্ষকৰ দায়িত্ব দিলো। বিপুল দাসে ক'লে - "বৰা ছাৰ, মই কিন্তু 'অভাৰ অল' দায়িত্বত থাকিম দেই।" নতুন ল'ৰা, মনৰ শক্তি প্ৰচুৰ আছে। সেইবাবে মই কোনো কথাৰ অৱতাৰণা নকৰি হ'ব বুলি কৈ থ'লো। পৰীক্ষা আৰম্ভ হ'ল। সকলো ব্যস্ত, কাৰো সময় নাই। এটা ৰুমত দেৱনাথ আৰু লীলাধৰ চৌহান, আনটো ৰুমত বিপুল দাস আৰু তেওঁৰ লগত সঞ্জয় বসুমতাৰী। প্ৰথম পৰীক্ষাৰ দিন বাবে কিছু কাম থকাত মই কিছু ব্যস্ত হৈ আছিলো। এঘণ্টা মান যোৱাৰ পাছত ৰুম দুটাত কিবা অসুবিধা পাইছে নেকি বুলি খবৰ ল'বলৈ ওলাই গ'লো। দেৱনাথৰ লগত বাহিৰত কথা পাতি থাকোতেই আঁতৰৰ পৰা সঞ্জয়ে মাতিলে, "বৰা ছাৰ, বিপুল দা বহুত সময় নাই দেখোন। পঠাই দিবছোন মোৰ ৰুমলৈ।" দাসক মইও দেখা নাই বুলি বিপুলক ইফালে-সিফালে বিচাৰিলো।

ৰুমৰ কাষত (পাছফালে) যথেষ্ট ডাঙৰ অমিতা গছ এজোপা আছিল। কিছু হালি থকা। গছজোপা ৰুমটোৰ ঠিক খিৰিকিৰ কাষত আৰু সেই ৰুমটোত সেইদিনা দেৱনাথ পৰীক্ষা নিৰীক্ষকৰ দায়িত্বত আছিল। মই দাসক বিচাৰি ইফালে-সিফালে ঘূৰি ফুৰোতে হঠাৎ চকু পৰিল- বিপুল দাসে অমিতা গছৰ ওপৰত উঠি খিৰিকিৰে একান্তমনে পৰীক্ষা গৃহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে আনৰ পৰা চাই লেখিছে নেকি (সম্ভবতঃ) নিৰীক্ষণ কৰিছে। মই কাষলৈ গৈ মাত লগালো- "দাস কি কৰিছে অমিতা গছৰ ওপৰত উঠি। " দাস নামি আহিল। বৰপেটীয়া সুৰত ক'লে– "বৰা ছাৰ, দেৱনাথ ছাৰে ভালদৰে ডিউটি কৰা নাই। সিহঁতে আনৰ পৰা চাই চাই লিখিছে। মই তাকে বাহিৰৰ পৰা পৰ্যবেক্ষণ কৰিছো। ভিতৰত গৈ ধৰিম বাপেকে..... " সেই বুলি হেঃ হেঃ হেঃ কৈ হাঁহিলে। মই আৰু বেছি কথা অৱতাৰণা নকৰি মাথোঁ ক'লো– "অমিতা গছ বৰ চনকা, আপোনাৰ গাৰ ভৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি গছজোপা ভাগি পৰিব। গুচি আহক, সঞ্জয়ে আপোনাক মাতিছে।"

সামৰণি:-

প্ৰিয় পাঠক, আজিৰ তাৰিখত এই কথাবোৰ অতীত আৰু অপ্ৰাসংগিক। সেই সময়ৰ কেইবাজনো শিক্ষক আজি বি. বি. ই. চি. পৰা আঁতৰি গ'ল। দিন বাগৰাত এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা দেৱনাথ আৰু নাথো কোনেও গম নোপোৱাকৈ আঁতৰি গ'ল। কিন্তু এই ব্যক্তি কেইগৰাকীৰ সপোন, ত্যাগ, মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম মৰম, সদিচ্ছা তথা দ্বায়িত্ববোধ আমি সদায় স্মৰণ কৰিম।

লেখনিটো শেষ কৰাৰ আগত কেইগৰাকীমান ব্যক্তিৰ নাম উল্লেখ নকৰিলে লেখনিটো আধৰুৱা হ'ব। মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰে পৰা এই ব্যক্তিকেইগৰাকীৰ ভিতৰত বিটিচিৰ সেই সময়ৰ শিক্ষা সচিব শ্ৰীপ্ৰফুল্ল কুমাৰ হাজোবাৰী দেৱ , বিটিচিৰ প্ৰাক্তন শিক্ষা বিভাগৰ কাৰ্য্যবাহী সদস্য দেহৰাছাট বসুমতাৰী দেৱ, মুখ্য কাৰ্য্যবাহী সদস্য শ্ৰীহাগ্ৰমা মহিলাৰী ডাঙৰীয়া, কোকৰাঝাৰৰ নিবাসী শ্ৰীটিংকু দে, ছাত্ৰাবাস আৰু ছাত্ৰীনিবাসৰ পাকঘৰৰ দায়িত্বত থকা শ্ৰীব্ৰহ্ম দেৱৰ অবিহনে মহাবিদ্যালয়ৰ আজিৰ এই ৰুম কল্পনা কৰিব পৰা নাযায়। সদৌ শেষত এই আটাইকেইগৰাকী ব্যক্তিৰ লগতে প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ প্ৰফেচৰ পলাশজ্যোতি হাজৰিকাদেৱলৈ কৃতজ্ঞতা জনালো।

টৰ্চ মুদৈ

দেৱানন্দ দাস।
মুৰব্বী প্ৰধান, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ।

আগতে তেওঁ চাৰিআলিৰ চ 'কত টৰ্চ বেচিছিল। মাজতে কিছুদিন নাছিল। কালি তেওঁক লগ পালো , বহুদিনৰ মুৰত। কিন্তু, এইবাৰ লগ পালো একেবাৰে বেলেগ ৰূপত। তেওঁৰ মুখত দীঘল দাড়ি আৰু চুলিবোৰ দীঘল। পিন্ধনত কুৰ্তা -পায়জামা। সন্মুখত দেখি মই সুধিলো, 'হেৰিনহয়, বহুদিনৰ মুৰত ওলালা দেখোন । ইমান দিনে ক'ত আছিলানো? আৰু দাড়ি –চুলিবোৰ দীঘলকৈ ৰাখিছাযে ------ কাৰণটো নোকি ?' তেওঁ উওৰ দিলে, 'বাহিৰলৈ গৈছিলো।' দাড়ি বিষয়ক প্ৰশ্নটোৰ উওৰ পিছে একো নিদিলে, মাথো হাতেৰে দাড়ি কোছা এবাৰ চুইচালে। মই সুধিলো, 'আজি কালি টৰ্চ নিবিকা নেকি ? তেওঁ ক'লে, 'টৰ্চৰ ধান্দাটো বাদ দিছোঁ দিয়ক। এতিয়াতো আত্মাৰ ভিতৰত টৰ্চ জ্বলি উঠিছে। এই 'সূৰুযমাৰ্কা' টৰ্চৰ আৰু একো কাম নাই। ' মইক'লো, 'তাৰ মানে তুমি সন্ন্যাসী হ 'লা। যাৰ আত্মাত পোহৰ বিয়পি পৰে আৰু এনেদৰে দুই নম্বৰী হৈ ধৰা দিয়ে। বাৰু , কাৰ তাত দীক্ষা লৈ আহিলা?

মোৰ কথাষাৰ হজম কৰিবলৈ টান পালেতেওঁ, সেয়েতেওঁ ক'লে, 'ইমান টানকৈ নক'বচোন। আত্মাতো সকলোৰে একেই। মোৰ আত্মাক দুখ দি আচলতে আপুনি আপোনাৰ আত্মাটোকহে দুখ দিছে। ' মই ক'লো, ' বাৰু বেয়া নাপাবা আৰু এইবোৰ বাদ দিয়া। এতিয়া কোৱাচোন, তুমি হঠাতে এনেকোৱা হ'লা কেনেকৈ ? তোমাক ঘৈণীয়েৰাই এৰি গ'ল নেকি ? নেদোকানে-পোহাৰে বাকীত বস্তু নোপোৱা হ'লা? চুৰি-তুৰিৰ মামলাৰ কাৰণে নহয়তো ? কি কাৰণত নো বাহিৰৰ টৰ্চটো আত্মাত সোমাল ? কোৱাচোন।'

তেওঁক'লে, 'ছাৰ, আপুনি ভুলকৈ বুজিছে। তেনে একো হোৱা নাই। অৱশ্যে ঘটনা এটাই হে মোৰ জীৱনৰ গতি পথ সলনি কৰিদিলে। ঘটনাটো মই গুপুতে ৰাখিব বিচাৰিছিলো। কিন্তু, আজি মই এই ঠাই এৰি যাম গৈ, সেয়ে আপোনাক কৈ যাওঁ কথাবোৰ।'

তেওঁ ক'বলৈ ধৰিলে, ' পাচঁবছৰ মান আগৰ কথা, মই মোৰ বন্ধু এজনৰ সৈতে হতাশ মনেৰে ষ্টেচনত বহি আছিলো। টকা কেনেকৈ উপাৰ্জন কৰিব পৰা যায় ----- দুয়োতাকেই ভাবি আছিলো। আমি উপাৰ্জনৰ পথ বিচাৰি হায়ৰান হৈছিলো। বহুত ভাবিলো, ভাবোতে ভাবোতে কপাল ঘামেৰে তিতিল। কোনো ফালে মিলাব নোৱাৰি বন্ধুজনেক'লে, 'আৰেভাই, আমাৰ দ্বাৰা কমসময়ত বেছি টকা-পইচা উপাৰ্জন নহ'ব। সেইবোৰ ভাবি একো লাভ নহ'ব। মিছা-মিছিকৈ টেন্‌চন হে বাঢ়ে। '

কিন্তু, মোক আগৰ সেই উপাৰ্জনৰ কথাটোৱে আহি বাৰে বাৰে মনত খুন্দা মাৰি আছে। তেতিয়া মই বন্ধুজনক ক'লো, 'আৰেভাই, নাই, বাৰে বাৰে সেই উপাৰ্জনৰ প্ৰশ্নটোৱে হেমগজুটো খায়। ব'লা কিবা এটা কৰিবই লাগিব। টকা উপাৰ্জনৰ নিমিত্তে আজিৰ পৰা দুয়ো দুটা বিপৰীত দিশে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিম। ঠিক পাচঁবছৰ পিছত আজিৰ তাৰিখতেই দুয়ো লগালগি হ'ম। হ'বনে ?'

বন্ধুজনে ক'লে, 'দুয়ো একেদিশে একেলগে যাওঁ ব'লা !'

মইক'লো, ' নাই, নহ'ব, । অনাদি কালৰ পৰাই ভাগ্যৰ খেল চাওঁ বুলি আজিলৈকে যিমানেই অনুসন্ধান তনামিছে, এনেকৈ বিপৰীত দিশলৈ গতি কৰি হেচাইছে। একে দিশে গ'লে খুন্দা খোৱাৰ চান্সথাকে।'

এইবুলি আমি দুয়ো দুটা দিশে গতি কৰিলো। মই টৰ্চৰ বেপাৰতেই নতুন উৎসাহত লাগিগ'লো। চাৰিআলিৰ চ'কত বাটৰুৱাক একগোট খুৱাই নাটকীয় ভংগিৰে ক'বলৈ ধৰিলো, 'আজিকালি চাৰিও পিনে এন্ধাৰ। ৰাতিবোৰো যে কি ভয় লগা! কোনোৰে ক'তো একোদেখা নাপায়। দেখা নাপাই সকলোৰে পথভ্ৰষ্টহৈছে। আপোনালোকক ভৰিত কাইটে বিন্ধিছে। কিম্বা উজুটি খাই

আঁঠুৰ চাল উঠিছে। চাৰিও পিনে এন্ধাৰেই এন্ধাৰ। এন্ধাৰে সকলোকে গিলিবলৈ লৈছে। ঘৰতো এন্ধাৰ, বাহিৰতো এন্ধাৰ। ৰাতি প্রস্রাব কৰিবলৈ উঠিলে ভৰিৰ গচকত সাপ পৰে। সাপে খুঁটিলে তোনিস্তাৰেই নাই।'

ছাৰ, আপুনিতো দেখিছেই ---- মোৰ কথা শুনি মানুহবোৰে কেনেকৈ ভয় খায়। ভৰ দুপৰীয়াও তেওঁলোকে এন্ধাৰ দেখে। সঁচাকৈয়ে মানুহক ভয় খুৱাবলৈ যে কি মান সহজ কাম ! মানুহে ভয় খালে মইকঁও, 'বন্ধুসকল, ভয় নাখাব। এন্ধাৰ থাকিব পাৰে, কিন্তু পোহৰো আছে। সেই পোহৰেই মই আপোনালোকক দিব ওলাইছোঁ। আমাৰ সূৰুয মাৰ্কা টৰ্চত সেই পোহৰ আছে। যিয়ে এন্ধাৰ আঁতৰাব। এই সূৰুয মাৰ্কা টৰ্চটো কিনক আৰু আন্ধাৰ আঁতৰ কৰক।'

ছাৰ, এনেকৈ মই বহুত টৰ্চ বিক্ৰী কৰিলো। লাভো ভালে খিনি হ'ল। প্রতিশ্রুতি অনুসাৰে পাঁচটা বচৰ অতিক্ৰম কৰি মই সেই ষ্টেচনতে গৈথিয়হ'লো য'তমোৰ বন্ধুজনক লগ পোৱাৰ কথা আছিল। দিনৰ দিনটো অপেক্ষা কৰিলো, কিন্তু নাই সি নাহিল। কিয় নাহিল ,গম নাপালো। মনতে ভাবিলো, বন্ধুৱে প্ৰতিশ্ৰুতিৰ কথাটো পাহৰিলে চাগে। নে তেওঁৰ কিবা হ'ল? বেয়া বেয়া ভাববোৰ মনলে আহিব ধৰিলে!

উপায় নাপাই মই বন্ধুৰ সন্ধানত নামিলো মোৰ টৰ্চৰ বেপাৰৰ লগত। এখন নতুন চহৰত এদিনাখন সন্ধিয়া মই ৰাস্তাৰে গৈ আছিলো। হঠাতে দেখা পালো---- ওচৰৰ পথাৰ এখনত লাইটেই লাইট। যেন চাৰিও পিনে দিনহে আছে। কাষত এখন মঙ্গ ,লাউড্স্পিকাৰো। পথাৰত হাজৰ – বিজাৰ পুৰুষ-মহিলাই শ্ৰদ্ধাভাৱেৰে বহি আছে। মঙ্গৰ ওপৰত এজন মানুহ। মানুহজনৰ সুঠামদেহ, দীঘল দাড়ি , চুলিবোৰো দীঘল।

মই গৈ একোণত থিয় দিলো গে। ভব্যপুৰুষ জন চিনেমাৰ সাধু-সন্ন্যাসী যেন লাগিল। তেওঁ গুৰু-গম্ভীৰ মাতেৰে প্ৰবচন মাতিব ধৰিলে। প্ৰবচনবোৰ শুনি এনে লাগিল যেন আকাশৰ একোণৰ পৰা কোনোবাই ৰহস্যময় বতৰা সন্ন্যাসীজনক শুনাই আছে আৰু তেওঁ নিজৰ ভাষাত বৰ্ণনা কৰি গৈছে।

তেওঁ কৈ গ'ল, 'ভক্তগণ, মই আজি তোমালোকক এন্ধাৰত ডুবি থকা দেখিছোঁ। তোমালোকৰ ভিতৰখনত আজি একো জ্বলি থকা নাই। উপায়নাই, দোষ তোমালকৰ নহয়। এয়া যুগৰ এন্ধাৰ --- কলিৰ যুগৰ। এই এন্ধাৰে জগতখনক গিলি পেলাব। সেয়ে মানুহবোৰ আজি দিশহাৰা। আজি আত্মাতো এন্ধাৰ। ভিতৰৰ চকুবোৰ যেন জ্যোতিহীন। তোমালোকে চকুৰে এই এন্ধাৰ জগতখন দেখা নোপোৱা। মই ভালকৈ লক্ষ্য কৰিছোঁ ---- মানুহৰ আত্মাবোৰ ভয় আৰু যন্ত্ৰণা তচট্ ফটাইছে।'

এনেদৰে তেওঁকৈ গ'ল আৰু মানুহবোৰে তেওঁক শুনি গ'ল নিৰবে। তাকে দেখি শুনি মোৰ হাঁহি উঠিল। হাঁহি ৰাখিব নোৱাৰিলো। মই হঁহা দেখি কাষৰ দুজনমান ভক্তই মোৰ পিনে বেঁকা কৈ চালে।

মহাত্মাজনে প্ৰবচনৰ সামৰণিত ক'বলৈ ধৰিলে, ' ভাই-ভনীসকল, ভয় নাখাব। য'ত এন্ধাৰ আছে তাত পোহৰো পাবা। এন্ধাৰতেই পোহৰৰ কিৰণ সোমাই আছে ,যেনেদৰে পোহৰত এন্ধাৰৰ কিঞ্চিৎকালিমা আছে। পোহৰক বাহিৰত দেখা নাপাবা, তাক ভিতৰত বিচাৰিব লাগিব। মানে আত্মাত। ভিতৰত নুমাই থকা চাকি গছি জ্বলাবলৈ আকুল আহ্বান জনাইছোঁ। আহা, আমাৰ সাধনা মন্দিৰলৈ আহি সেই চাকি গছি জ্বলাই তোলা। মই আৰু ৰ'ব নোৱাৰিলো, খিল খিলাই হাঁহিলো। ওচৰৰ মানুহবোৰে মোক ধাক্কা মাৰি বাহিৰলৈ উলিয়াইদিলে। বাহিৰতে মই শুনি থাকিলো কথাবোৰ।

মহাত্মাজনে মঙ্গৰ পৰা নামিগাড়ীত উঠিবলৈ ল'লে। মই তেওঁক ওচৰৰ পৰা ভালকৈ লক্ষ্য কৰিলো। তেওঁৰ দাড়িবোৰ দীঘলহৈছে ,সেয়ে চিনি পোৱাত মোৰ অলপ পলম হ'ল। কিন্তু, মোৰতো দীঘল দাড়ি নাই, মই সেই আগৰ ৰূপতেই। তেওঁমোক দেখি চিনি পালে আৰু ক'লে , 'আৰে তুমি?' মই কিবা ক'বলৈ নৌপাওতেই তেওঁ মোক টানি গাড়ীত তুলি ল'লে। গাড়ীৰ ভিতৰত মুখ মেলিবলৈ ওলাওঁতে ইমানা কৰি ক'লে, 'বঙলাত হে কথা পাতিম, ইয়াত নহয়। তাতেই জ্ঞানৰ চৰ্চা কৰিম।'

মই গম পালো---- সন্মুখৰ ছিটত ড্ৰাইভাৰ।

বঙলালৈ গৈ মই যিটোহে দেখা পালো তাক বৰ্ণনা কৰোঁ কেনেকৈ! বন্ধুৰ লাইফষ্টাইল সলনি হৈ গৈছে। এতিয়াতেওঁ অতুল সম্পত্তিৰ মালিক। বৈ ভৰেই বৈ ভৰ। তেওঁৰ সৈতে মই বহুত কথা পাতিলো।

মই ক'লো, 'য়াৰ, তুমিতো একেবাৰে সলনি হৈ গ'লা।'

তেওঁ গম্ভীৰ ভাৱত ক'লে, ' আচলতে কি জানা, পৰিৱৰ্তন জীৱনৰ অনন্ত ক্ৰম।'

মই ক'লো, 'চাল্লা, ফিল'ছফি নপঢ়ুৱাবা। কোৱাচোন , তুমি এই পাচঁবছৰত ইমান প্ৰ'পাৰ্টি উপাৰ্জন কৰিলা কেনেকৈ ?'

মোৰ প্ৰশ্নৰ উওৰ নিদিওলোটাই তেওঁ মোক সুধিলে, ' এই পাচঁবছৰত তুমি কি কৰিলা ?'

মই ক'লো, 'ঘূৰি-ফুৰি খুব টৰ্চ বিকিলো। সূৰুয মাৰ্কা টৰ্চ। এতিয়া কোৱা চোন, 'তুমিও টৰ্চ বেপাৰী নেকি ? '

তেওঁ ক'লে, 'তোমাৰ তেনে লাগিছে নেকি? আৰু লাগিছে যদি কিয় লাগিছে কোৱাচোন।'

মই বন্ধুক ক'লো, ' যিবোৰ কথা মই কওঁ, সেইবোৰ দেখোন তুমিও কোৱা। সেয়ে সন্দেহ উপজিছে। মই চিধা-চিধি কৈ কওঁ, সেইবোৰ কতুমি ৰহস্যময় কৰি কোৱা। এন্ধাৰৰ ভয় দেখুৱাই মই মানুহক টৰ্চবেচোঁ আৰু তুমিও এতিয়া মানুহক এন্ধাৰৰ ভয় দেখুৱাই আছিলা। সেয়ে সন্দেহ হৈছে--- টৰ্চই বেচা চাগে।'

তেওঁ হাঁহাঁ হাঁকৈ হাঁহি ক'লে, 'তুমি মোক নাজানা! ধেৎ, টৰ্চ কিয় বেচিম? মই হ'লো সাধু-সন্ন্যাসী। লগতে দাৰ্শনিকো। মোক মানুহে এই বুলি হে জানে।'

মই ক'লো, 'আৰে ভাই, যি কোৱা কোৱা। মোৰ বোধেৰে কিন্তু টৰ্চেই বেচা। তোমাৰ আৰু মোৰ প্ৰবচনো একেই। লাগিলে দাৰ্শনিকেই হওক, সাধু-সন্ন্যাসীয়েই হওক, যদি তুমি মানুহক এন্ধাৰৰ ভয় দেখুওৱা, তেন্তে নিশ্বয় নিজৰ কোম্পানীৰ টৰ্চ বেচিব বিচাৰিচা। তোমালোকৰ দৰে মানুহৰ বাবে সদায় এন্ধাৰ থাকে। কোৱা, তোমালোকৰ দৰে মানুহবোৰৰ মাজৰ কোনোৱাই কেতিয়াবাকৈ পাইছা নে যে আজি পৃথিৱীত পোহৰহৈছে। কেতিয়াও কোৱা নাই। কিয়নো তোমালোকে তোমালোকৰ কোম্পানীৰ টৰ্চ বেচিব লাগে। মই নিজে ভৰ দুপৰীয়া মানুহক কও, 'ঘোৰ এন্ধাৰ নামিছে। এতিয়া কোৱা---- কি কোম্পানীৰ টৰ্চ বেচা ?'

বন্ধু লাইনত আহিল। মোৰ কথা খিনিয়ে কাম দিলে। তেওঁ সহজ-সৰল ভাবত ক'লে,' তুমি ঠিকেই কৈছা। মোৰ কোম্পানীটো নতুন নহয়, বহুত পুৰণি "ধৰ্ম"।'

মই সুধিলো, 'তোমাৰ দোকান ক'ত আছে? টৰ্চৰ চেম্পল দেখুৱাচোন। সূৰুয মাৰ্কাতকৈ তাৰ বিক্ৰী বহুত বেছি দেখোন।'

তেওঁ ক'লে, ' সেই টৰ্চক'তো কোনো দোকান নাথাকে ভাই। সেইটোবৰ সূক্ষ্ম। কিন্তু বহুত টকা পোৱা যায়।দুই-চাৰি দিন মোৰ লগত থাকা, সব বুজি উঠিবা।'

'ছাৰ, মই দুদিন বন্ধুৰ লগত থাকিলো। তৃতীয় দিনা 'সূৰুযমাৰ্কা' টৰ্চৰ পেটীটো নদীত পেলাইদি নতুন কামত যোগদিলো।'

মইসুধিলো, ' এতিয়া কি বেপাৰ কৰিবা ?'

তেওঁ এটা মিছিকিয়া হাঁহিমাৰি ক'লে, ' বেপাৰ সেইটোৱেই, মানে টৰ্চ বিকিম। মাথোন কোম্পানী টো সলাম।'

নাৰী সবলীকৰণ আৰু সমাজ

ইয়ামিনা আহমেদ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, অসামৰিক বিভাগ

"মই সেইখন সমাজৰ নাৰী
য'ত সপোন দেখিবলৈ অনুমতি লাগে।"

"নাৰী" মাথোঁ এটি শব্দ নহয়। নাৰী হৈছে ত্যাগ, মমতা, ধৈৰ্য আৰু প্ৰতিবাদৰ জীয়া প্ৰতিচ্ছবি। কবিৰ ভাষাত,

"নাৰী নদীৰ দৰে
হেজাৰ ধুমুহা বুকুত সামৰি
বৈ যায় নীৰৱে"

নাৰী অবিহনে সৃষ্টি আধৰুৱা। চীনৰ প্ৰতিবাদী লেখক মাও-চে-তুঙে কৈছিল, "অৰ্ধ আকাশ নাৰীৰ হাতত"। বৈদিক যুগৰপৰা বৰ্তমানলৈকে সমাজগঠনত নাৰীয়ে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। ৰাণী লক্ষ্মীবাই, মূলাগাভৰু, কনকলতাৰ দৰে মহীয়সী নাৰীৰ সাহস, ত্যাগ ইতিহাসৰ পৃষ্ঠাত লিপিবদ্ধ হৈ সোণালী আখৰেৰে জিলিকি আছে।

ভাৰতীয় সংস্কৃতিত উপাসানাৰ মাধ্যমেৰে নাৰীক যুগ-যুগান্তৰৰ পৰা উচ্চ আসন প্ৰদান কৰি অহা হৈছে যদিও লিংগ-বৈষম্যৰ বাবে নাৰীক শাৰীৰিক, ৰাজনৈতিক, আৰ্থিক আৰু মানসিকভাৱে দমন কৰি অহা হৈছে। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজত পুত্ৰ সন্তানক পৈত্ৰিক সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী বুলি গণ্য কৰা হয়। ফলস্বৰূপে কন্যা সন্তান অৰ্থনৈতিক অধিকাৰৰ পৰা বঞ্চিত হয়।নাৰীক পুৰুষতকৈ নিম্ন বুলি বিশ্বাস কৰাৰ বাবেই নাৰীৰ আশা-আকাংক্ষাবোৰ পুৰুষৰ অধীন। একবিংশ শতিকাতো গৰিষ্ঠসংখ্যক নাৰী অন্ধবিশ্বাস তথা অলিখিত শিকলিত আৱদ্ধ। এচাম মানুহে নাৰীৰ কৰ্ম আৰু কৰ্তব্য ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ মাজত সীমাবদ্ধ বুলি কু-প্ৰথাৰ সূত্ৰপাত কৰিছে। নাৰীৰ হাতত হেনো কলমতকৈ বাঢ়নীহে শুৱায়। প্ৰাচীন কালৰ পৰাই নাৰীসকল কন্যা, ভ্ৰূণ হত্যাৰ পৰা আদি কৰি সতীদাহ প্ৰথাৰ দৰে ঘৃণনীয় ৰীতি-নীতিৰ মুখামুখী হৱ লগা হৈছে। ১৯৬১ চনত চৰকাৰে যৌতুক নিষিদ্ধ আইন প্ৰণয়ন কৰাৰ স্বত্তেও বৰ্তমান সময়তো এই প্ৰথা চলি আছে। এতিয়াও বহুত গাঁও, অঞ্চলত বাল্যবিবাহ প্ৰথাৰ বাবে কন্যা সন্তানে স্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই। বাল্যকালৰ পৰাই ঘৰৰ অন্য সকলোৰে খোৱাৰ পিছতহে ছোৱালীক খাবলৈ দিয়া, উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাত বাধা আৰোপ কৰা, স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নিদিয়া ইত্যাদিকে ধৰি বিভিন্ন ধৰণৰ অন্যায়বোৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়।

নাৰীৰ প্ৰতি হোৱা এই অন্যায়ৰ মূল কাৰণ হৈছে সমাজ ব্যৱস্থা। সমাজৰ দৃষ্টিৰে অনুধাৱন কৰাৰ ফলত বৰ্তমান যুগতো নাৰীয়ে নিজকে পুৰুষতকৈ দুৰ্বল বুলি ভাবে। সৰুৰে পৰাই ছোৱালীক সিদ্ধান্ত লোৱাৰ অধিকাৰৰ পৰা বিৰত ৰখা হয়। ৰন্ধা-বঢ়া, কাপোৰ ধোৱা ইত্যাদি কামবোৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হয় কিয়নো বিয়াৰ পিছত এইবোৰে কামত আহিব বুলি ধাৰণা এটা প্ৰচলিত। বিবাহপূৰ্ব অৱস্থাত যদি নাৰী পিতৃ আৰু বিবাহৰ পিছত স্বামীৰ অধীন হয় তেন্তে নাৰীৰ অস্তিত্ব ক'ত? নাৰী নিৰ্যাতনৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিবলৈ প্ৰতিগৰাকী নাৰী আৰ্থিকভাৱে স্ব-নিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ প্ৰয়োজন আৰু শিক্ষাৰ দ্বাৰাহে এয়া সম্ভৱ।

সমাজ এখনৰ বিকাশ নিৰ্ভৰ কৰে সেই সমাজৰ নাৰীৰ ওপৰত। এগৰাকী নাৰীক শিক্ষিত কৰা মানে এটা প্ৰজন্মক শিক্ষিত কৰা কিয়নো এটি শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষাগুৰু হৈছে তেওঁৰ মাতৃ। সমাজ প্ৰগতিৰ বাবেই নাৰীসকলে পুৰুষৰ সমানে যোগদান কৰাটো প্ৰয়োজনীয়। নাৰী সবলীকৰণ হ'ল নাৰী ক্ষমতায়নৰ প্ৰক্ৰিয়া। নাৰীক আৰ্থিক, ৰাজনৈতিক, আধ্যাত্মিক আৰু সামাজিক দিশত শক্তিশালী কৰাৰ এক পদক্ষেপ। নাৰীয়ে নিজেই শিক্ষা আৰু জাগৰণৰ বাবে আগ্ৰহী হ'ব লাগিব কাৰণ আভ্যন্তৰীণ চাপে মানুহক বিজয়মুখী কৰে; আত্মবিশ্বাস নাথাকিলে হেজাৰ আঁচনীয়েও পৰিৱৰ্তন আনিব নোৱাৰে। ভিতৰুৱা অঞ্চলত সজাগতা সভা অনুষ্ঠিত কৰি অশিক্ষিত মানুহৰ মাজত জাগৰণৰ মনোভাৱ আনিব পাৰি। আনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰাকৈ মহিলাই নিজে উপাৰ্জন কৰাটো প্ৰয়োজন। প্ৰশিক্ষণ দিলে মহিলায়ো পুৰুষৰ সমানেই পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাব পাৰে। চৰকাৰে নাৰী সৱলীকৰণৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ আঁচনি কাৰ্যকৰী কৰিছে-

১) মহিলা সমৃদ্ধি যোজনা আঁচনি

২) কণকলতা মহিলা সবলীকৰণ আঁচনি

৩) নাৰীশক্তি পুৰস্কাৰ আঁচনি ইত্যাদি।

এইবোৰ আঁচনিৰ দ্বাৰা আত্মসহায়ক গোট গঠন কৰি অৰ্থনৈতিক সাহায্য প্ৰদান কৰা হৈছে। বিভিন্ন ধৰণৰ হস্তশিল্পজাত সামগ্ৰী আদি প্ৰস্তুত কৰি মহিলাসকলে উপাৰ্জনৰ পথ উলিয়াই লৈছে। শিক্ষাৰ প্ৰচাৰৰ লগে লগে নাৰীৰ মানসিকতাৰ যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

এখন সমাজৰ নাৰীৰ স্থানে সেই সমাজৰ মানুহৰ মানসিকতাৰ পৰিচয় দিয়ে। নাৰী অবিহনে সমাজ অসম্পূৰ্ণ। মানৱ জাতিৰ সৃষ্টিৰ ঘাই শিপাডালেই হৈছে নাৰী। নাৰী সবলীকৰণে নাৰী সম্পৰ্কে সুপ্ত হৈ থকা ৰক্ষণশীল মানসিকতাৰ অৱসান ঘটাই এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াত অৰিহণা যোগায়।

"তুমিয়ে আদি শক্তি
ধৈৰ্যৰ প্ৰতিমা তুমি
হে নাৰী, তোমাতেই বিলীন
মমতাৰ নদী।"

জীৱনৰ হেঙুলীয়া আভা

জ্যোতিৰ্ময় কলিতা,
ৰাসায়নিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ, অষ্টম ষাণ্মাসিক

প্ৰকৃতিৰ মায়াময় জালত আবদ্ধ হৈ মনুষ্য জীৱনৰ আলোকপাত কৰা তথা উত্থান ঘটোৱা বহুত কষ্ঠকৰ কাৰ্য। দণ্ড, পল , অনুপল ইত্যাদিৰ প্ৰতিটো ক্ষণত শিহৰণ জাগ্ৰত কৰি প্ৰকৃত মনুষ্যত্বৰ জ্ঞান লাভ কৰা সহজ সাধ্য নহয়।

গছ এজোপা ৰোপন কৰি তাত বিভিন্ন সাৰ পানী যোগান ধৰি সতেজ কৰা যেনেকৈ কঠিন কাৰ্য ঠিক তেনেদৰে জীৱনৰ প্ৰতিটো মূহুৰ্ত সতেজ কৰা বহু কষ্ঠকৰ কাৰ্য। প্ৰতিটো ক্ষণৰ মূল্য উপলব্ধি কৰি জীৱন পথত আগবঢ়াটোৱে হল প্ৰকৃত লক্ষণ।জীৱনৰ প্ৰকৃত ৰং যেতিয়া উপলব্ধি কৰিব পাৰি তেতিয়া সু বুদ্ধি আৰু সু নীতিৰে পৰিকাঠামো গঢ়ি তুলিব পাৰি।এজন মানুহ সফল হোৱাৰ আৰত লুপ্ত প্ৰায় অৱস্থাত থাকে কিছুমান অদ্ভুত জীৱন কাহিনী। এই কাহিনী সমূহে ছাগে সময়ৰ প্ৰৱাল সোতত উটি ভাহি গৈ উপনীত কৰে এজন নিষ্টাৱান সু নাগৰিক। সপোন প্ৰত্যেকজনে ৰচিব পাৰে কিন্তু সপোনক দিঠকত পৰিণত কৰিবৰ কাৰণে প্ৰয়োজন হয় একান্ত সাধনা, নিষ্ঠা , একাগ্ৰতা আৰু কঠোৰ পৰিশ্ৰমৰ । জীৱনৰ সোতবোৰ যেনেকৈ ঢাল খাই এক প্ৰকৃত দিশৰ ফালে তাৰ কাৰণে প্ৰয়োজন হয় বিশ্বাসৰ। বিশ্বাসে হল একমাত্ৰ সঁহাৰ যাক লৈ ৰচনা কৰিব পাৰি এখন নতুন ভৱিষ্যতৰ । সূচনা হয় বিভিন্ন পৰিৱেষ্টনীৰ যাক লৈ কেতিয়াবা নিঃশেষ হৈ যায় কাৰোবাৰ জীৱন। নিজৰ জীৱনক লৈ হেতালী খেলাত কৰো একো কব লগা নাথাকে, কিন্তু সেই হেতালী যদি কাৰোবাৰ জীৱনত হেঙাৰ স্বৰূপে থিয় দিয়ে তেন্তে ই হয়তো প্ৰত্যাহবান জনাব পাৰে বিশ্বাসঘাটকতা। বিশ্বাসৰ প্ৰবোধ মূল্যজ্ঞান যিজনে প্ৰকৃতকৈ বুজি পায় তেন্তে হয়তো তেওঁ লাভ কৰিব পাৰে এজন সুফল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী।হয়তো আমিবোৰে বুজা উচিত নিজৰ জীৱনক লৈ গৰ্ব কৰা তথা সিদ্ধান্ত লোৱা যিমানে উজু তেনেদৰে অন্য কাৰোবাৰ ওচৰত ব্যক্তিত ৰখা তথা ভাব প্ৰচাৰ কৰা কাৰ্য অত্যাধিক ঘৃণনীয় আৰু নিন্দাৰ যোগ্য। প্ৰবোচক মানসিকতা গ্ৰহণ নকৰাকৈ চেতন মনৰ সংকল্প গ্ৰহণ কৰি সময়ৰ সোঁতত খোজ আগবঢ়োৱাতো প্ৰয়োজনীয়। কিয়নো হয়তো আমি নাভাৱিব পাৰো সুন্দৰ ভৱিষ্যতৰ কথা কিন্তু আমাৰ জ্ঞান নথকাকৈ ৰৈ আছে এক নতুন পৃথিৱীৰ ভৱিষ্যত।

ঐতিহ্যমণ্ডিত কাঁহ শিল্প আৰু সৰ্থেবাৰী

বিতোপন ভূঞা
যান্ত্ৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক।

" আধুনিক ভাৰতৰ মূল মন্ত্ৰ 'আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰত' হাতে-কামে কৰি শিল্পী সকল অতীজৰে পৰা আত্মনিৰ্ভৰশীল।"

অসমৰ আপুৰুগীয়া সম্পদৰ ভিতৰত কাঁহ শিল্পৰ এক অন্যতম স্থান আছে। বৰ্তমান সময়তো বাঁহ-বেটৰ শিল্পৰ পিছত দ্বিতীয় বৃহত হস্ত শিল্প (Handicraft) হ'ল অসমৰ কাঁহ শিল্প। কাঁহ শিল্পৰ ইতিহাস অতি পুৰণি। বুৰঞ্জীৰ পাত লুটিয়াই চালে দেখা যায় সপ্তম শতিকা অৰ্থাৎ কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মাৰ দিনৰ পৰাই অসমত কাঁহ শিল্পৰ প্ৰচলন আছিল। ভাস্কৰ বৰ্মাই ৰজা হৰ্ষবৰ্ধনলৈ উপহাৰ হিচাপে দিয়া কামৰূপৰ মূল্যৱান সামগ্ৰী সমূহৰ ভিতৰত কাস্য পাত্ৰৰ নামও উল্লেখ আছিল। অতীতত অসমৰ ঘাইকৈ ৰহা, তিতাবৰ আৰু সৰ্থেবাৰী এই তিনি ঠাইত কাঁহ শিল্পৰ লগত জড়িত মানুহ সকল ঘাইকৈ থকা বুলি জনা যায়।এসময়ত ৰহা আদি ঠাইত পোৱা দুই এপদ ভঙা কাঁহ আৰু উজনীৰ দুই এঘৰৰ ঘৰত পোৱা ৰহাৰ ৰহেলী - বাটি, হাতী খুজীয়া বাটি ইত্যাদিয়ে ইয়াৰ প্ৰমাণ দিয়ে । কিন্তু ৰজা ভাস্কৰ বৰ্মাই কাস্য পাত্ৰ ক'ৰ পৰা কেনেকৈ সংগ্ৰহ কৰিছিল তাৰ কোনো সঠিক বুৰঞ্জী নাই । অসমত কঁহাৰ সকলৰ উৎপত্তি কেনেকৈ হৈছিল গমপোৱা নাযায় , কিন্তু মহাৰজা নাৰায়ণে কঁহাৰ শিল্পী সকলক ৰাজ্যত বিশেষ ভাৱে পতা বুলি দৰংি ৰাজবংশাবলীত উল্লেখ আছে ।

কাঁহৰ সৈতে সৰ্থেবাৰীৰ সম্পৰ্ক অতি পুৰণি। আহোম ৰজাৰ দিনত সৰ্থেবাৰীৰ কাঁহ শিল্পীসকল জাকত জিলিকা আছিল । ৰজা শিৱ সিংহক কাঁহৰ কৃত্ৰিম বাঘ এটা গঢ়ি দি সৰ্থেবাৰীৰ কঁহাৰ জীউধন কঁহাৰে 'কঁহাৰ চৌধুৰী' উপাধি পাইছিল । আজিও জীউধন কঁহাৰৰ বংশৰ মানুহে চৌধুৰী উপাধি নামৰ পিছত লিখে। স্বাধীনতাৰ সময়তো সৰ্থেবাৰীৰ পুষ্পৰাম কঁহাৰ আদি ব্যক্তিৰ নাম ইতিহাসে বাৰুকৈয়ে সোঁৱৰে । শিল্পী সম্ৰাট পুষ্পৰাম কঁহাৰৰ জাত -কাঁহী , আজিও লণ্ডনৰ মিউজিয়ামত শিল্পীৰ শিল্প কলাৰ প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ প্ৰদৰ্শন কৰি আছে বুলি জনা যায় । সত্তৰ-আশী দশকৰ ভিতৰত মৃত হৰেশ্বৰ আৰু ভগৱান ডেকাই হস্ত শিল্পৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰ পাইছে তদুপৰি চল্লিশৰ পৰা সত্তৰ দশকৰ ভিতৰত মৃত পুঞ্জানন ডেকা , হলিধৰ তামুলী, ধনেশ্বৰ ভূঞা আৰু ধৰণীধৰ ডেকা প্ৰমুখ্যে হস্ত-শিল্পৰ বাবে বহুত ঠাইৰ পৰা সোণ-ৰূপৰ পুৰস্কাৰ সৰ্থেবাৰীলৈ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল ।

১৯০৪ খৃষ্টাব্দৰ ২৫ মাৰ্চত ভাৰত চৰকাৰ সমবায় আইন গ্ৰহণ কৰাৰ লগে লগে অসমতো সমবায় আন্দোলনে গা কৰি উঠে । কিন্তু এই সমবায় আন্দোলন প্ৰথমতে ক'ত কেনেকৈ আৰম্ভ হৈছিল সেইটো সঠিক ভাৱে জনা নাযায় । তথাপি ইয়াৰ কিছু বছৰ পিছত য়ে সৰ্থেবাৰী সমবায় আন্দোলন প্ৰবল হৈ উঠিছিল সেইটো কোনোৱে অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে । সৰ্থেবাৰী অঞ্চলৰ কঁহাৰ শিল্পীসকল "অসম সমবায় কঁহাৰ সংঘ"ৰ জন্ম হোৱাৰ আগলৈকে অনা অসমীয়া মহাজনসকলৰ অধীনত কঁহাৰ বাচন গঢ়াব লাগিছিল । প্ৰাপ্য গঢ়ণিৰ লাভৰ পৰা কঁহাৰ শিল্পীসকল বঞ্চিত হৈছিল । এনে অৱস্থাত দাৰ্শনিক পণ্ডিত কোহিৰাম দাসদেৱৰ অন্তৰে কঁহাৰ শিল্পীসকলৰ দুৰ্দশা দেখি হাহাকাৰ কৰি উঠে আৰু এই অৱস্থাৰ পৰা কঁহাৰসকলৰ আৰ্থিক অৱস্থা উন্নত কৰাৰ কাৰণে তেওঁ উঠিপৰি লাগে। নানা ঘাট-প্ৰতিঘাটৰ মাজেৰে কঁহাৰ শিল্পীসকলক একত্ৰিত কৰি ১৯৩৩ চনতেই "অসম সমবায় কঁহাৰ সংঘ"ৰ জন্ম দিয়ে । তাৰপিছত সংঘটো ১৯৩৯ চনৰ ৮ আগষ্ট তাৰিখে পঞ্জীয়নভুক্ত কৰি এটা নতুন দিশলৈকে আগবঢ়াই নিয়ে।

কাঁহ এবিধ সংকৰ ধাতু। ৰাং আৰু তামৰ সংমিশ্ৰণত ইয়াক বনোৱা হয়। এই কেঁচা কাঁহ ৰ সৰহ অংশ অসমৰ বাহিৰৰ পৰা অনা হয় আৰু কিছু আমাৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হয়। অতীতৰে পৰা এই কেঁচা কাঁহ বা ভগা কাঁহৰ নাটনিৰ কাৰণে বছৰটোৰ কিছু সময়ত শিল্পী সকলে

কৰ্মহীনতাত ভোগে, লগতে শিল্পীৰ আৰ্থিক অৱস্থা এনেই তাকৰ তাতে আকৌ কেঁচা কাঁহৰ নাটনিৰ ফলত পানীত হাঁহ নচৰাৰ নিচিনা অৱস্থা হয় ।

ঠিক একেদৰে ভগা কঁহাৰ নিচিনাকৈ আন এবিধ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী হ'ল এঙাৰ । অসমৰ হাবিৰ পৰা এইবোৰ আমদানি কৰা হৈ যদিও পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ নহয় আৰু ই জৈৱবিছিত্ৰৰো ক্ষতি সাধন কৰে । তাৰ বিকল্প হিচাপে কয়লা ব্যবহাৰ কৰিব পাৰি যদিও কয়লা আৰ্থিক ভাৱে এঙাৰতকৈ বহুগুণে ওপৰত ।

ইমানবোৰ অসুবিধা থকা সত্ত্বেও বৰ্তমান সময়তো সৰ্থেবাৰী অঞ্চলৰ ৯০ শতাংশ মানুহেই এই শিল্পটোৰ সৈতে জড়িত । প্ৰায় ৫০০ মান 'কঁহাৰ-শাল' এই অঞ্চলত পোৱা যায় । চাৰি বা পাঁচ জন মানুহ লগ হৈ একোখন 'কঁহাৰ-শাল' গঠন কৰে আৰু প্ৰতিখন কঁহাৰ শালত ভিন্ন কাঁহৰ সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰা হয় । তাত এজন 'কাঁহাৰ' অৰ্থাৎ শালখনৰ প্ৰধানজন , দ্বিতীয়তে থাকে 'মাঠনা'ৰ , তাৰ পিছত থাকে 'গুৰিয়াল' আৰু বাকীবোৰ 'কাইটনাৰ' । কাঁহাৰ জনৰ কাম গোটেই শালখনৰ চোৱাচিতা কৰা । 'মাঠনা'ৰ জনৰ কাম হ'ল ভগা কাঁহক এটা সঠিক ৰূপ দিয়া আৰু 'গুৰিয়াল' জনে তাৰ পিছৰ আকৃতিবোৰ দিয়ে আৰু বাকী পিছৰ কামবোৰ 'কাইটনাৰ' বিলাকে কৰে। বছৰটোৰ দুটা ভাগত ভাগ কৰি প্ৰতিখন 'কঁহাৰ-শালে' কামবোৰ কৰে আৰু ছমাহৰ মূৰত হিচাপ কৰে আৰু এনে ধৰণেই এক পুৰণি ৰীতি লৈ আজিও কাঁহ শিল্পক জাকত জিলিকা কৰি ৰাখি আছে সৰ্থেবাৰীৰ এই কঁহাৰ সকলে ।

হস্ত শিল্পী সকলে অতীজৰে পৰা তেওঁলোকৰ প্ৰাপ্যতকৈ অলপ হলেও কমকৈ পায় । তথাপিও তেওঁলোকে তাক আওকাণ কৰি নিজৰ কাম কৰি যায় । হস্ত শিল্প এটিত কিমান কষ্ট আমি হয়তো তাক আখৰেৰে বৰ্ণাব নোৱাৰিম । ৰাতিপুৱাৰ পৰা গধুলিলৈকে এই শিল্পীসকলে কাম কৰে । ডাঙৰ ডাঙৰ হাতুৰী, জুইৰ উত্তাপৰ মাজত বছৰটোৰ প্ৰতিটো ঋতুতে নিজৰ কষ্ট আৰু হাতৰ পৰশ দি শিল্পটোক আগুৱাই লৈ গৈ থাকে । এই কাঁহ শিল্পৰ লগত জড়িত মানুহ খিনি মৃত্যুৰ শেষ পৰ্যন্ত এই শিল্পৰ লগত জড়িত হৈ থাকে,কাৰণ শিল্পৰ বাহিৰে জীৱনৰ দ্বিতীয় টো উপাৰ্জনৰ পথ এই শিল্পী সকলৰ নাই, তাৰ মাজৰ বহুতে আকৌ চিৰ-জীৱনৰ বাবে ঘুনীয়া হৈ জীৱন টোৰ বাকী সময় কষ্টৰে পাৰ কৰিব লগীয়া হয়, বহুতে অকালতে মৃত্যুবৰণো কৰে। আজি ৰহাৰ- ৰহেলী , বাটি- হাতী , খুজীয়া বাটিও দেখা পাবলৈ নাই, তিতাবৰৰ তিতাবৰীয়া লোটা আৰু বাটিৰো বিলুপ্ত ঘটিছে । তাৰ শিল্পী সকলৰো পৰিচয় পাবলৈ নাই । বৰ্তমান সৰ্থেবাৰীতে কঁহাৰ শিল্পী সকলে কাঁহ শিল্পতো কথমপি জীয়াই ৰাখিছে । অসমীয়া মানুহৰ অতি আদৰৰ ঘৰ শুৱনি বস্তু হ'ল কাঁহৰ বাটি, কাঁহী, লোটা, বঁটা ইত্যাদি । অসমীয়া মানুহৰ ঘৰত উপৰিউক্ত বস্তুবিলাক নেথাকিলে ঘৰৰ শোভা বৰ্দ্ধন নকৰে, মান সন্মান নাথাকে । নাম ঘৰত বা মানুহৰ ঘৰত নাম কীৰ্ত্তন কৰিব লাগিলেও ভোৰতাল এযোৰ নহলে যে নহয়। তাৰোপৰি কাঁহৰ বাচন-বৰ্তন ৰ ব্যৱহাৰে বহুতো বেমাৰৰ পৰা সকাহ দিয়ে। তদুপৰি বিহু নৃত্য গীতত তাল যোৰ এক অপৰিহাৰ্য্য অংগ ।

সৰ্থেবাৰীৰ বৰ্তমান কঁহাৰ সকলে ১৪৮ বিধ কাঁহৰ বাচন তৈয়াৰ কৰি আছে । এই কাঁহৰ সামগ্ৰীবোৰ ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ঠাইৰ উপৰিও ভূটান, নেপাল, তিব্বত আদিত বিক্ৰি কৰা হয় । দফলা কাঁহী-বাতি তৈয়াৰ কৰাতো বহু কষ্টকৰ । এই দফলা মিচিমি সকলে সৰ্থেবাৰীৰ পৰা আমদানি কৰে আৰু ইয়াৰ পৰাই তেওঁলোকে অৰুণাচল, ইটানগৰ আদিত বিক্ৰী কৰে । সৰ্থেবাৰীৰ এই কাঁহৰ সামগ্ৰী অসম বা ভাৰততে নহয় বহু বিদেশতো ভাৰতৰ গৌৰৱ হিচাপে জিলিকি আছে ।

সেয়েহে অসমৰ এই আপুৰুগীয়া কাঁহ শিল্পটো প্ৰতিপালন দিয়াত চৰকাৰৰ লগতে জনসাধাৰণৰো প্ৰয়োজনীয়তা আছে । আধুনিকতাৰ লগে লগে আজি বজাৰত বহুতো মেচিনৰ দ্বাৰা সৃষ্ট, দেখাত কাঁহৰ নিচিনা বিভিন্ন বাচন বৰ্তন আহি পৰিছে । সিবোৰৰ মূল্য সুলভ কিন্তু গুণাগুণ অকণো নাথাকে আৰু এইবোৰে কাঁহৰ হস্ত শিল্পটোলৈ এক বিপৰ্জই নমাই অনিছে আৰু এনেদৰে চলি থাকিলে এদিন এই আপুৰুগীয়া শিল্প কালৰ বুকুত নোহোৱা হৈ যাব।

অনুভূতি

হৰ্ষিতা মহন্ত
বৈদ্যুতিক বিভাগ, অষ্টম ষাণ্মাসিক

"ক্ৰিং ক্ৰিং" ফোনটো বাজি আছে ! ফোনৰ মাতত মই উচপ খাই ফোনটো উঠালো । হেল্লো! হেল্লো! কোন ? কোনে কৈছে ? হিয়া ! মই আ 'ক, কুঁহি! মোৰ নাম্বাৰটো দিলিত কৰি দিলা নেকি ? অ'হ কুঁহি নাই, নাই কৰা চেভেই আছে চোৱাহে নহ 'ল । হিয়া তোমাৰ কিবা হৈছে হয়নে ? নিশ্চয় কিবা হৈছে! কি হৈছে মোক কোৱাচোন । তুমি এনেদৰেইমান গহীন গম্ভীৰকৈ কিয় মাতিছা, কি হ'ল মোক কোৱা হিয়া ।

নাই, একো নাই, অলপ মনটো বেয়া অ ' সেইবাবে সেইদিনা ১৬ আগষ্টৰ দিনা ওলাই যাবলৈ লগধৰোতে নাযাওঁ বুলি ক'লো মোক বেয়া নাপাবা দেই । হেই! সেইবোৰ বাদ দেছোন তই ক তোৰ কি হৈছে এসপ্তাহ ধৰি এনেদৰে নিজকে কিয় শাস্তি দি আছা ?

মোৰ হৃদয়ৰ লগত ব্ৰেকআপ হৈছে অ ' । কি ! তই পাগল হ'লি নেকি ? কি কথা কৈ থাক ' অ এইবোৰ হিয়া, সকলো সময়তে ধেমালি নহয় দেই । ধেমালি নাই কৰা সঁচাকৈ কৈছো, যোৱা ১৫ আগষ্টত মোৰ তাৰ লগত ব্ৰেকআপ হৈছে । কিন্তু কিয় ? কিয় কৰিলি এইবোৰ, তই জাননে সি তোক বহুত ভাল পাই, তাৰ নিচিনা ইমান ভাল ল'ৰা তই নাপাও অ' ! সকলোবোৰ ঠিকেই আছিলে হঠাৎ কি হ 'ল তহতৰ ? ওফ! এইবোৰ বহুত কথা... অ... ম...ময়ো জানো সি সঁচাই ভালপাই বুলি । তই জা 'ন কুঁহি প্ৰথমতে সি স্কুলতে যেতিয়া মোক তাৰ মনৰ কথা কৈছিল মই একেবাৰে পাত্তা দিয়া নাছিলো; মই বুজিয়েই পোৱা নাছিলো ; মই অকল ধেমালি কৰি উৰাই দিছিলো । লাহে লাহে দিনবোৰ পাৰ হ'ল লগৰ বোৰে তাক জোকাই মোৰ লগত; মোৰ কিন্তু একোৱেই লগা নাছিল বৰঞ্চ হাঁহি হে উঠিছিল । আমি একেলগে টিউচনৰ পৰা যাওঁতে বহুত কথা পাতিছিলো আৰু বহুত উৎপাতো কৰিছিলো । কিমান যে ভাল আছিল সেই দিনবোৰ ।...তাৰ পিছত ক হিয়া...। তাৰ পিছত সময় বাগৰি গ 'ল আমি ডাঙৰ হ'লো মই তাক একেবাৰে পাত্তা নিদিয়ো আৰু সিও বহুত খঙাল হৈ গৈছিল । লাহে লাহে মাত বোল একেবাৰে নাইকীয়াৰ দৰেই মাথো দৰকাৰ হ 'লে হে মাতো আৰু সহায় কৰিছিলোৱেই ইটোৱে সিটোক যিকোনো প্ৰকাৰে । তেনেতে স্কুলৰ দেওনা শেষ হ'ল আৰু উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে সিও বেলেগ ঠাইত আৰু ময়ো বেলেগ ঠাইত পঢ়িলো । তেনেতে একাদশ

শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষাৰ শেষৰ ফালে মোৰ গণিতৰ কিতাপখনত কিছু পৃষ্ঠা নাছিল আৰু মই লগৰ সকলোৰ তাত বিছাৰিছিলো কিন্তু নাপালো; উপায় নাপাই তাক এটা মেচেজ দিছিলো । Hi ki korisa? সি মোক লগালগ মেচেজ দিছিল, মোৰ এনেকুৱা লাগিছিল যেন সি বহুত আনন্দিত হৈ মেচেজ দিছিল । লাহে লাহে আমাৰ আকৌ শৈশৱৰ বন্ধুত্বৰ দৰেই বন্ধুত্ব গঢ়ি উঠিল। এদিন সি মোক কলে এটা চাৰপ্ৰাইজ আছে নহয় ! মই সুধিলো কি চাৰপ্ৰাইজ ? কিবা দিব নেকি ? তাৰ পিছত ; তাৰ পিছত ক আকৌ হিয়া ; কি চাৰপ্ৰাইজ দিলে ক আকৌ , আকৌ মনৰ কথা কোৱা নাইতো । ধেইতনাইকোৱা , এতিয়া মনৰ কথা দূৰৰে কথা আগতেযে কৈছিল সেইটোও এবাৰো নোলাল। এতিয়া শুন আ 'ককিচাৰ প্ৰাইজ আছিল জা 'ন, সি বোলে মই পঢ়া কলেজ খনলৈ গুচি আহিব কিবা কাৰণত ।মই মানে একেবাৰে হাঁহি কবয়ে নোৱাৰা হ 'লো। স্কুলত যেনেদৰে উৎপাত কৰি আছিলো তেনেদৰে থাকিম বুলি ভাবি ভাবি ততেই পোৱা নাছিলো। দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ আৰম্ভণিতে সি আহিল, পিছে যিমান সপোন দেখিছিলো সকলো বিপৰীত হৈ গ 'ল। সিয়ে মইয়ে একেলগে থাকিলে নানা প্ৰশ্নসোধে আৰু নানা কথা উলিয়াবলৈ ধৰিলে । এইবোৰৰ মাজত সিমোক আকৌ তাৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছিল। পিছে মোৰ তেনেকুৱা লগাই নাছিল আৰু মই কেতিয়াও মাহঁতক দুখ দিব নিবিচাৰো বুলি ক'লত সি আৰু জুৰ নকৰিলে আৰু বন্ধু হৈ থাকিলে ইহ 'ব বুলি ক'লে। পিছে দিন বাগৰি যোৱাত অনেক মানুহে অনেক কথা উলিয়ালে, মই নজনাকে নিবিচাৰাকে মা-দেউতাই মিছাতে দুখ পালে। সেই বোৰ দেখি শুনি খঙতে মই তাৰ লগত বন্ধুত্ব ভঙাৰ থিৰাং কৰিলো । কিন্তু সি বহুত কোৱা তোনা ভাঙিলে । তাৰ পিছত উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষা দিনানা পৰীক্ষাৰ অন্তত ফলাফল দিয়াৰ পিছত ময়ো যি যি অনুভৱ কৰিব লৈছিলো তাক কৈছিলো । তাৰ পিছত আকৌ দুয়োটা বেলেগ ঠাইত মাজত যেতিয়া একেলগে পঢ়িবলৈ পাইছিলো তেতিয়া নগলো! আমি ভাবিলো ভগৱানে যি কৰে ভালেই কৰে আৰু সঁচা ভালপোৱাত বিশ্বাস থাকিবই লাগে। বিশ্বাস আৰু উৎসাহ নাথাকিলে ভালপোৱাৰ অস্তিত্ব নাথাকে । ইয়াৰ পিছত সকলোবোৰ তই জানই ! অহি য়াম নমাৰি নাথাকিবি । তহঁতে সকলোখিনি ঠিক কৰি'ল । ভগৱানে সকলো আগৰ নিচিনা কৰি দিব অচিন্তা নকৰিবি । তাকেই! প্ৰায় সকলো ভগৱানৰ ওপৰত। ঠিক হ'ব বুলি আশা কৰিছো । মানুহৰ লগ হবলৈ থাকিলে বহু বছৰ লগ নোপোৱাকৈ ওলগ হয় আৰু নহবলৈ থাকিলে বহু বছৰ লগত থাকিও নহয় , কলতলৰ পৰাই বিয়া ভাঙি যায়। সকলো ভগবানৰ ওপৰতেই ! হব দে তই এতিয়া কিবা খাই মেলি আৰামকৰ আৰু মন বেয়া কৰি নাথাকিবি মই পিছবেলা কৈতোৰ ৰুমলৈ যামদে । এতিয়া ৰাখিছো ফোনটো। বাই কুঁহি আহিবি তই।

এমুঠি অনুভৱ 'Keeping Quiet' ৰ ভাষাত

গৰিমা শইকীয়া
অসামৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ,দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক।

"The next outbreak? We are not ready! " ২০১৫ চনত ভাষণ প্ৰসংগত বিল গেটছে কৰা এই ভৱিষ্যতবাণী মাত্ৰ পাঁচটা বসন্তৰ শেষতেই আখৰে আখৰে বাস্তৱায়িত হ'ল। এটি ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ অণুজীৱই সমগ্ৰ বিশ্বকে আঁঠু কাঢ়িবলৈ বাধ্য কৰালে। ক'ৰোনাত্ৰাসৰ বিভীষিকাৰ গাঁথা হয়তো পুনৰবাৰ দোহাৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু এই কথা ভাবিও আচৰিত লাগে যে ২০২০-২১ বৰ্ষৰ এই অভাৱনীয় পৰিস্থিতিৰ কথা বিভিন্নজনে আজিৰ পৰা বহু বছৰৰ পূৰ্বেই অনুধাৱন কৰিব পাৰিছিল। গতিকে, অতীতৰ বিভিন্নখন অন্ধকাৰ পৃষ্ঠাৰ আধাৰত ই অৱধাৰিত সত্য যে --"ইতিহাসৰো পুনৰাবৃত্তি হয়।" সঁচাকৈয়ে!

পাবলো নেৰোডা (১৯০৪-১৯৭৩)। নোবেল বিজয়ী বিখ্যাত কবি-সাহিত্যিক। অতিশয় সৰল,সাৱলীল ভাষাৰে জীৱনৰ গভীৰ সত্যবোৰ উন্মোচন কৰিব পৰা দক্ষতা তেখেতৰ সাহিত্যৰাজিৰ এক অনন্য বৈশিষ্ট্য। সৌভাগ্যবশতঃ তেখেতৰ এটি বিখ্যাত কবিতা আমাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ইংৰাজী পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত। সেয়েহে, তেখেতৰ সাহিত্যৰাজিৰ গভীৰ সাগৰখনৰ লগত পৰিচিত হোৱাৰ সুযোগ আমাৰ হৈছিল। কিন্তু, মহামাৰীৰ সংহাৰী ৰূপত শংকিত এই সাম্প্ৰতিকে কবিতাটিৰ প্ৰাসংগিকতা পুনৰবাৰ প্ৰতিফলিত কৰিছে। গতিকে, অন্যতম প্ৰিয় 'Keeping

Quiet' ৰ কেইটিমান বিশেষ পংক্তি আকৌ এবাৰ হৃদয়ংগম কৰাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁ।

...for once on the face of the earth
let's not speak in any language
let's stop for one second
and not move our arms so much.
(1st stanza, 3rd to 6th line)

ক'ৰোনা বিৰোধী যুঁজখনত যেন সময়ো থমকি ৰ'ল। নিদ্ৰাহীন মহানগৰীসমূহো হৈ পৰিল নিমাত, নিস্তব্ধ। "Cities that never sleep are sleeping for the first time. Certainly needed rest." লক্ষ,নিযুতজনৰ অবিৰাম কোলাহল, নিনাদবোৰো যেন এক অসহ্যকৰ নিৰৱতালৈ পৰিণত হ'ল। এনে ধৰণৰ অনেকটা অভূতপূৰ্ব, অবান্তৰ মূহূৰ্তৰ সাক্ষী আজি আমি। অসম্ভৱ যেন লগা কথাবোৰৰো আমি আজি নিৰৱ প্ৰত্যক্ষদৰ্শী মাথোঁ। দুখীয়া-নিচলাজনে কৰ্মসংস্থাপন হেৰুৱাইছে। দৈনিক কাম কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰাজনেও আজি পদপথত আশ্ৰয় লৈছেহি।মহামাৰীয়ে কোঙা কৰি তুলিছে দেশৰ অৰ্থনীতি। ভাষা, ধৰ্ম,জাতি- মাটি সকলো পৰিহৰি ক'ৰোনাতংকই আমাক একক কৰি তুলিছে। পৰিস্থিতিৰ তাড়নাত আমি বুজি উঠিছোঁ, মানৱ ধৰ্মৰ মহত্ব। স্বাস্থ্যকৰ্মী, চিকিৎসক,নাৰ্ছ,আৰক্ষীবিষয়াসকল আজি আমাৰ চকুত ভগৱানৰূপে ধৰা দিছে। "The walls of hospitals are hearing more prayers than the walls of a church." মন্দিৰ, মছজিদ অথবা গীৰ্জাতকৈ চিকিৎসালয় সমূহৰ গুৰুত্ব বাঢ়িছে, নিশ্চিতভাৱে। "ধৰম যে মৰমতে" - এই কথা সত্য প্ৰতিপন্ন হৈছে। সময়ৰ আহ্বানত সংজ্ঞা সলনি হৈছে, সকলোৰে।

It would be an exotic moment
without rush, without engines,
We would all be together
in a sudden strangeness.
(2nd stanza, 1st to 4th line)

বিহুহীন ব'হাগ। অকল্পনীয়, অভাৱনীয়, অগোচৰ। এবছৰ(২০২০)ৰ বাবে নিজম পৰি ৰ'ল বিহুতলী। 'নেপাতি কেনেকৈ থাকো' বুলি কোৱা বাপতিসাহোন বিহুৰেই মঞ্চ উকা হৈ ৰ'ল। নিঃসন্দেহে ই এক 'sudden strangeness।' এক অপ্ৰত্যাশিত, আচহুৱা ক্ষণৰ সন্মুখীন হৈ আমি আশ্বস্ত হৈছোঁ যে, বিকল্প যেতিয়া নাথাকে, মানুহে বন্দিত্বৰ জীৱনো সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰি ল'ব পাৰে। অতিকৈ চেনেহৰ ব'হাগৰ বিহুটিও উদযাপন কৰিব পাৰে অনুষ্টুপীয়াকৈ, উদ্দীপনাহীনভাৱে। আজি ক'ৰোনাৰ আৰ্শীবাদতেই উপভোগ কৰিছোঁ চৌদিশৰ কাণতালমৰা নিৰ্জনতা। বয়সৰ উৰ্দ্ধমুখী জীৱনৰ লেখডাল বিশ্লেষণ কৰাৰ সুবিধাকণ পাইছোঁ। অথবা স্বীকাৰ কৰিছোঁ যে - ব'হাগো বিহুহীন হ'ব পাৰে, আত্মসংযমী হৈ ঘৰত সোমাই থাকিও দেশ ৰক্ষা কৰিব পৰা যায়, সংকটৰ সময়, ত্ৰাসৰ মূহূৰ্ত হ'লেও জীৱনৰ ৰঙবোৰ হেৰাই নাযায়,কেতিয়াও।

Fisherman in the cold sea
would not harm whales
and the man gathering salt
would look at his hurt hands.
(2nd stanza, 5th to 8th line)

ক'ভিড-১৯ ৰ দয়াত প্ৰকৃতিয়ে অন্ততঃ শান্তিৰে উশাহ লৈছে। ক্ৰমান্বয়ে আৰ্তনাদ বোৰ কমিছে। কম সময়ৰ বাবে হ'লেও দুৰাকাংক্ষী মানৱৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাইছে। সমগ্ৰ পৃথিৱীতে জীৱ-জন্তুবোৰ নিৰ্ভয়ে ওলাই আহিছে। বিচৰণ কৰিছে জনপদত। মুম্বাইৰ উপকূলত ডলফিনে খেলিছে, ওড়িশাৰ সমুদ্ৰটতত শ শ কাছ আহি প্ৰজনন কৰিছে। এই কথা আমাৰ বহুতৰে অজ্ঞাত যে -মানুহৰ উৎপাতত সাগৰীয় কাছসমূহে কণী পাৰিবলৈ নিৰপাদ ঠাই বিচাৰি ৫০০০ মাইল দূৰত্বৰ সাগৰীয় পথ পৰ্যন্ত সাঁতুৰি অতিক্ৰম কৰিব লগা হয়। আমি আমাৰ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ নিমিত্তে বাৰে বাৰে জুই লগাই দিছোঁ "Lungs of Earth" আমাজনত। ধ্বংস কৰিছোঁ অৰণ্য, জৈৱ বৈচিত্ৰ্য। মনুষ্যত্বৰ চূড়ান্ত অৱক্ষয়ৰ কথা আৰু বহলাই কোৱাৰ প্ৰয়োজন বোধহয় নাই। কিন্তু, এইসময়ত ক'ৰোনাৰ সু-বাদতে প্ৰকৃতিয়ে কিছু হ'লেও সকাহ পাইছে। এয়ে আশা--- ক'ৰোনাৰ পিছৰ পৃথিৱীখনত যেন মানুহ প্ৰকৃতিপ্ৰেমী হৈ উঠে। লোভ-মোহবোৰ কমে। কম প্ৰয়োজনেৰে যেন মানুহে জীয়াই থাকিবলৈ শিকে।

Perhaps the Earth can teach us
as when everything seems dead and
later proves to be alive.
(5th stanza, 1st to 3rd line)

পাবলো নেৰোডাই প্ৰায় ৭০ বছৰৰ পূৰ্বে লিখি থৈ যোৱা 'Keeping Quiet' কবিতাটিৰ কেইটিমান মাথোঁ পংক্তিয়ে আমাৰ আজিৰ অৱস্থাক জলজল পটপটকৈ দাঙি ধৰিলে। অভিনেতা ইৰফান খানে কোৱাৰ দৰেই --"জীৱনলৈ সৌন্দৰ্য্য -দুৰ্যোগ সমানে আহিব। কেতিয়াও হাৰ নামানিবা।" আতংকৰ অৱসান ঘটিব। সংকটৰো সামৰণি পৰিব। প্ৰয়োজন মাথোঁ কিছু ধৈৰ্যৰ। ক'ৰোনাৰ পিছতো জীৱন চলি থাকিব।

Be strong. Because things will get better.
It may be stormy now but never rains forever.

অৰ্ধ আকাশত কাহিলী পুৱা। অপেক্ষা সূৰ্যোদয়লৈ....

মুখা

অবিনাশ মহন্ত

যান্ত্ৰিক বিভাগ, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

খুব ব্যস্ত থাকিব লগা হয় আজিকালি। সপ্তাহটোৰ ৱৰ্কিং ডে কেইটাত মৰিবলৈকো বুলি হাতত সময় অকণ নাপাওঁ, গতিকে আজি শনিবাৰটোত হাফ ডে ৰেষ্ট পাই আনন্দিত নোহোৱাৰ কথাই নাই। প্ৰকাণ্ড এপাৰ্টমেণ্টটোৰ দহ নম্বৰ মহলালৈ লিফটেৰে বগাই কোঠাত সোমায়েই হাতৰ ব্ৰিফকেচটো (সেইটোক বেগ বুলিলে ষ্টেণ্টাৰ্ড নুশুনি হেনো) বিছনাখনত দলিয়াই থৈ কাপোৰ নসলোৱাকৈয়ে ছোফাখনত হেলান দি সন্ধিয়াটোৰ সময়খিনি কিদৰে উৰুৱাব পৰা যায় তাৰে মোটামুটি হিচাপ এটা কৰিলোঁ। ষ্টকত বটল এটা মজুত আছে হয়তো! সেইটোকে.....নহয় নহয়, ক্লাবলৈ পাক এটা মৰাই ভাল হ'ব। ভালেকেইদিন যোৱাই হোৱা নাই সেইফালে। হাতত ৰঙীন গিলাছ লৈ সুন্দৰীৰ নৃত্য চাবলৈ বেয়াটো নিশ্চয় নালাগিব।

"টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং" কলিং বেলটোৰ শব্দত চিন্তাজগতৰ পৰা ছিটিকি আহি আকৌ ফ্লেটৰ জগত পৰিলোহি। কোন আহিল ঔ এই অসময়ত। "টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং"....আৰে কলিং বেলটো কিয় এনেদৰে অবিৰাম বজাই আছে! আগন্তুকৰ মূৰৰ গণ্ডগোল হোৱা নাইতো! "টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং, টিং-টং" -এইবাৰ ছোফাখনৰ পৰা একপ্ৰকাৰ জঁপিয়াই উঠি দুৱাৰৰ ফালে চোঁচা ল'লোঁ।

দুৱাৰখন খুলি দিয়াৰ লগে লগে অনুমতিলৈ অপেক্ষা নকৰি হুৰমুৰকৈ এটা ল'ৰা আৰু এজনী ছোৱালী সোমাই আহিল। কথা নাই বতৰা নাই হঠাতে এনেকৈ ভিতৰলৈ সোমাই অহাত আচৰিত হোৱাতকৈ খং বেছি উঠিছিল। এইখন কি সিহঁতৰ বাপেকৰ ঘৰ পাইছে নেকি! নে এইখন অতিথিশালা খুলি ৰাখিছোঁ যাৰ যেতিয়াই মন যায় সোমাই আহিবলৈ। এইবাৰ সিহঁতৰ ফালে ভালকৈ চালোঁ। ল'ৰাটো ওখ মোৰ সমানেই, মুখখন অস্পষ্ট, কাপোৰযোৰৰ ৰঙো কিবা অদ্ভূত, বগা ফুল স্পৰ্টিং আৰু ডাঠ আকাশী নীলা পেণ্ট, পেণ্টৰ ৰঙটোও আৰু ষ্টাইলটোও কিবা বেলেগ বেলেগ। মানে আমি সচৰাচৰ দেখি থকা বিধৰ পেণ্ট মুঠেই নহয়। পেণ্টৰ ৰঙটোও যেন ক'ৰবাত দেখিছোঁ, কিন্তু ক'ত দেখিছোঁ মনত পেলাব পৰা নাই। ছোৱালীজনীলৈ চালোঁ। তাইকো ক'ৰবাত দেখা দেখা লাগিছে। মোক আটাইতকৈ আচৰিত কৰা কথাটো আছিল দুয়োৰে কান্ধত থকা বেগ দুটা! দুয়োৰে বেগদুটাৰ ৰঙো একেই, নীলাত বগা। কোন হ'ব পাৰে ইহঁতদুটা? এইখন চহৰত মোৰ সম্বন্ধীয় কোনো নোলায়, মানে আহি ওলাব পৰাৰ বাট ময়েই বন্ধ কৰি থৈ দিছোঁ। ইহঁত কিবা অফিচৰ কামত আহিছে নেকি? অফিচৰ কামত কোনো ক্লায়েণ্ট-ফায়েণ্ট আহি মোৰ ঘৰ, অৰ্থাৎ ফ্লেট আহি ওলোৱাটো মই পচন্দ নকৰোঁ, এই কথাটো মোৰ লগৰখিনিয়ে জানে। তেন্তে ইহঁত ষ্টিঙ অপাৰেচন চলাম বুলি অহা সাংবাদিক-চাংবাদিকজাতীয় কিবা নহয়তো ! কথাটো মনলৈ অহাৰ লগে লগে অলপ কঠোৰ হ'লোঁ। ইহঁত যিয়েই নহওঁক লাগিলে, ইহঁতৰ মাজত ভদ্ৰতাৰ নামমাত্ৰও নাই। গতিকে নজনা-নিচিনা এহাল যুৱক-যুৱতীক শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত বহা কোঠাত বহুৱাই ৰখাৰ মোৰ কোনো গৰজ পৰা নাই। সিহঁতৰ ফালৰ পৰা খচমছনিৰ শব্দ আহিলত সিহঁতৰ ফাললৈ চালোঁ। আৰে আৰে ল'ৰাটোৱে দেখোন জোতাই-মোজাই চোফাখনতে ভৰি তুলি বহি পৰিল। টিঙিচকৈ খঙটো উঠি আহিল। যথাসম্ভৱ হুটা মাত এটা উলিয়াই সুধিলোঁ,

: কোন অ' তই?

তাৰ বিন্দাছ উত্তৰ,

: মই প্ৰীতম।

: মই কোন তেনে?

: মই কিডাল জানো?

এইবাৰ খঙে মূৰৰ চুলিৰ আগ পালেগৈ। খং উঠিবলগীয়া কথাই। সি যদি প্ৰীতম মই কি ছলমান খান? কলেজত থাকোঁতে হোমেন বৰগোহাঞিৰ 'ভয়' আৰু লক্ষীনাথ বেজবৰুৱাৰ 'মোৰে সতে মনাইৰ দন্দ' নামৰ দুটা গল্প পঢ়িছিলোঁ। দুয়োটা গল্পতে লেখকৰ মনটো শৰীৰৰ পৰা ওলাই আহি লেখকক ডাঙৰ ডাঙৰ প্ৰশ্নৰে জবাবদিহি

কৰিছিল। সেইবিলাক ডাঙৰ-ডাঙৰ মানুহৰ লগত হোৱা কাৰবাৰ, তাৰোপৰি এজন মানুহৰ মন ওলাই গৈ এযোৰ মানুহ হৈ অহাৰ কথা ক'তো দেখাও নাই, শুনাও নাই। গতিকে সেই মন-চনজাতীয় কিবাৰ প্ৰতিনিধি হোৱাৰ সম্ভাৱিতা শূণ্যৰ ওচৰা-ওচৰা বুলি জানিও সুধিলোঁ,

: তই মোৰ মন-চন কিবা নহয়তো?

সি যেন খুব হাঁহি উঠা কথা এটাহে শুনিলে, তেনে ভাৱত অট্টহাস্য কৰি ক'লে,

: হাঃ হাঃ! ইমান চাহিত্য কৰিব নালাগে, ময়ো মন-চন নহওঁ আৰু তয়ো হোমেন বৰগোহাঞি নাইবা বেজবৰুৱা নহৰ।

: তই যিয়েই নহৰ কিয় মোৰ কৰিবলগীয়া একো নাই। ৰবি মই এতিয়াই পুলিছক ফোন কৰিছোঁ।

ফোনটো হাতত লোৱাৰ লগে লগে যুৰকে চিঞৰি উঠিল,

: খবৰদাৰ, জিঅ' নম্বৰটোৰে ফোন নকৰিবি, সেইটো মোৰ নামত আছে।

: হেঃ ! কথা ক'বলৈ আহিছে।

কি কামোৰে পালে ঐ এইটো। খং আৰু বিৰক্তি মিহলি কৰি সুধিলোঁ,

: মোৰ জিঅ' নম্বৰ তোৰ নামত কেনেকৈ আহিল ঐ মহাপাপী?

: নজনাৰ ভাও ধৰিবলৈ আহিছে? কেলৈ, আপুনি নিজেই ডেৰবছৰমান আগতে আপোনাৰ জিঅ' নম্বৰটো আৰু ই-মেইল আই-ডিটো মোৰ নামত কৰি দিয়া নাছিলনে?

এইবাৰহে ক'ত মৰা মৰ! মবাইলটো বাৰু যেন-তেন, ই বেটাই চিধা মেইল আই-ডিটোতে ধৰিলে দেখোন! অফিচৰ যতমানে জৰুৰী ফাইল মেইলৰ যোগেদিয়েই আহে, এতিয়া ই মেইল আই-ডিটোত কিবা গণ্ডগোল কৰিলে মোৰ চাকৰি শেষ। আচ্ছা, ই হেকাৰজাতীয় কিবা নেকি বাৰু? মুখ দেখিতো সিমান ভয়ংকৰ যেন নালাগে। তথাপিও একো ঠিক নাই, মুখ দেখি আজিকালি মানুহ চিনিব নোৱাৰি! হ'বও পাৰে!

তেৰী জীৱন শেষ হো গেয়া হে জিঅ', অব তুম এবাৰ ৩৯৯ গ্ৰাম চাকনা কিনি তিনিমাহলৈ ননষ্টপ পিঅ' । এয়াৰটেল ইজ দ্য বেষ্ট, এয়াৰটেলৰ ইমান ঠোঁগা আপিটোইনো মিছা ক'বনে! সঁচাকৈ এয়াৰটেলেই মহান, এয়াৰটেলেই মোক আজি বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব।

ক'ত মোৰ সোণামুৱা বুকুৰ আপোন এয়াৰটেল, চাওঁ! পিচে চাই দেখো ফুচচচ....এয়াৰটেলৰ তাত এয়াৰেই নাই, ইমাৰজেঞ্চি কল অনলি লাগি আছে! মই ঠিক ভাবিছিলোঁ, এই ধুনীয়া বগী ছোৱালীসোপাৰ কথা মুঠেও বিশ্বাস কৰিব নাপায়। নলাত পৰি থাওক এয়াৰটেল, নেলাগে মোক এনেকুৱা মিছলীয়া এয়াৰটেল, এয়াৰটেল আই উইল কিল ইউ। এয়াৰটেলক অসমীয়া মিহলি ভঙা-ভঙা ইংৰাজীত গালি দি থাকোঁতে পটককৈ মনত পৰি গ'ল....ভোডাফোন-আইডিয়া! তুমিয়েই এতিয়া ভাৰতৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ টেলিকম অপাৰেটৰ, তুমি বচালেই বচোৱা আজি। সেই তাহানিতে মাহে ৪৫ টকাকৈ তোমালোকক দি 'বত্তমিজ দিল' ডায়েলাৰটিউন ৰখা দিনৰেই পুৰণি কাষ্টমাৰ আমি! ভোডাফোনৰ চিমখন লাগি থকা দ্বিতীয় ফোনটো বাওঁহাতেৰে জেপত খেপিয়াই চালোঁ। আছে আছে, পাইছোঁ! কীপেড থকা সৰু ফোনটো খেপিয়াওঁতেই ছোৱালীজনীৰ উচপিচনি বাঢ়ি অহা মোৰ চকুত পৰিছিল।

: হেই হেই, কি কৰে কি কৰে! ভোডাফোন নম্বৰটো মোৰ নামত আছে, সেইটো ব্যৱহাৰ কৰাৰ কথা মনলৈকে নানিব!

টকিং টমৰ মেকুৰীটোৰ নিচিনা টেংটেঙীয়া মাতটোৰে ইমানপৰে মনে মনে থকা ছোৱালীজনীয়ে অৱশেষত কৈ উঠিল। কি বিপদ! এইজনীবা আকৌ কোন! মোৰ মনৰ কথা বুজিয়েই চাগে তাই টেংটেঙীয়া মাতটোৰে নিজৰ চিনাকি দিলে,

: মই এঞ্জেল এঞ্জেলিনা।

এঞ্জেল এঞ্জেলিনা !!! সেই তাহানিতে জ্যোতিস্মিতাক জ্বলাবলৈকে এঞ্জেল এঞ্জেলিনা নামেৰে এটা ফেক একাউণ্ট খুলি নিজৰ ফটোতে মাজে মাজে কমেণ্ট মাৰি লোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলোঁ। একাউণ্টটোত ছয়খনমান প্ৰফাইল ফটো আৰু তিনিখনমান কভাৰ ফটোকে ধৰি মুঠ নখনমান ফটো আছিল চাগে, তাৰে পাঁচখনেই প্ৰাকৃতিক দৃশ্য, বহি থকা পুতলা, ফুলি থকা ফুল আদিৰ আৰু বাকী চাৰিখন দাক্ষিণাত্যৰ কোনো অখ্যাত মডেলৰ, আটাইকেইখনেই বেলেগ বেলেগ।

: আমাৰ ছচিয়েল মিডিয়াতো কে.ওৱাই.চি. বিচৰা প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ হৈছে বুজিছে। এই স্কীমৰ অধীনত আমাৰ আটাইবোৰ গ্ৰাহকৰে একাউণ্টৰ লগত লিংক থকা ফোন নম্বৰ আৰু মেইল আই-ডি, একাউণ্টটোৰ এক্টিভিটি আদিবোৰ চেক কৰা

হয়। মোক আপুনি ছোৱালী-বোৱাৰীলৈ মাজৰাতি পেনপেনীয়া বাৰ্তা পঠিওৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি হকে-বিহকে, সময়ে-অসময়ে, জধে-মধে কাজিয়া কৰালৈ বিভিন্ন কামত ব্যৱহাৰ কৰিছে। আজি আপোনাৰ লগত থকা সকলোবোৰ হিচাপ ক্লিয়াৰ কৰিব লাগিব।

এইবাৰ আকৌ ল'ৰাটোৱে গৰম সুৰত মাত লগালে। প্ৰচণ্ড খঙত তাৰ মূৰলৈ বুলি লক্ষ্য কৰি হাতৰ কাষতে পোৱা ফুলদানি এটা মাৰি পঠিয়ালোঁ। পিচে ফুলদানিটো তাৰ মূৰৰ মাজেৰেই পাৰ হৈ গ'ল, যেন থ্ৰীডি-প্ৰজেক্চন!

: একো লাভ নহ'ব বুজিছে! মই হ'লোঁ ভাৰ্চুৱেল হল'গ্ৰাম, কোনো হাৰ্ডৱেৰ অথবা ৰিয়েল অৱজেক্টে মোক স্পৰ্শও কৰিব নোৱাৰে!

: তই মোৰপৰা কি বিচাৰি আহিছ?

: ক্ষতিপূৰণ।

: ক্ষতিপূৰণ? কিহৰ?

: এয়া চাওক।

যুৱকে এইবাৰ চোলাটো দাঙি পিঠিখন দেখুৱালে। চালোঁ। ওপৰৰ পৰা তললৈ অলেখ দাগ, ঠিক বেত বা সৌকাৰে কোবোৱা দাগৰ দৰে। সি কৈ গ'ল,

: এয়া ব্লক নামৰ অস্ত্ৰৰ আঘাতৰ দাগ। আপোনাৰ হকে কাম কৰি মই দুশ সোতৰ বাৰ এই অস্ত্ৰৰ আঘাত পাবলগীয়া হৈছে। আৰু...এইফালে চাওক।

এইবাৰ যুৱকে তাৰ মুখমণ্ডললৈ দেখুৱালে, মন কৰিলোঁ দাঁতৰ গুৰিয়েদি তেজ ওলাইছে, কপালতো এটা টেমুনা। অতপৰে লক্ষ্যই কৰা নাছিলোঁ।

: এয়া ৰিপৰ্ট নামৰ অস্ত্ৰৰ আঘাত। এতিয়ালৈ মুঠতে আঠবাৰ এই অস্ত্ৰৰ আঘাতত ৭২ ঘণ্টালৈকে অচেতন হৈ থাকিবলগীয়া অৱস্থা হৈছে। আজিও দুবাৰ এই অস্ত্ৰৰ আঘাত পাইছোঁ। মোৰ অৱস্থা এনেকুৱা কৰা আপোনাক মই সুখেৰে থাকিবলৈ দিম বুলি ভুলতো নাভাবিব। চাই
ল'ম আপোনাকো।

: সৌ খিৰিকীখন দেখিছ?

যুৱকে ভাৱলেশহীন মুখেৰে খিৰিকীখনলৈ চালে।

: মই সেইখনেৰে জঁপিয়াই দিম।

কথাষাৰে যুৱকক ভয় খুৱালে নে কি নাজানো, কিন্তু সি তাৰ কাণত লাগি থকা হেডফোনডালত কিবা-কিবি বলকি কোঠাৰ পৰা ওলাই গ'ল, পাছে পাছে ছোৱালীজনীও! উফ্ ৰক্ষা, ভাল বাচিলোঁ এইবাৰলৈ। এতিয়াই ফেচবুক একাউণ্টটো ডিএক্টিভেড কৰা যাওক। দৰকাৰ নাই
এনেকুৱা ফেচবুক।

ধক্ ধক্ ধক্ ধক্ – আকৌ কোনোবাই দুৱাৰত ধকিয়াইছে। এইবাৰ আকৌ হোৱাটছএপ আহিল নেকি? হওঁতে মোৰ দুয়োটা নম্বৰতে হোৱাটছএপ আছে, কিন্তু মইতো হোৱাটছএপত ছোৱালীৰ নামত ফেক একাউণ্ট খোলা নাই! কিবা মিছআণ্ডাৰষ্টেডিঙ হ'ল নেকি! নাই নাই, এইবাৰ হোৱাটছএপো আনইনষ্টল কৰিম, এই জঞ্জালসোপা পুহি ৰখাত নাই, লাগিলে চিঠি-পত্ৰ অনা-নিয়া কৰাকৈ এটা পাৰ চৰাইকে কিনি ল'ম, তেতিয়া অন্ততঃ কেতিয়াবালৈ বিৰক্তি লাগিলে চৰাইটোকে বধি জোল অকণ বনাই খাই পেলাব পাৰিম! এইবাৰ যিমান যি নহ'লেও মই দুৱাৰ খোলাত নাই। এবাৰ খুলিয়ে মজা পাই থৈছোঁ। বাহিৰৰ পৰা ছোৱালী কণ্ঠত শুনা গ'ল,

: প্ৰীতম, দৰ্জা খোলা।

হাৰে মাতটো দেখোন চিনাকি ! ক'ত শুনিছিলোঁ মাতটো?

: দৰ্জা খোলা অ' প্ৰীতম।

আৰে এইটো দেখোন নীষা বাইদ'ৰ মাত। ইমান ঠাণ্ডা ছোৱালীজনী আকৌ হোৱাটছএপৰ প্ৰফেচনেল গুণ্ডাসোপাৰ মাজত কৰিছেগৈ কি? নে তায়ো তাতে জইন কৰিলে! একো ধৰিব নোৱাৰি আজিকালিৰ কথা!

: ছিকিউৰিটীকেইটাই কি কয়?

এইটোচোন অভিজিতদাৰ মাত !

: মই সুধি আহিলোঁ, সিহঁতে একো দেখা নাই হেনো।

ৰামানুজদাৰ মাত।

: ভিতৰত মানুহ থকা-নথকাৰ একো উমঘামকে পোৱা নাই। দুৱাৰখন ভাঙিব লাগিব চাগে!

সেইটো অলকেশদাৰ মাত। দেখিছা এখেতৰ কাৰবাৰ! আলোচনীৰ সম্পাদনা চমিতিয়ে এওঁৰ পৰা লেখা বিচাৰি হাবাথুৰি খাইছে আৰু এওঁ মিউনিখ এৰি ইয়াত লোকৰ দুৱাৰ ভাঙি ফুৰিছে! দেহাত বল-শক্তি থাকিল বুলিয়েই যে মানুহ নথকাৰ উমান পালেই দুৱাৰ ভাঙিব, এইটো

আকৌ কেনেকুৱা কথা!

: কী হোলটোৰে ভিতৰৰফালে চাব পৰা নাযাব নেকি?

মাতটোত গম পালোঁ এইজন মনজিতদা! আজিচোন বাঘে-ছাগে একেটা ঘাটতে! আমি সৰুৰ পৰা শিকি আহিছোঁ যে সম্পাদকৰ কাম হ'ল লেখা গোটোৱা, সম্পাদনা কৰা আৰু লেখা নিদিয়াবোৰক পাৰেমানে গালি দিয়া! পিচে এখেতেচোন সম্পাদনাৰ কাম এৰি লিউৱেনহুকে অণুবীক্ষণত চোৱাদি দুৱাৰৰ চাবি ভৰোৱা ফুটাটোৰে জুমি জুমিহে চোন কিবা চাবলৈ ধৰিছে!

: সেইবিলাক কৰি থাকিব সময় নাই, ভাঙি দিয়ক। পলম কৰিব নালাগে।

সেইটো হেকাদা। মই এটা কথা এতিয়াও বুজি পোৱা নাই যে মোৰ দুৱাৰখনেনো কাৰ পানী খোৱা ফিল্টাৰত আৰ্ছেনিক ঢালিলে যে দুৱাৰখন ভাঙিব লগা হ'ল! সৰ্বনাশ! সৰ্বনাশৰ ওপৰত সৰ্বনাশ! অলপ পলম কৰিলেই এইবাৰ দুৱাৰখনো যায় দেখিছোঁ! কিন্তু মই ভাবি নাপালোঁ যে হোৱাটছএপে আমাৰ নিজৰ মানুহকেইটাক কেনেকৈ হায়াৰ কৰি লৈ দৰ্জা ভঙা ডিউটিত লগাব পাৰিলে! কিন্তু চোফাত বহি সেইটো কথা ভাবি মই মোৰ দুৱাৰ ভাঙিবলৈ দিয়াত নাই! লৰালৰিকৈ গৈ দুৱাৰৰ হুক খুলি হেণ্ডেল ঘূৰালোঁ।দুৱাৰখন খুলি দেখিলোঁ হয়, ফটাঢোলৰ মানুহখিনিৰ লগত দুজন হোৱাটছএপৰ মানুহো আহিছে! পিচে হোৱাটছএপৰ মানুহকেইজনৰ ইউনিফৰ্মৰ ৰঙটো চোন হোৱাটছএপৰ বগা-সেউজীয়া ৰঙৰ লগত মিলা নাই! ভাবি থাকোঁতেই এজন হোৱাটছএপে প্ৰশ্ন কৰিলে,

: আপুনিয়েই প্ৰীতম নে?

মই ব্যস্ত হৈ উত্তৰ দিলো,

:হয় হয় ময়েই প্ৰীতম। দুয়োটা নম্বৰতে হোৱাটছএপ খুলি ৰাখিছোঁ কিন্তু এটাও ফে

ক একাউণ্ট নহয়, আপোনালোক এতিয়া যাওক, মই এতিয়াই দুয়োটা হোৱাটছএপকে আনইনষ্টল কৰি দিম! আই শ্বেল আনইনষ্টল...

মোৰ কথাখিনি শেষ নহওঁতেই কাষত থকা দুইনম্বৰ হোৱাটছএপ জনে ধমকি মাৰি উঠিল,

: নিচা কৰিছে নেকি? নে আপোনাৰ মূৰৰ বিকৃতি ঘটিছে? আপুনি জানেনে ছ'ছিয়েল মিডিয়াত ভুৱা আতংক বিয়পোৱাৰ অভিযোগত আপোনাক এতিয়াই এৰেষ্ট কৰি থানালৈ চোঁচৰাই নিব পাৰোঁ, আপোনালোকে কি বুলি ভাবে আমি পুলিছবোৰক? আণ্ডাৰ ছেকছন.......

এৰেষ্ট, থানা, পুলিছ জাতীয় শব্দবোৰ শুনিহে সমুখলৈ ভালকৈ চালোঁ, ৰক্ষা তেও! এই দুজন হোৱাটছএপ নহয়চোন, পুলিছহে! সেইকাৰণেহে ইউনিফৰ্মটো আগতেও ক'ৰবাত দেখা দেখা লাগিছিল! পিচে মোক আকৌ কিয়বা এৰেষ্ট কৰিবলৈ আহিছে! সুধিয়েই পেলালোঁ,

: মোক এৰেষ্ট? কিয়বা?

: কথা ক'বলৈ আহিছে ! এইটো কি আপডেট দিছিল ফেচবুকত এইমাত্ৰ?

: আপডেট? ফেচবুকত?এইমাত্ৰ? ?

চকু দুটা বহলকৈ মেলি পুলিছজনৰ হাতত থকা মোবাইলত স্ক্ৰীণশ্বটখন চাবলৈ যত্ন কৰিলোঁ! প্ৰীতম ইজ ট্ৰায়িং টু এটেম্পিঙ চুইচাইড এট লটাছ এৰ্পাণ্টমেণ্ট টেনথ ফ্লৰ উইথ এঞ্জেল এঞ্জেলিনা –

“মই এতিয়াই খিৰিকীখনেৰে জঁপিয়াই দিম।”

কবিতা কানন
কবিতা স্বতঃস্ফূৰ্ত। ই এক সুকীয়া কলা,
জীৱনবোধৰ পাঠশালা।

দামিনী

জ্যোতিমণী দেৱী
ৰাসায়নিক বিভাগ, প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

পুৱাৰ ৰেঙনি
তোমাক স্পৰ্শ নকৰোঁতেই
দূৰ দূৰণিৰ খবৰ আনি
মোক কাণে কাণে ক'ব দিয়া
মোক বতাহ হৈ বলিব দিয়া।

যাক দেখি তোমাৰ
প্ৰজ্বলিত মুখনিত
এটি ন হাঁহি বিৰিঙি যায়
মোক সেই প্ৰাণ হৈ ৰব দিয়া ।

ক'লা আকাশৰ তলত সাক্ষী হৈ
সুবাস সিচিব দিয়া
মোক শেৱালী হৈ ফুলিব দিয়া।

তোমাৰ সাগৰ নীলা দুচকুত
অশ্ৰুক ঠাই নিদিবা
দুৰ্বলতাক নিৰাশাৰ নাম নিদিবা
মোক তোমাৰ শক্তি হৈ ৰ'ব দিয়া
মোক আশাৰ বৰষুণ হৈ নামিব দিয়া।

অমাৱস্যাৰ জোনটি হ'ব নোখোজোঁ
নাই নোখোজোঁ হ'ব পপীয়া তৰা
মাথোঁ এই অনাদ্যন্ত বিস্তীৰ্ণ শূন্যতলৰ
হৈ ৰ'ব খোজো চিৰদিনৰ বাবে
এটি সাধাৰণ তৰা
মোক তৰা হৈ ৰ'ব দিয়া মা।।

এই দুনীয়াখন যে মা, বৰ নিষ্ঠুৰ
কুশলে থাকিবা।
মোক তোমাৰ গৌৰৱ হৈ থাকিব দিয়া
মোক এটি কবিতাৰ শিৰোনামা হৈ থাকিব দিয়া
শিৰোনামা হৈ থাকিব দিয়া।

অন্তিম কবিতা

ইয়ামিনা আহমেদ
অসামৰিক বিভাগ, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

এতিয়া বাৰু
তোমাৰ হৃদয়ত স্পন্দিত হয়নে ?
মিলন ৰাগৰ অপূৰ্ব সংগীত
এতিয়াও তাহানিৰ দৰে
তুমি বিচাৰানে ?
বকুল তলত মোৰ সান্নিধ্য
মনতো বাৰু পৰেনে
সেই সোণোৱালী দিনবোৰ
অস্তমিত সূৰুজৰ হেঙুলি আভাৰে জিলিকি উঠা আমাৰ লাজুকী
লাজুকী মৰমবোৰ

কতনো উজাগৰি নিশা পাৰ হ'ল
কতনো হিয়াভগা চকুলোৰ নদী বৈ গ'ল
সেই এটি মাতৰ অপেক্ষাত....(উফ নিলাঞ্জনা)

এটাই মাথোঁ আশা আছিল
মাথোঁ এটিয়ে বাসনা আছিল
তোমাৰ হৃৎকাননত মইজনিক ঠাই এডোখৰ দিবলৈ

তেজৰ কোষে কোষে নীলা প্ৰণয়ৰ ঢৌ তুলি
তোমাৰ জটিল পৃথিৱীত আকৌ এবাৰ ঘুৰি যোৱাৰ
তাহানিৰ লাজুক লাজুক মৰমবোৰ আকৌ এবাৰ জুমি চোৱাৰ
মোৰ সেই হেপাঁহৰ কলি আজি
চিৰজীৱনলৈ মৰহি গল

নিসংগতাৰ চিতাত
এটি ৰক্তিম কাহিনীৰ অৱসান হ'ল
তোমাৰ বাবে এয়াই মোৰ
অন্তিম কবিতা হৈ ৰ'ল ।

বিষয় কৰোনা

অংগীতা নন্দী
অসামৰিক বিভাগ, দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

সময় বৰ জটিল,
মৃত্যু বৰ সহজ,
ৰাজনীতি, অজ্ঞানতা নে ভগৱানৰ কূপ -
সমালোচনাত ব্যস্ত -
আমি হেনো জীৱশ্ৰেষ্ঠ;

চৌদিশে হাহাকাৰ
মৃত্যুৰ উদং নৃত্য
মাতৃহাৰা ,পিতৃহাৰা, সন্তানহাৰা
নিঃশেষ হৈছে কতোযে পৰিয়াল
চিকিৎসকৰ নিদ্ৰাহীন ২৪ ঘন্টা,
পৰিস্থিতি তথাপি নিয়ন্ত্ৰণহীন!

তথাপিতো মন অপৰাজিতা,
অপেক্ষ্যা এক নতুন দিগন্তৰ -
অপেক্ষ্যা কৰোণামুক্ত সুস্থ পৃথিৱীৰ-

সপোনৰ সুহুৰি

জীৱনৰ দীঘলীয়া যাত্ৰাত,
সপোনৰ সেই শাৰদী জোনাকত
মূখা- মুখি হ'লো হাজাৰ শূন্যৰ ,
চাবও নোৱাৰো মই সপোনৰ হাঁহাকাৰ.........
মাত্ৰ অনুভৱ কৰিব পাৰো, আকাংক্ষিত এক
অস্পষ্ট প্ৰতিবিম্বৰ ।

বাউলী পক্ষী মই
অকলশৰীয়া মোৰ হৃদয়ৰ গান
অন্ধকাৰ জীৱনত ভাঁহি থাকে এক
অভিশপ্ত পূৰৱী ।

সুহুৰি হৈ ভাঁহি থাকে সপোনৰ সুবাসবোৰ ......
নিমাওমাও সন্ধিয়াৰ পথাৰৰ এটি জোনাকী
সপোন ।
চিঞৰি চিঞৰি ক'ব বিচাৰো
সাগৰৰ দৰে নীলা বুকু মোৰ
য'ত আছে মাত্ৰ এটি বিশালতা
মোৰ প্ৰতিটো গানেই দুখৰ,
প্ৰতিটো সুৰে সুৰে দুখৰ
প্ৰতিটো কবিতাই অপ্ৰাপ্তিৰ অন্য নাম......
আৰু শুনা পাঁও এক ভগা সপোনৰ সুহুৰি ।।

মোৰ পৰা তোমালৈ

- অনুৰণন গগৈ
অসামৰিক বিভাগ, চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

শব্দৰ পেঞ্চিলেৰে
হৃদয়ৰ কেনভাচত
আঁকি লৈছোঁ
কিছু নৈসৰ্গিক ঋতুমতী সপোন ।
চকুৰ পতাত ৰুই লৈছোঁ
মুঠি মুঠি জোনাকৰ কঠীয়া ।
এদিন পথাৰখন সেউজীয়াৰে
ধনী হ'ব ----
তোমাৰ অঞ্জন ৰঞ্জিত দুনয়নত
টোপ টোপ ভালপোৱাৰ বৰষুণ সিঁচি
মই হৈ পৰিম প্ৰগলভ ।
বিনিদ্ৰ ৰজনী পাৰ কৰিম
এহেজাৰ প্ৰেমৰ সাধু কৈ ।
দুপৰৰ ৰ'দৰ দলিচাত
বহি লৈ পান কৰিম
ৰৌদ্ৰদীপ্ত মৰমৰ উমলগা
হাঁহিৰ বৰ্ণালী ।
নীড়মুখী পক্ষীৰ
কলকাকলিত সিঁচি দিম
হৃদয়ৰ অযুত কথকতা ।
কাঁইটীয়া সৰণিৰ খোজত
উজাই ল'ম স্থল -পদ্মৰ
এউশাহ নিভাঁজ সুবাস ।
এইয়া সম্ভৱ হ'ব
তোমাৰ আপোনত্বৰ
মাথোঁ তোমাৰ
এসাগৰ তেজৰঙী শুভেচ্ছাৰ ছাঁত ।

সপোন

সপোনবোৰ....
সদায়ে সোৰৰণি হয়
বুকুৰ গহ্বৰত
ভাজ ভাজকৈ ৰৈ যায়
বিফলতাৰ ছবিবোৰ
স্মৃতিৰ দাপোনত
তুমিও এটা সপোন।
ৰং বুটলিবলৈ নাযাও
ভালপোৱাৰ মূৰ্খামি মই নকৰো
সপোনৰ নিলা চাদৰ পাৰি
অভিনয় কৰিব নোৱাৰো।
সেউজীয়া অনুভৱেৰে
জীপাল কৰি ৰাখিম
সাচতীয়া সপোনবোৰ
মোৰ বাবেই এইবোৰ
সুকিয়া   সন্দৰ্য্য ....
স্মৃতিৰ উৰণি গুচাই
কেতিয়াবা চাম ..,
গজালি নেমেলা সপোনবোৰ।

অনুভৱ

ধৃতিস্মান কাশ্যপ
যান্ত্রিক বিভাগ, চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সন্ধিয়াৰ শীতলতাই নানে বসন্ত নমাই
মন প্ৰাণ নকৰে মতলীয়া কোনো বতৰাই।
সলনি হৈ গল সকলো
গতিশীল সময়ৰ দৰে।

সিক্ত অনুভৱৰ কৰণিও ৰিক্ত
প্ৰেমৰ জোনাকত নুফুলে শৰতৰ শেৱালী,
মৰম নিয়ৰ কণাই
হৃদয় দুৱৰি দলিছা নিতিতাই।
আজিও বৰ্তমান স্মৃতিৰ পটত
এসাগৰ অনুভৱ আছিল তোমাৰ হৃদয়ত,
আৱেগৰ পলাসত ফুলা ৰঙা গোলাপ
ছটিয়াইছিল মুঠি মুঠিকৈ মোৰ দেহত
প্ৰেমাসিক্ত ৰক্ত গোলাপৰ আবিৰ।

তোমাৰ পৰা মোলৈ এতিয়া বহুত দূৰ
আকৰ্ষণ বোৰ বিকৰ্ষণ হল,
শব্দ বিন্যাসত নাই আৱেগিক স্পন্দন
শব্দবোৰ এতিয়া কেৱল শব্দ,
ওঁঠৰ ঝংকাৰ ৰসনাৰ ধ্বনি
শব্দশক্তিত প্ৰতিধ্বনিত নহয়
প্ৰেমাসিক্ত হৃদয়ৰ খলকনি।।

কাহানিবা আছিল মোৰ তুমি

পৰাগ কলিতা
যান্ত্রিক বিভাগ, চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

অচিনা আৱেগৰ মৰমবোৰে
পাখি মেলিছিল নজনাকে,

তাত ৰাঙলী সূৰুযৰ দৰ্পনত
জিলিকিছিল ৰঙীণ হৃদয়খন।

সেমেকা হাঁহিটিৰ ৰূপ
লেহেমীয়া চকুৰ চাৱনি,

পলকতে সলনি হৈছিল
কাৰেঙৰ মৰমৰ কোলাত।।

গতিশীল মৰমবোৰৰ যাত্ৰাত
অজানা নৈৰ সোঁতে,

উটুৱাই লৈ গৈছিল
বহুদূৰৰ কল্পনাৰ জগতখন।

হৃদয়ভঙা মৰমৰ পছোৱাজাকে
উৰুৱাই নিছিল মৰমৰ ধূলিকণাবোৰ,

খৰালিৰ বানত ডুবিছিল
শীতৰ সেমেকা নিয়ৰবোৰ।।

মৰমবোৰ বৰ স্বাৰ্থপৰ
কুমলীয়া অন্তৰে সহিবই নোৱাৰে,

তথাপিও মোৰ মনে কয়
কাহানিবা আছিলা মোৰ তুমি।।

কবিতাৰ শিৰোনাম : মই জয়মতীয়ে কৈছো

দেৱশ্ৰী হাজৰিকা
দ্বিতীয় ষান্মাষিক, ৰাসায়নিক বিভাগ

মই জেৰেঙা পথাৰৰ পৰা জয়মতীয়ে কৈছো।
স্বৰ্গদেউৰ চাওদাঙে মোক ইয়ালৈ ধৰি আনিছে।
ইয়াত মোক কোটকোৰা গছত বান্ধি ৰাখিছে।
সিহঁতক হেনো বঙহৰদেউৰ সম্ভেদ লাগে।
কিয় দিম মই সেই নৰাধমক মোৰ স্বামীৰ বাতৰি ,
চকুৰ আগতেই মই কেনেকৈ চাম ,
প্ৰাণৰ পতি ৰ অংগক্ষত কৰা দৃশ্যাৱলী!

এদিন দুদিনকৈ দিনবোৰ বাগৰি গৈছে ,
শাৰীৰিক নিৰ্যাতনে মোক কোঙা কৰিছে।
চোৰাত পাত, গৰম লোহাই ৰক্তাক্ত কৰিছে ;
মোৰ নি:কিন শৰীৰ।
বাদ পৰি ৰোৱা নাই উতলা গৰম পানী।
নিৰ্যাতনেৰে সিহঁতে উলিয়াব বিচাৰিছে ,
মোৰ পৰা স্বামীৰ নিখোজ বাতৰি
মূৰ্খামি সেয়া সিহঁতৰ !
চৰম মূৰ্খামি !

সৌৱা চোন বঙহৰদেউ
অচিনাকী বেশেৰে মোৰ কাষলৈকে আহি আছে।
চাওদাঙৰ দৃষ্টিত পৰিলে তেখেতৰ বিপদ নিশ্চিত।

" য'ৰ মানুহ য'ৰ পৰা আহিছে গুছি যাবগৈ লাগে "
বৰ কষ্টৰে তেখেতক আঁতৰাই পঠাইছো।
অকল্পনীয় যন্ত্ৰণা সহিছো।
এই যন্ত্ৰণা কেৱল স্বামীৰ বাবেই নহয়।
স্বেচ্ছাচাৰীতাৰ পৰা প্ৰজাগণক ৰক্ষাৰ বাবে । স্বেচ্ছাচাৰী
শাসনৰ অন্তৰ বাবে সহিছো এই যন্ত্ৰণা।

আজি চৈধ্য দিন হৈছে।
শৰীৰ টোও লাহে লাহে অৱশ হৈ আহিছে।
এনে লাগিছে ,
এই মূহুৰ্ততে যেন মই হেৰাই যাম পৃথিৱীৰ পৰা।
এতিয়া মোৰ মৃত্যুলৈও আক্ষেপ নাই।
অসমৰ ইতিহাসৰ পাতত মোৰ নাম ৰৈ যাব,
অসমীয়া নাৰীৰ বাবে মই আদৰ্শ হৈ ৰ'ম,
সাহসৰ আদৰ্শ,
ত্যাগৰ আদৰ্শ,
আৰু প্ৰেমৰ আদৰ্শ |
আৰু সহিব নোৱাৰা হৈ আহিছো।
ক্ৰমাৎ মোৰ চকু মুদ খাই আহিছে।
উশাহ বোৰো চুটি হৈছে।
মই জয়মতীয়ে জেৰেঙা পথাৰৰ পৰা বিদায় লৈছো।

Paper Content
"Everybody walks past a thousand stories every day. One of those has been jotted down here"

CONTRIBUTION OF GITA IN DEVELOPMENT OF EDUCATION PHILOSOPHY

While discussing and criticising importance of Gita in the present world in the development of education philosophy, it was observed that Gita is not confined to a particular period of time but it was meant forever. Whenever the disintegration of society takes place, God has to appear as a teacher for the progress of society.

After reforming the social & religious deformities lord Krishna appeared as a teacher in Gita to teach the Lesson of Niskam karmayuga". Gita's education philosophy is the climax of philosophical thought of "Upanishads" in which knowledge devotion and duty have been integrated and a universal educational has been developed .While discussing the importance of gita's teaching for modern man Dr. Ram Gopal Sarma says "Gita is Universal philosophy. Its teaching acts as a guide to the confussed man like Arjun. The message of "selfless duty" (Nishkam Karma) propogated by gita is very beneficial to the humanity the duty of man when it is free from the greed of reward for duty becomes selfless means of human welfare Gita emphasizes the social aspects of man and advocates the life of selfless duty as service to humanity. It has great social utility.

PUPIL TEACHER RELATIONSHIP

According to Gita's philosophy the students' body and soul are equally important because the soul is an integral part of god. Thus the soul in every student is the reflection of the same God or supreme power He was compelled to work by motivation of his soul. This self motivation is students nature (swadharma). So, a teacher should pain his teaching work according to his child's nature. Besides the similarity of soul in all the students they have individual difference also which guide the teacher pupil teacher relationship.

The expectations from the students are self control, humility, respect and dedictation for teacher. That is why the Gita says that the knowledge is to be imported to only those who deserve it. In the same why the expectation from the teacher is ---- he should be a static intellect whose characterstics have been already stated.

Towards such a teacher the student have full faith and knowing the teachers capacity to do his welfare the students study with self of full dedictations towards the teacher. It should duty be only of the teacher to develop in the students the feeling of self confidence and optimism.

In Gita the following statement of Krishna the teacher tries to develop self confidence of Arjun. It means "Arjun leave aside all other religious or doubts and come under my protection. I shall purify man from all our sins, Do not worry".

Such relationship between teacher and pupils can be established only by complete affection of the teacher for his pupil and respect for his personality.

WHY ENGINEERS ARE UNEMPLOYED IN INDIA?

Subhasis Das
4th Sem, Mechanical

The Indian engineers have started to be devalued with an increase in the number of engineering seats and more engineering colleges being set up every year. The country's BE/BTech degree has further lost its importance in recent years. Aspiring Minds- An employability assessment company released a survey in 2019 that said that 80 per cent of Indian engineers are unemployed for a job in the knowledge economy.The All India Survey on Higher Education (AISHE) 2019 report by the Ministry of Human Resources stated that the field of engineering is the fourth popular stream with 38.52 lakh students who enrolled in different institutes in the country. New engineering institutes were established all across India when the IT industry was growing. However, these institutes compromised on the curriculum and aimed more at finding linkages with industry along with a poor student-faculty. Except for the IITs, some of the NITs and a few of the private engineering colleges, these institutes

could not make the candidates job-ready which further led students to get jobs in Group D. Such jobs did not require more than class 12 certificates.

From 2017 to 2018, not more than 50 per cent of candidates got jobs from the AICTE approved colleges. Out of the 7.92 lakh graduates, only 3.52 lakh could get hold of employment through campus placements, data as provided by Ramesh Pokhriyal, HRD Minister in 2019. The data does not include engineering students who secured jobs outside of the campus placements or went for some other option.The question is why were so many engineering colleges established in the country after all.

It is because of the IT boom in 2000-2015 and the need for more IT Knowledge workers in different companies in the world which only increased over the years. Nevertheless, the massive automation in the sector had an untoward impact on the industries. The issue was brought up many times in AICTE wherein it was decided that the market forces should be left to decide on the matter with the best performers.The industry bodies never came up with a solution and said that AICTE could not estimate the requirements of the industry. This led to the opportunities for the education entrepreneurs who made the best out of the same.

According to media reports, 2017 was marked by an uneven growth in colleges in the field. In 2016-17, AICTE said that around 51 per cent of the undergraduate engineering seats were left vacant. In 2019, hardly 10 lakh of 14.9 lakh seats were filled and states like West Bengal and Odisha have registered less than 50 per cent intake of students.

During the period of 2010-11, around 330 undergraduate colleges out of a total of approximately 450 engineering colleges were set up. Many of these institutions were shut down since 2016. The HRD minister revealed that the AICTE had closed around 130 engineering institutes in the country. In addition to that, it also said that colleges which did not fill more than 30 per cent of their overall seats in the past five years were shut down. For the first time in 2019, all BE/BTech seats at the UG level were filled at the IITs. To ensure the same for all the other colleges in the country, the ministry of HRD has launched different initiatives including internships, contemporary labs in AI, cloud computing, machine learning, Iot and so on.

Former HRD secretary said that the funding of technical education in India must be increased and the recent decision taken by the government to stop all PG scholarships will only lead to a serious sink in the enrollment.

SUPERNOVA

Kangkana Sharma
4th semester, Mechanical

Some stars burn out instead of fading. These stars end their evolutions in massive cosmic explosions known as supernovae. These violently exploding stars suddenly increase their luminosity many millions of times it’s normal level of explosions.

Supernovae explosion, unlike a Nova outburst, is a cataclysmic event for stars, one that essentially ends its active energy generating lifetime. When supernovae explode, the jettison matter into space at some 9000 to 25000 miles per second. These blasts produce much of the material in the universe including some elements like iron which make up our planet into the interstellar medium and even ourselves.

Supernovae explosions release not only tremendous amounts of radio waves and x-rays but also cosmic rays. Some gamma ray bursts have been associated with supernovae. Spectral analyses show that abundances of heavier elements do indeed form during the course of the explosion. The shell of a supernovae remnants continuous expand until, at a very advanced stage, it dissolved into the interstellar medium.

Now, what is the supernova remnants? A supernova remnant(SNR) is the structure resulting from the explosion of a star in a supernova. This is bound by an expanding shockwave and consists of ejected materials expanding from the explosion. Supernova remnants are often so hot that they emit x-rays instead of much optical radiation; this is because the elements are almost completely ionized and the spectral lines from shock heated elements like oxygen, neon, magnesium, iron and silicon. Heavy elements are only produced in supernovae, so all of us carry remnants of these distant explosions within our own bodies.

History of Supernovae Observation:

Various civilizations marked supernovae long before the telescope was invented. The oldest recorded supernovae in RCW85 in A.D.185, which was observed by Chinese and Korean astronomers. According to NASA, their records show that “guest star” stayed in the sky for eight months. Taurus Historically, only seven supernovae are known to have been recorded before early 17th century. The most famous of them occurred in 1054 and was seen in one of the horns of the “Constellation Taurus”. The remnants of this explosion are visible today as Crab Nebula, Chinese and Korean astronomers recorded this star explosion in their records in 1054. And Southwestern Native Americans may have seen it as well (according to the rock paintings discovered in Arizona and New Mexico). It was bright enough to be seen during the day and its great luminosity last for weeks.

Other Supernovae that were observed before telescope was Invented occurred in 393, 1006, 1181, 1572 and 1604. Supernova of 1572 is often called as “Tycho’s supernova” because of Tycho Brahe's extensive work “De Nova et nullius aevi memoria prius visa Stella”. Brahe wrote about his observation of the “New Star” in his book which gave rise the name “nova”. However, a Nova differs from Supernova. Both are sudden outbursts of brightness as hot gas are blown outward, but for a supernova, the explosion is cataclysmic and signifies the end of the star's life.

The term “supernova” was not used until the 1930s. The word supernova was first coined by Walter Baade and Fritz Zwicky in 1929.

In the modern era, one of the most famous Supernova was SN1987A from 1987, which is still being studied by astronomers because they can see how a supernova evolves in the first few decades after explosions.

Supernovae add enriching elements to space clouds of dust and gas, further interstellar diversity, and produce a shock wave that compresses clouds of gas to aid new star formation. But only a few stars become supernovae. Many stars cool in later life to end their days as white dwarfs and later, black dwarfs.

Types of Supernovae:
Supernovae may be divided into two broad classes, Type I and Type II.

• Type I supernova : Star accumulate matter from a nearby neighbor until runaway nuclear reaction ignites.

Type II supernova : Star runs out of nuclear fuel and collapse under its own gravity.

Type I Supernova:
In type I Supernovae, in their spectra contain no hydrogen lines and they expand about twice as rapidly. Type I Supernovae are generally thought to originate from white dwarfs stars in a close binary system.

As the gas of the companion star accumulates onto the white dwarfs, the white dwarfs is progressively compressed, and eventually sets off a runaway nuclear reaction inside the star eventually leads to a cataclysmic Supernova outburst.

Type Ib and Type Ic supernovae also undergo core collapse just as Type II do, but they have lost most of their hydrogen envelopes. Type I supernova maybe up to three times brighter than Type II.

Type II Supernova:
For a star to explode as a type II Supernova, it must be at several times more massive than the Sun (estimated run from 8 to 15 solar masses). Like the Sun, it will eventually run out of hydrogen and then helium fuel at its core. However, it will have enough mass and pressure to fuse carbon. Gradually heavier elements build up at the center and it becomes layered with elements becoming lighter toward.the outside of the star. Once the star’s core surpasses a certain mass which known as Chandrasekhar limit, the star begins to implode also known as core- collapse Supernova. Then the core heat up and become denser. Eventually the implosion bounces back off the core, expelling the stellar material into space, forming the supernova.

What’s left is an ultra dense object called Neutron Star, a city-sized object that can pack the mass of the Sun in a small space.

There are sub categories of Type II Supernova, classified based on their light curves. The light of the Type
II-L supernova declines steadily after the explosion. While Type II-P supernova's light says steady for a time before diminishing. Both types have the signature of hydrogen in their spectra.

Recent studies have found that Supernovae vibrate like giant speakers and emit an audible hum before exploding. If a star was much more massive than the sun (around 20 to 30 solar masses) and it leaves behind a large core, a new phenomenon will occur. Because, such a burned out core has no energy source to fuse and thus produces no outward pressure. It may become engulfed by it’s own gravity and turn into a cosmic sinkhole for energy and matter ---- a black hole.

TO ALL THOSE WHO FACED EXTREME ANXIETY AT SOME POINT OF THEIR LIFE

Florida Basumatary
Electrical,1st Sem

Well, I never learnt about deep stress/depression either I don't know how it is termed! Isn't we all face it everyday more or the less. We stressed out at things sometimes we even don't know why we are having anxiety attacks? For a second we are on a deep stress and the next moment we tend to not care about it. Not a long story but recently I was suffering from a deep stress for something which idon't even know. It is surprising right, you don't know why you are feeling sad ,abit you can say melancholy. But is it really so, or deep inside we all know what the stress is for? How can a person feel sad or upset without any reason? For many at this situation writing helps isn't it,well if it fails too then,what will you do?Go to someone with whom you can share everything,or someone who is close to you or some who is your bestfriend? But if it still doesn't work out, then? In reality is it true that this tends us to reduce our stress but as for me,I guess it disturbs you more?

We always seek for someone,with whom you can share anything without any fear,hesitation etc.etc. But it doesn't happen the way we always think ,so what's left with us ....
ahhh! A social media,Correct!what we do there,watch standup comedies(perhaps you think that will make your mood light up),sharing memes,pretending to be happy by clicking pictures and many more. Does it really help? Honestly no right!

We don't have any answers to our own questions arising in our head everyday. Can anyone tell us how to overcome on this?I know it surely , someone will always advice you to do something or the other which ensures us that it will effect usin a good way. Why on this earth we need someone else always by our side so that we don't feel lonely,everyone says we come on earth aloneand we shall go alone but why on the durationof our living days we always seek for someone??????? It has been said for ages that after a successful career we are independent to live up our lives but wait, westill feel lonely? Why is that so?

You are on the crowd sitting,giggling with your friends and suddenly you feel lonely,left out(ps:they are your close friends),you are walking on the road,having a good time....in the middle of the road you started crying like anything and most importantly you donot know why???? Ever happened with you? Sometime we feel like to cry our hearts out,at times we are just angry at ourself and ask for a better life,the feeling of failure just pops up and everything around seems to make you a depressed person. The worst case,dreams are not even your dreams anymore,when we realize it becomes too late.Well that's what we say to make up our mind that "it's just the way of living life"?(Disclaimer: We just forget our own dreams and wish to live up on other expectations).

Anxiety, depression are this new words that just came up in this society? No!we all know it that it has been there since ages and we all face it but we don't express it that what our mistakes are. Well its not easy to share it because of the constant judgemantal society. Many stories are just a attention seeking story until we lose it completely and they chose the life path to different course.
Perfections is just a myth. Nothing is perfect and we have to stop seeking for perfection and a perfect life.Life is all about learning,exploring and experiencing the extraordinay things.

So the big question is WHY? where you seem everything is perfect but it is not!

CULTURAL ASSIMILATION: EXPERIENCE THE CHANGE

Shivanga Swanan Sharma
Electrical department, 2nd sem

“ The advancement of technologies of communication and transport has allowed the frequent and multi-dimensional flow of people ideas and culture symbols. Though man has always been mobile through history with other units and tribes, nation and people never before has the position of individual been so favorable. Traveling across one's cultural boundary or nation will only provide the real opportunity for the real world. With the vast concept of globalization, everything cannot be brought together or covered entirely. Globalization is one of the many processes which has been rapidly influencing the human civilization.”

Culture has always been dynamic in its way. It has never been the same that it used to be. The pace is increasing with the advent of technology. To define-“Culture is that complex whole which includes knowledge, belief, art, morals, law, custom and other capabilities acquired by man as a member of society.”- Tylor. Culture consists of abstract patterns of living and dying. The exchange of these abstracts takes place directly or indirectly, knowingly or unknowingly in course of social interaction and to the extent that they become a part of the common orientations of two or more people.

Assimilation is a process whereby a minority is left in the majority or host for a considerable period, adopts a way of life of the latter in such a way as to make it completely indistinguishable from the latter. It's a slow and gradual process where dissimilarity is obliterated and they become similar. Assimilation is the final product of social contact.

With the process of globalization, our society has now become an open society. We are today open in economic, political, and other aspects. This openness is essential to balance ourselves with the changing dynamics of society. An open society is affected in various ways. One of which is its culture, because of continuous interaction. There will be diffusion as well as exchange in various forms. At first, there will be 'adoption'. The 'adoption' will later lead to 'accommodation' and in due course of time, it gets assimilated. Before assimilation, there will be conflict in society because of the conservative nature of some. There are other causes of conflict like excessive racial difference, superior attitude, and isolatory conditions of life. But some societies are anticipatory.

While talking about accommodation and assimilation, we need to focus on our society. Our society can be categorized into two different units apart from dividing them under the scale of caste or community. Conveniently, they are - rural and urban society. Urban society undergoes rapid change as it is a unit of a multicultural community. People here are a bit open-minded compared to rural society. With continuous interaction people here adopts the convenient way of lifestyle and culture. Thus, adoption and accommodation become a bit easier. At the same time, some are limited to the accommodation and it never gets assimilated. This is because of wide cultural diversity.

In rural society, things are very different. Rural society is community-based. A definite community lives in a particular area some remain isolated and are very conservative. Here, accommodation and assimilation are very difficult as people strictly follow their cultural codes and conduct. People are never ready to follow others. A glimpse of few examples will show us the clear-cut demarcations of accommodation and assimilations.

Humans have evolved from hunter-gatherers into civilized societies and more recently into modern societies, there have been substantial changes in their relationship between men and women. 'Dating as an institution is a recent growth which is a form of relationship. Where two lovers either male or female, of the same sex in the case of a homosexual relationship, spend time with each other and share an intimate relationship to know each other before marriage. Dating culture has grown tremendously in our society as well. Time was when arranged marriages were dominant. But in present, for marriage, a couple use to date each other to know themselves better which later takes - form of love and exceptionally to an arranged marriage. Although it has now become a part of our culture yet some societies strongly condemn it. In such a society when a boy or a girl meets each

other, it becomes the talk of the town. It is seen as a forbidden fruit. With time, dating is creeping into both rural and urban society. It is now at the stage of accommodation and in the long run, it might get assimilated.

There are other various sets of examples regarding assimilation. We can here talk about food in our society. The pattern of our food has changed due to cultural imperialism, not only at our dining table but also at social gatherings. The old form of service system is now replaced by a self-service (buffet) system. Although the rural community was resistant towards it now it is also at the accommodative stage.

Now, after analyzing through examples, welcome to the main point that- Are these accommodations helping us in any way? Are they contributing to our cultural growth? Forgetting our own and adopting others might be a negative impact on our society. We might lose our own identity and might deviate ourselves from our roots. This identity might split the society and might lead to the death of a culture or might leave us in a conflicting stage.

Do we need to accommodate other cultural traits so that they could get assimilates in due course of time? A question of serious concern.

BEST OUT OF MY COLLEGE

Manas Jyoti Saikia
Mechanical, 2nd Sem

"Challenges are meant to be challenged."

We face hurdles in different forms in every walk of our lives. And it's no different in my case too.

Yes, it's a challenge to be studying in our college, as we have to travel quite a long from where we reside to where we attain knowledge. But all we know is we are here in BBEC to achieve the best and to give the best of our abilities. 'Cause the history of our college is to be made by us only.

Together we can create changes, bring possibilities for the institute if we aim at finding "Positive" in every "Negative" surrounding us. Moving around, thinking for a while, picking up the good, and removing the bad would be the best things that need to get done!

"When there is a will, there's a way"

Opportunities might be less, infrastructure might not be the best but together we have to generate chances for all and for the better future of the college. The journey may not be an easier one, the path may be rough. But, instead of complaining; if we use, if we utilize the best of things then the forthcoming times would be finer.

"All's well that ends well"

So, the "End" would definitely be full of memories, energies, and the positivities of success. We would be satisfied thinking that we all have crossed the hurdles approaching us. So, go ahead and end this beautiful BBEC journey with bundles of happiness and smiles.

THEORY OF EVERYTHING

Sidhyant Singha
Mechanical, 4th sem

During the early years of the 20th century, after the conception of the theories of relativity and quantum mechanics, Einstein had sought a unified theory, a single model that can explain the working and mechanics of the universe. There have been numerous attempts to find one, and even if there are some, they don't have much mathematical backing.

The present generation's search is for a unified theory that is quantized and explains the structure of matter too. Such kinds of theories are called GUTs (General Unified Theories) or TOE (Theory of Everything). The most prominent candidate as a TOE is String Theory converted into superstring theory with its six higher dimensions in addition to the 4 preexisting dimensions of our universe.

String Theory

For many years, scientists have thought that the simplest objects in the universe are points, like dots. String theory says that this is wrong and that the simplest objects in the universe are string shaped. They are so small that even when looked very closely, they look like points. Each basic particle is created by the string vibrating in different patterns.

String Theory came into being because of problems that have existed for over a century. The theory of general relativity (which explains things on a cosmic level) does not agree with the theories that explain things on a quantum level (quantum mechanics and the standard model). The Standard Model includes about 20 numbers that seem to have no explanation, which are too much, considering the fact that they are basic particles. It also suffers from the problem in that it does not explain gravity, which is necessary to explain the concept of weight.

All these problems can be solved by thinking of the basic particles as strings. There is only one number with no explanation that gives the size of strings. String theory includes particles that cause gravity, called gravitons. Thus, String Theory successfully brings General Relativity and Quantum Mechanics together.

Now, there are some problems with string theory. Usually, when we think of the universe, we know it has 4 dimensions or basic directions. 3 of these dimensions represent the coordinate axes and time is the 4th dimension. String Theory needs 10 basic dimensions. These six other dimensions can be explained if they are imagined as being 'curled up', so that they are too small to see. For example, by following the path of a spiral, it is possible to go a great distance along with by having a small displacement. So the 6 other dimensions can be thought of as tiny spirals – string that can move along them in a great distance but not seem to move. This can be looked at as a mathematical trick – one which has very little to do with the real world that can be seen and touched. Such tricks can be at least considered if they give us a basic understanding of how the universe works.

Another problem with the string theory is that it has 5 separate versions of it. Each version allows different kinds of strings and how they work in different ways. As a theory of everything there should only one, not 5 versions of it. This is where M-Theory steps in.

M-Theory

Edward Witten introduced the M-Theory to the world in 1995. This theory combines the 5 different string theories, along with 11D-Supergravity (another attempt to unify general relativity and quantum mechanics). He claimed that all these string theories were interconnected, and that they were part of an ever bigger theory; these theories are just approximations, of the same theory. Additionally it was found out that the equations that required string theory to exist in 10 dimensions were approximations of that same bigger theory as well. This bigger theory is one that exists in 11 dimensions.

This combination is achieved by establishing a web of relationships among each of the string theories, called dualities. Each of these dualities provides a way of converting one string theory into another. Some of the main dualities are S-Duality, T-Duality and U-Duality.

The M-Theory is supported by mathematical models called Calabi – Yau manifolds. These are sophisticated mathematical objects which cannot be detected directly or easily. The additional 6 dimensions are said to exist in these Calabi-Yau manifolds. The strings vibrate in multiple dimensions and depending on how they vibrate, they are seen in 3D space as matter, light or gravity. The vibration of these strings is the basis for determining whether it is matter or energy. Every form of matter or strings is the result of the vibration of strings.

Although a complete mathematical formulation of M-Theory is not yet known, it is still the number one contender for a Theory of Everything that unifies gravity with other forces such as electromagnetism. M-Theory aims to unify general relativity's gravitational force with quantum mechanics in a mathematically consistent way.

But, M-Theory is not complete yet. Even if the mathematical formulation of the theory has been explored to a great context, so far, no experimental support of the M-Theory exists. Nevertheless, many cosmologists are drawn to M-Theory because of its mathematical elegance and relative simplicity. This gives hope that simplicity is a reason why this theory may describe our world.

Interesting facts

Bored by the above concepts? Well here are some interesting implications that the above theories have suggested:

String Theory implies that everything in the universe is literally connected

Forces from other dimensions could have had an effect on our very own big bang

There are extra six dimensions (already said before, but its still mind blowing)

Our universe could be an illusion or a projection

Black holes could prove to be portals to other dimensions

The universe is going through an endless cycle of creation and destruction

WHY AND HOW?- THE CURIOSITY

Amlanjyoti Kalita, Mechanical Engineering, 2nd semester

These two English words ‘why’ and ‘how’ sound simple , but all the miracles and creations are surrounded only because of these two words. So one fine day, I was thinking about what might be the fundamental elements that led to the evolution of humans, their theories and development. Then I found out that the answer was so simple, it’s because of these two words. Surprised right? For decades and centuries, people used to observe their surroundings and nature.Their observations made them think to ask the reason ‘why’ did those exist, why does it happen, why “an apple falls down from a tree- that led to discovery of gravity”. We see that only because of questioning ‘why’ , we developed a curiosity to know more. These all curiosities of different individuals made them question ‘how’, For example: ‘ how could the discovery of radio signals be used-we got the invention already , radio, t.v , mobiles.’ Apart from scientists,physicists and researchers, the common man also has curiosity and the use of the word ‘how’ is more common among them. These two words apply in all fields of today’s world.

Today we humans in the 21st century have phenomenal technologies and inventions.This was all because of the questioning of ‘why’ and ‘how’. The Internet was the biggest invention and it has become a necessity today. Curiosity is a fundamental human trait. Everyone is curious, but the object and degree of that curiosity is different depending on the person and the situation.

“Curiosity is more like picking up a seed pod from the ground because it sparks your interest, looking at the sail-like appendage that grows from the side of it and attempting to work out exactly why it has grown that way, and what benefit it gives. It's looking at the behaviour of animals and attempting to deduce why. It's staring at the ground beneath a large dense tree and being interested in why the grass there is not as thick, assessing the knowledge you have already in your head and figuring out why it is like this.” These are some child-like curiosity.

But what about when you grow up as an adult ?We tend to lose our natural curiosity with age. From the last decade since the smartphone device has reached a huge population, it has become a primary need of oneself.And the natural curiosity is being killed slowly. All because of the social media addiction and other platforms. This is one of the biggest boons of the internet. But the greatest advantage is that the internet is a sea of knowledge. If we use the ‘why’ and ‘how’ more frequently by observations around us we will gain the highest curiosity level. The thirst of ‘why’ and ‘how’ can be filled easily by gathering information from the internet. Did you get random questions in your mind and you kinda ignored them.I suggest you not to do that, rather get a pen and copy and write it down or simply get some information from google. Even the craziest questions of ‘how’ and ‘why’ shows your great curiosity.

Finally, I would say that if you want to explore the world and yourself , you need to be curious with everything you see, feel and imagine. Even i was curious to write about this interesting topic as I frequently think of ‘why’ and ‘how’. You need not to be genius or intelligent to be curious.Congratulations you have curiosity if you are still reading till the end of my article. The secret is always ‘how’ and ‘why’ for curiosity.

TECHNISIA 2020

DEEPLINA DEKA

ASH KING

CANDICE
REDDING

CULTURAL EVENTS

TECHNISIA EVENTS

In The Boulevards of the UK

Julie Das
Electrical Department, 2016 -2020

"Maa, where is my coffee?"
Phone sliping off my hands, as I scream! Meanwhile my face got stuck to the pillow as if I am never gonna get up from my bed.
Yeah, you are right this is me.
This quarantine just got me lazy as hell.
I was never like this before.
What's this look?
It's true.

Yaa okay! maybe some lazy sundays.
That's it, otherwise I am very sincere.
Anyway I got my coffee, this is the only thing I love about my life right now, "Free homemade food". Everything else is too depressing like the busy streets during the lockdown. I hate this pandemic. I am missing the cool breeze of UK, the cold weather and me walking along the streets feeling the drizzle on my face.
Why corona?
Why?
"Kya dushmani thi mujhse?"
You couldn't see me enjoying and giggling in England?
A "Dream come true" moment of my life!

Okay fine!
Enough of cursing Corona:-
This lock down has been more difficult on many others and I stand nowhere infront of their loss. Some lost jobs, homes, specially my deepest condolences to the ones who lost their dear ones. This is a tough time for all of us. I believe this is a testing period for the human race, to examine our strength and inner powers.
Acc to Darwin's theory- "Survival of the fittest".
We need to stand firm and fight this pandemic together. We, humans are capable of doing everything, just need to realise our powers.
Support each other and be optimistic. Everything happens for a good cause.
As Newton's third law stated- "To every action there is an equal and opposite reaction".

So, let's lighten up the depressed environment.
Shall I share my first experience abroad, that too in "Queen's Land"?
Anyway I am soo excited that I am gonna to share it without your permission ;-)
I am bored of this quarantine, let's take a tour to "United Kingdom".

One November evening of 2019, my phone starts ringing and it's an unknown voice- "Hello, Julie?"
me- "Yes!"
he- "You have been selected for overseas internship, send me your passport as soon as possible"
me- blank.... "...okay sir".

I didn't even realise I had to ask where am I going and when? Honestly my passport was not ready.
My best friends were the first ones I shared the most happiest moment of my life, as they never leave me alone. It had to be them.
I was quite normal but they were the ones screaming.

Somehow, I got my passport done on Tatkal as I was already late. Then I got my Offer letter and soon left for Kolkata with my father to get my VISA.

Let me tell you, UK Visa is not a joke, it's a struggle, you require lot of documents, declarations, NOCs, insurances. You need to be mentally prepared for this.
While I was in kokrajhar attenting my GATE coaching and managing everything over phone, it was my father doing everything on my behalf and the reason my journey and exam preparation was possible.

Somehow overcoming all odds, the day arrived when I had to leave, it was very exciting at the same time very emotional moment for me. Leaving my friends and family back here in India. Taking their love and blessings along I left.

11th February, 7.20pm boarded my Air India flight to Delhi reached by 9.45pm, the flight was less crowded and we were a group of 19 students from Assam. The flight attendees were tired of asking us to be quiet. Everyone was so excited that we couldn't just sit back and started playing games on the flight itself. I didn't know many of then but anyway they say I am good with people so!

Then, heading towards the migration counter, the moment they put the stamp on my passport, it literally felt like I am not in India anymore.
The Delhi airport International terminal was so cool, I have been to the domestic terminal earlier but this is really amazing.
I bought my sandwich & coffee and waited for my flight at 3.20 am 12th February. It didn't feel too long as it took quite a time at the migration counter and then I started exploring the airport and trust me! I love the shops at the airports. I know they are comparatively costlier but someday hopefully, I won't have to worry about it.

KL 872 - KLM ROYAL DUTCH AIRLINES
Woaaa!
3-4-3 seating with two floors.
I have just seen it in movies.
Here I come!

The flight attendees were so sweet, humble and the guys were so HANDSOME!
So it's true that I heard DUTCH guys are very charming. It was just the trailer, the picture started when I landed Amsterdam(Netherlands). Though I was in the airport but I could see the beauty of Amsterdam. The cool breeze had a different spark.

We were very tired after a journey of 9 hours. Anyway we boarded the flight at 3.20am(India time) and reached at 7.50am(Netherlands time).
Tricky right? It's just been 4.5 hours but actually I travelled 9 hours. We all had "jet lag" travelling to a different time zone.
Then, we settled after sometime and boarded our next flight to Birmingham, UK at 12.35pm reached by 12.50pm. No! it's not a 15mins flight, actually it's 1hour 15mins, now calculate the time difference in both the cases and what would be the time in India?
Keep the values to yourself!
It was a KLM Cityhopper KL-1425 a small flight 2-2 seating arrangement.

You know?
Just the next opposite seat to me there was a baby in his mother's arm. He was soo cute, I can't explain, his cheeks were red like an apple with a very clear skin.
I was talking to him from a distance as it was already Covid-19 time, though not globally but in china. I travelled a long journey so didn't want to take a risk with the baby. At that time people in India and globally were not much aware of the virus though.
Even I didn't realise at that moment.
As, we 7 of us reached Birmingham and done with our immigration, it was a very different feeling.

Also, we were tensed because we had to reach our residence i.e Coventry. We couldn't contact anyone as we didn't have new sim cards, somehow managed to call our parents with the airport wifi. We then took Car to reach to our respective places as we were divided into 2 groups.

"38 Dormer Harris Avenue
Coventry
CV4 9JW"
My address for the next 42 days.

So?
I reached my destination.
Are you bored?
I am very tired though, let me get my coffee.

Yaa, I am back from a short break.

Finally, we got freshen up. We were overwhelmed by the hospitality of our house owner Mr. Attique. He helped us settle down and also took us out for a ride Coventry tour in the evening to buy essentials along with dinner treat. We had proper introduction while waiting for food in an Afghani Restro. He is a banker and british citizen originally from Pakistan.We learned about his stuggle and the time he spent in UK.
We had a great first day.

Next i.e 13th February 2020, We woke up early got ready for our University tour.
Wow, what a day?
What a feeling?
We walked 40mins from our residence to the uni, we were so amazed by the beautiful clean streets that we didn't realise the uni was this far. There were elders children going for walk with their dogs. Boys and girls on cycles riding to schools or colleges or even to work.
A very happy environment. The people cleaning the streets greeted us a good morning, the elder women and men passed smile at us.
Such a great feeling that was, I wished I could stay there forever, the place has got everything, beauty-opportunity-happiness-money.
I felt this is it. The ultimate destination where you want to settle.

"Warwick University"
The campus is like a city.
On the outskirts of Coventry, it has beautiful yellow daffodils all around with greenery and perfect winter trees.
As, I passed the Mathematics building, it was so fascinating, I recalled the time when I wanted to a Mathematician. Ahh! Childhood dreams.
Anyway now I am an Electrical Engineer.
The university tour was very exciting for us.

Next day we met our guides and got our works assigned, he also alloted us offices/workplace to carry out our respective jobs. My room was in the 4th floor and it had a secret 4 digit lock to enter, I enjoyed my time in that room. Also, the kitchen two rooms past mine, varieties of coffee, tea(free), microwave a common room to sit and talk while eating and if you are fortunate enough people keep on treating with pizzas annd chicken and sandwich. Everyday to the university was full of excitement and new experience. I loved my time there.
Sometimes I left the University at 7 or 8pm and walked back 40mins all alone to my residence. That walk was so full of me, I met a new person in myself, I realised the value of my own life, I talk to

myself, felt gratitude for this day, it was my best moment to be with myself and feel that time, realise where I was and it was no dream but reality.
we came to the University daily except saturdays and sundays, as just 5 working days.

Our work was going on and also we decided to plan short trips for the weekends and visit new places.

We went for tour to Coventry area one weekend, then next we went to Birmingham.
Birmingham is full of heritage with the canals and everything.
The journey to Birmingham was very delightful, the country side view was soothing to our eyes.

London is a dream destination for almost everyone. I can't explain how I felt being there. It was just a very very amazing experirnce. We planned our stay at London very well so that we could cover all the places there. The moment I was standing in front of Buckingham Palace, I could feel the royalty.The parks surrounding the palace is beyong words. Actually, I am short of adjectives to define my feelings.

"London bridge is falling down" I kept on singing this while on the London Bridge.

My account was decreasing gradually as I entered the Harry Potter Shop at 9 1/4 platform on King's Cross Station, London. It's fine being a forever Harry Potter fan.

While walking on the Baker street, I stopped by Sherlock's home 221B to say a quick "Hi", but I was surprised it turned out to be a museum and being a sherlock fan how could I not take a tour, I even saw the "VR" he made with his gun, If you remember?

I have created memories that will stay with me till my last breath, London is very amazing. I wish to go back.

See, when I start talking I don't stop at all and I forget to keep a count on time.
I know it's very amazing to share feelings.

By now more than half of my journey is over and I didn't realise I had to come back to India.

We planned our weekends to Scotland, Aberdeen, Ireland, Wales....... but.... "CORONA"...

All our plans were flop. We had to sit back and until cases increased in coventry, we were visiting the University but later the University decided work from home.
We stayed back and worked from home.

It was fine until Indian govt. decided to seal the airports, our families got worried as the cases were increasing very rapidly and no one could even say when it would be normal, we were worried and somehow managed to book flights prior to our main returning flight on 24th March, we returned on 18th March by Air India.
Our journey back to India was a struggle in itself, I know everyone suffered during this pandemic, similarly we did while booking flight, at Birmingham airport, Delhi airport, every single place was a struggle as we were foreign returns. I had to stay back at Delhi few days as no flights available, finally when I reached my village I sighed deep sense of relief but the struggle was not yet over, there were chaos at my neighbourhood, I remained quarantined for 30 days rather 15. The irony was I was at home yet away from my parents craving for that hug! I was having my mom's food but she couldn't feed me. I had a constant fear of infecting them if I was infected by the virus,luckily I was saved, but that guilt would have killed me if I was the carrier.
There were random calls to my family to me, it was a tough time. Every step was very hard, I cried at moments when I felt so helpess, mainly because I was alone in foreign land, my family was worried

back here. Neither they could comfort me nor could I. Even if they wanted could not just leave and bring me back, there were protocols.
I have never been so helpless but again "Everything happens for a good cause", I felt so strong fighting all those situations alone, because I always had my father at my back. I never realised what it is like to face problems all alone and fight back. I am very happy I fought it and I won!
I am back home safe and sound amidst all the hurdles I faced.

I really don't want to talk more about the struggle and pain.
Everyone struggled in their own ways, so did I.
I am glad the struggle part for me is over.

Now I can hug my parents whenever I want and ask my mom to feed me.

A lesson I learnt is that you might be at the most beautiful place in the world, the most happiest one, but everything is just momentary. The safest place one can be is your home with your parents.
Nothing! I repeat nothing else in this world can be compared to the love and care you recieve from your parents, that is the purest form of love.
I am glad I have my parents with me, who support me at my highs and lows, their presence is what matters to me.
I just wish them happiness and long life.
I will do everything to make them proud.

Yaa! I am a very emotional person just like my mother.
Quite emotional right now, specially because I am talking about my parents.

I know you love your parents too, everyone does. I just summarised my journey(as it is not possible to say everything at once, some other time for sure), my personal experience and the lesson I learnt with you, because I feel we all can learn from each other. Isn't it? "Sharing is caring" and I care for you!

I think today I am gonna make special food for my parents.
Just feeling like making them happy.
They do a lot for us.
Sometimes, we can do small things to see their smile..

See yaaa....
On my way to the kitchen...

P.S.- I have cooked a lot while in UK, so pretty good at it ;-)

Poetry's Treasury
"Breathe in experience, breathe out poetry"

The Rewind Nature

Padmini Tamuli
6th sem, Civil Engineering

The sky that used to be blue and crystal-clear;
Are, now somehow under the dust, looks so vague and unclear.
The cloud that used to play hide and seek among themselves;
Are, now somehow preaching for a white layer of coffin under themselves.
The birds that used to chirp freely;
Are, now somehow hidden under the dusky roof of pollution,
And they breathe merely.
With such a tragic situation,
The best creation of God went deaf, blind, and dumb.
With a passion for destroying the beauty of nature;
They rose above stepping the mother earth
To find the cruel treasure.
But.........
Suddenly, everything changed;
The tears of mother earth are now frozen;
And everyone is amazed.
The cruel humans are now entrapped and locked;
And their luxurious lives are completely stopped.
And, finally, the mother earth smiled;
Pouring love and blessings again after a while.

GRADUATION

Chinmoy Das
6th sem, Mechanical

A celebration...
A time for looking back on lessons learned,
adventures shared, bright moments filled
with special meaning.

A farewell...
A time for saying goodbye to old friends,
to good times you've known... a time for
packing away memories, treasures for tomorrow.

A beginning...
A time for looking forward, a time to set new goals,
to dream new dreams, to try your wings and see
what lies beyond.

EVERY DROP COUNTS

Amlanjyoti Kalita
Mechanical, 2nd sem

Every drop counts,
The inner mind's sounds.
Of all grievances in life,
That roams around like a kite.

You don't lose your hope,
Just fly up in the sky like a dove.
You don't need to move with pain,
Your tears will never go in vain.

Whatever has to happen, will happen.
Don't let your mind be evil, like Satan.
Move ahead with a positive attitude,
The World will reward you with gratitude.

Have always success in life.
Enjoy every stage with thrill and pride.
Whatever you do, do from heart,
Keep the aim of life like a dart.

Space (story of a girl)

Washima Narzish
Electrical, 2nd Sem

She wants some space
Some space?
Yes! Some space to heal
Some space to smile,
Maybe, hide her tears...

Don't push her to smile
Once again,
Before the sunrise !
She is happy enough
' Happy' with the dark
lights of bluish sky.

One cup of coffee
Thousand tears of memory,
A book of poetry
Musics of mystery
Is it enough to be happy?

Don't push her to smile to once again...
She is rare,
She is irreplaceable
She is a warrior too.
Incidents changed something a lot...
So, forget her
previous Version !

Just give her a space
Space! to fly again with
some liberty,
But, you know?
Still! at somehow,
Some point of your life
Old songs mean to be more,
And new version recreates it's own core or
somehow a new wisdom!!

নাটক

জ্যোতির্ময় কলিতা
ৰাসায়নিক বিভাগ, অষ্টম ষাণ্মাসিক।

অশ্বমেধৰ ৰণাঙ্গন

(এক নতুন যুগৰ সন্ধানত প্ৰণয়ৰ প্ৰৱল প্ৰত্যাহ্বান)

চৰিত্ৰ:-

অভিজিত :- মুখ্য চৰিত্ৰ, ডাঃ নাথৰ পুত্ৰ
প্ৰণামী :- হেমন্ত দত্তৰ ছোৱালী
হেমন্ত দত্ত :- প্ৰণামীৰ দেউতাক
ধৰণীধৰ শৰ্মা :- হেমন্ত দত্তৰ বন্ধু আৰু নয়নৰ পিতৃ
সঞ্জয় বৰুৱা :- হেমন্ত দত্ত আৰু ধৰণীধৰৰ বন্ধু
নয়ন :- শৰ্মাৰ লৰা আৰু অভিজিতৰ বন্ধু
মুনমী :- প্ৰণামীৰ বান্ধৱী
ডাঃ নাথ :- অভিজিতৰ দেউতাক
সুলেখা, ইৰফান :- অভিজিতৰ লগত একেলগে পঢ়া
প্ৰশান্ত :- সুলেখাৰ ককাইদেউ
ফণী, প্ৰণৱ :- প্ৰশান্তৰ বন্ধু

প্ৰস্তাৱনা:- দুয়োখন মঞ্চৰ সন্মুখত। এখন মঞ্চত হেমন্ত দত্তৰ ড্ৰয়িং ৰুম, চোফাচেট, টি-টেবুল, বেৰত তেওঁৰ মৃত পত্নীৰ আঁৰি থোৱা ফটো আৰু তাত এডাল মালা। কোঠাত ধৰণীধৰ শৰ্মা আৰু সঞ্জয় বৰুৱাৰ কথোপকথন শুনা যাব। কোঠাত হেমন্ত দত্তৰ প্ৰৱেশ ঘটিব।

প্ৰথম দৃশ্য

হেমন্ত দত্ত: শুনিছে বৰুৱা, আপোনাৰ আৰু শৰ্মাৰ পদধূলিয়ে মোৰ এই ঠাইখন অতিৰঞ্জিত কৰি তোলেহে। শৰ্মাইটো কেতিয়াবা মোক পাহৰি যায় বুলিহে সংশয় হয়।

ধৰণীধৰ শৰ্মা: দত্ত, আপুনিও যে আৰু কথা কয় দেই!! কৰ্মব্যস্ততাৰ তাগিদাত আমি যেন একো একোজন সময়ৰ সৈনিক।

সঞ্জয় বৰুৱা: এৰা, আমি কেইজন কেইদিনমান একেলগত নাথাকিলে মনক বুজা কঠিন হৈ যায় হে।

(এনেতে প্ৰণামীয়ে আহি কোঠাত চাহ দি যায়হি)

ধৰণীধৰ শৰ্মা: মাজনী, তোমাৰ পঢ়া-পাতি ভালদৰে চলি আছে নহয়?

প্ৰণামী: (লাজৰ ভাওঁত) হয় খুৰাদেউ, মই ভালমতেই পঢ়া-পাতি কৰি আছো।

সঞ্জয় বৰুৱা: দত্ত, প্ৰণামীক মাকৰ মৰমকণৰ পৰা দূৰত যাব নিদিব। আপুনিও যিহেতু অকলশৰীয়া, এই অৱসৰ লোৱা বেলিকা, তাইৰ লগতেই সময়কণ কটাব। আপোনাৰ ব্যথা আমাৰ অনুগত, তথাপি তাইৰ সুকুলীয়া অন্তৰখন বৰ মৰম আকলুৱা হে।

হেমন্ত দত্ত: (আৱেগিক হৈ) ঈশ্বৰৰে মহিমা এইবোৰ। মানুহজনীক মোৰ পৰা লৈ গৈ এতিয়া মই জানো কম বিবুদ্ধিত পৰিব লগা হ'লনে? মই বাৰু চেষ্টা কৰিলেও তাইক মাকৰ মৰমখিনি দিব পাৰিমনে? মানুহজনী ঢুকুৱাৰ পিছত তাইৰ সুখৰ হাঁহিটিও যেন সেমেকা হৈ পৰিল।

ধৰণীধৰ শৰ্মা: (অলপ ধেমেলীয়া সুৰত) আপোনালোকেও কেতিয়াবা কিছুমান ভ্ৰান্ত চিন্তাৰ উদ্বেগ ঘটাইছে। আপোনালোকে হয়তো ভৱাই নাই যে মাজনী এতিয়াও সেই কণমাণিজনী হৈ থকা নাই। তাইচোন চাৰিওফালে পাকৈত। ঘৰৰ কাম-কাজৰ মাজেদি তাই এতিয়া পঢ়া-শুনাতো সুনাম আনিছে। দুদিন পিছত মাজনীক কাৰোবাৰ ঘৰৰ বোৱাৰী কৰিয়েই উলিয়াই দিব লাগিব।

(বৰুৱাই শৰ্মাৰ কথাত সামান্য হাঁহিলে।)

হেমন্ত দত্ত: এৰা, মাকজনীৰো জানো কমখন হেঁপাহ আছিল তাইৰ বিয়াখনকলৈ? কিমান চিন্তাই তেওঁক আগুৰি আছিল। পিছে সময়ৰ কুটিল আহ্বান।

সঞ্জয় বৰুৱা: দত্ত, আপুনি এতিয়াও বহুত আৰেগিক হৈ উঠে হে। আমিবোৰ থাকোতে আপুনি আৰেগিক হোৱাৰ প্ৰশ্নই নুঠে।
(এনেকে গোটেই কেইজনে প্ৰস্থান কৰে)

(পট পৰিব)

দ্বিতীয় দৃশ্য

(মঞ্চত মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওপাশৰ পৰিৱেশ বিৰাজমান)

নয়ন: (অভিজিতক প্ৰণামীলৈ দেখুৱাই) ঐ অভিজিত, সেইজনীলৈ চা চোন।
(অভিজিত আৰু ইৰফানে অৱাক হৈ প্ৰণামীহঁতৰ ফালে চালে)
মুনমী: (মুনমী আৰু নয়ন চকুৰে চকু পৰা পিছত) প্ৰণামী, সেইকেইটাক দেখিছনে কেনেকে আমাৰ ফালে চাই আছে?
(প্ৰণামীয়ে এপলক চালে)
প্ৰণামী: এই মুনমী, সেইকেইজন আমাৰ এটা চেমিষ্টাৰ ওপৰৰ দাদা হয়।
নয়ন: (প্ৰণামীলৈ চাই) ঐ ইৰফান, সেইজনী আমাৰ অভিজিতলৈ কেনেকুৱা হ'ব অ'?
(প্ৰণামীয়ে অভিজিতলৈ চালে। অভিজিতে তাইৰ ফালে চাইয়ে আছিল উজ্বলভাৱে। হঠাৎ দুয়ো চকুৰে চকু পৰাত লাজ পালে)
অভিজিত: নয়ন, তোক আজি ৰহ! (খেদি নয়নক অভিজিতে। ইৰফানে আগভেটি ধৰি দুয়োকে ৰখালে। প্ৰণামীও লাজ পাই দৌৰি গৈ ৰুমত সোমালগৈ)
(প্ৰণামী আৰু অভিজিত দুয়োজনে ঘৰলৈ গৈ দুয়োৰে কথা ভাবিব ধৰিলে)

(পট পৰে)

তৃতীয় দৃশ্য

(মহাবিদ্যালয়ৰ কোঠা এটাত মুনমী আৰু প্ৰণামী থাকিব আৰু অলপ মুকলি ঠাইত ইৰফান, অভিজিত বহি থাকিব)

ইৰফান: ঐ অভিজিত, কি ভাবি আছ অকলে অকলে?
অভিজিত: (আচৰিত হৈ) এহ নহয় অ', তেনেকুৱা একো নাই।
ইৰফান: নহয় দে, তই কিবা লুকুৱাইছ মোৰ পৰা।
অভিজিত: ইৰফান, তইতো জানই মোৰ সকলো কথা। মই প্ৰণামীক ভাল পাই পেলাইছো অ' আৰু এই কথা সুলেখাই গম পাইছে। ইফালে মোৰ মা-দেউতাৰ লগত সুলেখাৰ মাক-দেউতাকে আহি তাইৰ মোৰ বিয়াৰ কথাও আলোচনা কৰিছে। কিন্তু তইতো জানই মই সুলেখাক পছন্দ নকৰো। তাইহে মোৰ লগত উপযাচি কথা পাতিব বিচাৰি থাকে।
ইৰফান: অভিজিত, প্ৰণামী ছোৱালীজনী বহু নম্ৰ স্বভাৱৰ, বহুত গহীন গম্ভীৰ। চাগে তাই ভদ্ৰ ঘৰৰ ছোৱালীয়ে হ'ব। সাজ-পোছাক মাৰ্জিত তাইৰ। যদি মনে বিচাৰিছে তই প্ৰণামীৰ লগত কথা-বতৰা পাত। বাকী মই বাৰু সুলেখাক বুজাম।

(আনখন মঞ্চৰ পটত)

(কোঠাত মুনমী আৰু প্ৰণামী বহি আছে)
মুনমী: ঐ জান! সেই নয়ন বোলা দাদাজনে মোৰ বহু খবৰ পাতি লয়, পঢ়া পাতিৰো খবৰ ৰাখি থাকে। দাদাজনে তোৰ কথাও কৈছে সেইদিনা মোক।
প্ৰণামী: (হঠাৎ আচৰিত হৈ) মোৰ কথা? মোৰ কথা আকৌ কি কৈছে??
মুনমী: কৈছে যে তোক হেনো তেওঁৰ লগৰজন(অভিজিত) বোলাজনে বহুত পছন্দ কৰিছে আৰু তোৰ লগত কথা পাতিব বিচাৰে। সেইকাৰণে তোক কথাখিনি ক'বলৈ দিছিলে।
প্ৰণামী: (লাজ লাজকৈ) দাদাজনক দেখাৰে পৰা মোৰ মনতো তেওঁৰ কথা আহি থাকে, ৰাতি শুই থাকিলে কেতিয়াবা হঠাৎ

তেওঁৰ মুখমণ্ডল ভাঁহি উঠে আৰু মই সাৰ পাই উঠো।

মুনমী: (হাঁহিত ৰ'ব নোৱাৰি) তই প্ৰেমত পৰি গৈছ পূৰা।

(এনেকৈয়ে অভিজিত আৰু প্ৰণামীৰ কথা-বতৰা আৰম্ভ হ'ল আৰু লাহে লাহে সেই কথা-বতৰা ক্ৰমাৎ প্ৰেমৰ ৰূপ ল'লে)

(পট পৰিব)

চতুৰ্থ দৃশ্য

(মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ বিৰাজমান। ইৰফানে সুলেখাক অভিজিতৰ কথাখিনি ক'ব। সুলেখাই খঙত ফোপাই জোপাই প্ৰণামীহঁতৰ শ্ৰেণীকোঠাৰ পিনে অগ্ৰসৰ হয়)

সুলেখা: প্ৰণামী, যিবোৰ শুনিছো সঁচা নেকি?

প্ৰণামী: (অবাক হৈ সুলেখাৰ ফালে চালে)

সুলেখা: শুন প্ৰণামী, মোৰ ঘৰ আৰু অভিজিতৰ ঘৰৰ কথা তই হয়তো নাজান। আমাৰ দৰে সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ মানুহৰ মাজত সোমাবলৈ তহঁতৰ দৰে নীচ, দুখীয়া মানুহবোৰক কিহে পায় অ'? তহঁতৰ কি আছে যে অভিজিতৰ লগত ফেৰ মাৰিব গৈছ? লাজ পাব লাগে।

(এইবোৰ শুনাৰ লগে লগে প্ৰণামী কান্দি কান্দি ঘৰলৈ দৌৰ দিলে। মুনমীয়ে আহি নয়নক সকলো বিৱৰি ক'লে। নয়নে গৈ ইৰফান আৰু অভিজিতক লগ ধৰিলে।)

নয়ন: অভিজিত, সুলেখাই প্ৰণামীক বহুত বেয়াকে ক'লে নহয়।

অভিজিত: (আচৰিত হৈ) কি? সুলেখাই কিবা কৈছে প্ৰণামীক?

ইৰফান: হয় চাগে অভিজিত। সুলেখাক মই তোৰ কথাষাৰ কওঁতে খঙত গুচি আহিছিল আৰু চাগে তাই প্ৰণামীক কিবা ক'লে।

নয়ন: প্ৰণামী কান্দি কাতি ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

(অভিজিত খঙত উত্তেজিত হৈ সুলেখাক বিচাৰি গ'ল।)

(সুলেখাক অভিজিতে লগ কৰিয়ে সকলোৰে আগত এক চৰ সোধালে। পিছত ইৰফান আৰু নয়নে দৌৰি গৈ তাক টানি ধৰিলে)

অভিজিত: (সুলেখাক উদ্দেশ্যি) সুলেখা, তোৰ আৰু মোৰ মাজত মাত্ৰ বন্ধুত্বহে আছিল। তাৰ বাদে আন একোৱে নাছিল। কিন্তু তই তাক লৈ প্ৰণামীক কিবা কোৱাটো মই বিচৰা নাছিলো। বেচেৰী ছোৱালীজনীৰ কি দোষ আছিলে? আজিৰ পিছত আৰু তোৰ মোৰ মাজত বন্ধুত্বও থাকিব বুলি আশা নকৰিবি। শেষ সব!

(পট পৰিব)

পঞ্চম দৃশ্য

(মঞ্চত দেখা যাব এখন সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ড্ৰয়িং ৰুম, চাৰিওফালে সুসজ্জিত আচবাব আৰু ফটোৰে সজ্জিত কোঠা)
(সুলেখাই গৈ অভিজিতৰ মাক-দেউতাকক গোটেই ঘটনাটো বিৱৰি ক'লে।)
(অভিজিতৰ কোঠাত প্ৰৱেশ)

ডাঃ নাথ: অভিজিত শুন, ইফালে আহচোন। তই কিয় সুলেখাৰ গাত হাত উঠালি?

অভিজিত: দেউতা আপোনালোকে যি ভাবিছে তেনেকুৱা একো নহয়।

অভিজিতৰ মাক: (অভিজিতক কোৱাত বাধা দি) চা বাবা, আমি তোৰ আৰু সুলেখাৰ বিয়াৰ কথা তাইৰ মাক-দেউতাকৰ লগত আলোচনা কৰিছোঁ। আমি তই আমাৰ ঘৰখনতকৈ কম মানদণ্ডৰ ঘৰত বিয়া কৰোৱাতো নিবিচাৰোঁ। তই যিজনী ছোৱালী পছন্দ কৰিছ, সেই দুখীয়া ঘৰৰ ছোৱালীজনীক মই কেতিয়াও মোৰ ঘৰৰ বোৱাৰী কৰি আনিব নোৱাৰোঁ।

অভিজিত: (খঙত) চাওক, আপোনালোকে মোৰ মনটোক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰক। ছোৱালীৰ ঘৰ ধনী দুখীয়া চাই নিৰ্ভৰ নকৰে। ছোৱালীজনীৰ মনটোহে আচল। মই যদি মোৰ মনে নিবিচৰা ছোৱালী এজনীক মোৰ জীৱন সংগী কৰো তেন্তে মই জীৱনটোত কেতিয়াও শান্তি নাপাম। গতিকে মোৰ এই বিয়াত ক'ব লগা একো নাই।

অভিজিতৰ মাক: আমি কেৱল তোৰ বিয়া সুলেখাৰ লগত হোৱাটোৰে বিচাৰোঁ।

(অভিজিত খঙত কোঠাৰ পৰা ওলাই গুচি যায়)

(পট পৰিব)

ষষ্ঠ দৃশ্য

(এটা এন্ধাৰ গলিৰ পৰিৱেশ বিৰাজমান। মৃদু মৃদু পোহৰৰ মাজত অভিজিত বহি থাকিব। ইৰফান আৰু নয়নে অভিজিতক বিচাৰি বিচাৰি সেইখিনি পায়হি)

নয়ন: (ইৰফানক দেখুৱাই) ঐ সেইটো আমাৰ অভিজিত নহয়নে?
ইৰফান: অ'তো। চাচোন তাত বহি কেনেকে চিগাৰেট হুপি আছে। (দুয়ো দৌৰি গ'ল)
অভিজিত: (দুয়োৰে ফালে লক্ষ্য কৰি) অ' তঁহত আহিলি?
ইৰফান: অভিজিত তোৰ কি হৈছে ক'চোন। তইচোন এই দুদিন কলেজো যোৱা নাই।
নয়ন: তই নিচা কৰিছ অভিজিত?
অভিজিত: বুজিছ, সম্ভ্ৰান্ত ঘৰৰ ল'ৰা মই। মোৰ মাক-দেউতা দুয়োজনেই ডাক্তৰ। গতিকে আমাৰ ঘৰখনৰ কথাই সুকীয়া। মোৰনো কি অশান্তি থাকিব পাৰে? চাৰিওফালৰ পৰাই মোক সুখত ৰাখিছে। (মুখত তাৎচিল্যৰ হাঁহি এটা) জীৱনত বৰ ভাল কাম এটা কৰিলো এই ঘৰখনত জন্ম লৈ। নিজৰ স্বাধীনতা বুলি নিজৰ মনটোক কোনোদিনেই উন্মুক্ত কৰিব নোৱাৰিলোঁ। মনৰ কথাবোৰ ব্যক্ত কৰিবলৈও মই যেন আজি অসহায়।
অ' আজি মই নিচাসক্ত। এতিয়া যেন ইয়াতে মই শান্তি লাভ কৰিছো। এই পৰিৱেশখিনি যে ঘৰখনৰ পৰিৱেশতকৈ যথেষ্ট শান্তিময়। (খঙত কথাখিনি ক'ব অভিজিতে)
নয়ন: ঐ তই পাগল হ'লি নেকি অভিজিত? কি কৈ আছ এইবোৰ তই? (অসহায় মাত নয়নৰ)
অভিজিত: (হাঁহি হাঁহি) মোৰ মা-দেউতাই বিচাৰে যে মই দুখীয়া ঘৰৰ ছোৱালী আপোন কৰি ল'ব নোৱাৰোঁ। সিঁহতক লাগে সিঁহতৰ সমান, ধনী ঘৰৰ ছোৱালী। কিন্তু......... মোৰ মনটোক কিয় বুজিব চেষ্টা নকৰে কোনেও??
(ইৰফান আৰু নয়নৰ চকু চলচলীয়া হ'ল)
নয়ন: (ইৰফানৰ ফালে চাই) ঐ, ব'ল ইয়াক ঘৰত থৈ আহো।

(পট পৰিব)

সপ্তম দৃশ্য

(এখন ৰেষ্টোৰাৰ দৃশ্য দেখা যাব। আড্ডা দি থাকিব পৰা পৰিৱেশ)

প্ৰশান্ত: ঐ প্ৰশান্ত বুজিছ, এই অভিজিত বোলাটোৱে আমাৰ সুলেখাৰ গাত হাত উঠাইছে আৰু আজি মই এনেকে হাত সাৰটি বহি আছো। ছেহঃ!!
ফণী: আৰে বন্ধু, তুমি কিয় ইমান Tension লৈছাহে আমিবোৰ থাকোতে (মদৰ গ্লাচটো টেবুলত থৈ চিগাৰেট হুপি হুপি ক'ব)
প্ৰণৱ: এ দোষ্টি, আমি থাকোঁতে কাৰ ইমান সাহস যে তোমাৰ ভনীৰ গাত হাত দিব? কোন এই অভিজিত? ইয়াক Finish কৰি দিম চাল্লা!!
ফণী: আৰে ভাইহঁত, তোমালোকে বুজা নাই কথাবোৰ। আৰে এই ফণী থাকোতে Tension কিহৰ? শুনা, আমি অভিজিতক এসেকা দিম। কিন্তু তাৰ আগতে তাৰ যে সেইজনী কি নাম ৰে.......
প্ৰণৱ: প্ৰণামী.....
ফণী: অ' অ' দোষ্টি, সেইজনী সেইজনী। তাইৰ কথাকে কৈছো। দোষ্টি এক গুলীত দুই চিকাৰ ৰে।
(প্ৰত্যেকেই হাঁহি হাঁহি প্ৰশান্তৰ ভেনখনত উঠিল আৰু গাড়ীখন নি একেবাৰে প্ৰণামীহঁতৰ ঘৰৰ সন্মুখত ৰখালেগৈ।)
প্ৰশান্ত: (দৰ্জাখন খটখটাই) ভিতৰত কোন আছে, কোন আছে ভিতৰত? খুলি দে দৰ্জা।
হেমন্ত দত্ত: (দৰ্জাখন খুলি দি, লগত প্ৰণামী) অ' কোন হয় তোমালোক?
ফণী: আৰে আমি কোন হয় তোক কিয় লাগে? (এইবুলি সি দত্তক ঠেলা মাৰি দিলে। দত্ত মাটিত ঠেকেচা খাই পৰিল। প্ৰণামী ভয়ত কম্পমান হৈ গ'ল)
প্ৰণৱ: (প্ৰণামীৰ কাষত গৈ) ঐ তইয়ে সেইজনী নহ চাল্লা? (চৰ সোধায় প্ৰণামীৰ গালত। ফণীয়ে প্ৰণামীক জবৰদস্তি কৰি হাতত ধৰি টানিব ধৰিলে। দত্তই কাষত থকা ফুলৰ টাবটোৰে ফণীক কোব মাৰি দিয়ে।)
প্ৰশান্ত: ঐ ঐ বুঢ়াক চা(গৈ ওলোটাই দত্তক কোব দিলে ফুলৰ টাবটোৰে। দত্তৰ মূৰত আঘাত লাগি তেজ ওলাই অচেতন হৈ

গ'ল। প্ৰণামীয়ে দেউতাকৰ অৱস্থা দেখি আৰু আগন্তুক বিপদৰ গোন্ধ পাই ফণীক ঠেলা মাৰি কাষৰ দুৱাৰেৰে মুনমীহঁতৰ ঘৰৰ ফালে দৌৰিব ধৰিলে। তাইৰ পিছে পিছে প্ৰশান্ত দৌৰি গ'ল। কিন্তু তাই মুনমীহঁতৰ ঘৰত সোমালগৈ।)

মুনমী: (আচৰিত হৈ) ঐ প্ৰণামী, কি হৈছে তোৰ? ইমান ৰাতিখন এনেকৈ দৌৰি আহিছ যে, কথাটো কি বুজাই কছোন।

(প্ৰণামী কান্দি থাকে)

মুনমী: ক প্ৰণামী কি হৈছে।(প্ৰণামীয়ে গোটেইখিনি বিৱৰি কয় মুনমীক। মুনমীয়ে লগে লগে নয়নক ফোন কৰি সবিশেষ জনাই দিয়ে। কথাখিনি শুনি নয়ন, অভিজিত আৰু ইৰফান তৎক্ষণাৎ প্ৰণামীহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হয়।)

ইৰফান: (খঙত) পাষণ্ডকেইটাই মানে খুৰাকো ৰেহাই নিদিলে।

নয়ন: ঐ ধৰ, ধৰ। খুৰাক হাস্পাতালত নিব লাগে।

(অভিজিতৰ মনত ক্ষোভৰ অগ্নি দপদপকৈ জ্বলিব ধৰিলে)

(আনখন মঞ্চৰ পটত)

(প্ৰশান্তহঁতে সিঁহতৰ গোপন ঠাইত বহি কথা পাতি থাকোতেই অভিজিত সেইখিনিত উপস্থিত হয়)

ফণী: ঐ প্ৰণৱ, অভিজিত চোন!! (অলপ কম্পিত মাতেৰে)

প্ৰণৱ: আৰে অভিজিত, হঠাৎ তুমি এইখিনিত কেনেকৈ??

(প্ৰণৱ উঠি আহিব লওঁতেই অভিজিত তিনিওজনৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিল। প্ৰক্ষম আঘাতেৰে ৰক্তাক্ত হ'ল সেইখিনি পৰিৱেশ। ক্ষন্তেক পিছত তেজেৰে তুমুৰলি সিঁহত তিনিটাৰ মূমুৰ্ষু দেহাকেইটা তাতেই এৰি অভিজিত হাস্পাতালৰ ফালে ৰাওনা হয়)

(পট পৰিব)

অষ্টম খণ্ড

(নয়নৰ দেউতাক ধৰণীধৰ শৰ্মাই আহি অভিজিতৰ দেউতাক ডাঃ নাথক সকলো কথা ভাঙি পাতি কয়)

ডাঃ নাথ: (আৱেগিক হৈ) এতিয়া মই কি কৰা উচিত শৰ্মা? হয়, আমি সঁচাকৈয়ে ল'ৰাটোৰ মনটো বুজিবয়ে নোৱাৰিলোঁ। তাক বুজি পোৱা হ'লে আজি এই অঘটনৰ উন্মেষ নহ'ল হয়।

ধৰণীধৰ শৰ্মা: ডাঃ নাথ, এতিয়া সময় নষ্ট কৰা উচিত নহ'ব। বলক এবাৰ গৈ হেমন্ত দত্তৰ খবৰ এটা কৰকগৈ।

ডাঃ নাথ: বলক, বলক শৰ্মা।

(হাস্পাতালৰ পৰিৱেশ বিৰাজমান। হেমন্ত দত্ত হাস্পাতালৰ বিছনাত শুই থাকিব। লগত অভিজিত, প্ৰণামীহঁতো থাকিব। ডাঃ নাথ, তেওঁৰ পত্নী আৰু শৰ্মা সোমাই আহিল কোঠাটোলৈ)

নয়ন: অ' দেউতা আহিল?

অভিজিতৰ মাক: বাবা অভিজিত, তই আমাক ভুল নুবুজিবি অ'। আমাৰ বহুত ডাঙৰ ভুল হৈ গ'ল।(কথাখিনি কৈ মাকে কান্দি দিলে।)

ডাঃ নাথ: (হেমন্ত দত্তৰ ওচৰত গৈ) বুজিছে দত্ত, এই অপৰাধীৰ আপোনাৰ ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা কৰাৰ বাহিৰে আৰু একো পথ নাই। আমিবোৰে যেন মানৱতাক নেওঁচি বাচি লৈছিলো টকা পইচা, সা-সম্পত্তিৰ ভালবোৰ। আমি কিমান নিকৃষ্টতাৰ সীমা চেৰাই গৈছিলো তাক হয়তো নতুনকৈ কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। (এনেকৈ কৈ ডাঃ নাথে হেমন্ত দত্তক সাৱটি ধৰে। দত্তৰ চকুৰ পৰা চকুলো নিগৰি পৰে।)

অভিজিত: (সকলোৰে ফালে চাই) হয়তো, আমিবোৰ কোন? কেতিয়া কালৰ দাসত্ব লাভ কৰিব লাগে তাক অনুভৱ কৰা সহজসাধ্য নহয়। কিন্তু এই সমাজখনত ধনী দুখীয়াৰ বিভেদ আনি মানুহৰ মনত মোক্ষম আঘাত হানি বিদ্বেগৰ সৃষ্টি কৰা কোনোদিনেই গ্ৰহনযোগ্য নহয়। আমাৰ এই বাহ্যিক শৰীৰটোৰেই নো কিমান দিনীয়া? ইয়াক লৈয়ে আমিবোৰে ধৰ্মক লৈ, জাতিক লৈ কোনো অশ্বমেধ যজ্ঞৰ অৱতাৰণা কৰাৰ অৰ্থ নাই। জীৱন্ত কালত ইজনে সিজনৰ মনৰ গভীৰতা কিমান বুজি পাই তাক লৈহে চিন্তা কৰা উচিত।

ধৰণীধৰ শৰ্মা: (অভিজিতৰ কান্ধত হাত থৈ) আমাৰ অভিজিত বোপাই ইমান কথা ক'ব কেতিয়াৰ পৰা জনা হ'ল গমকেই নাপালো অ'। সি যি কি নহওঁক, এতিয়া আৰু দত্ত বেছি ভাবি চিন্তি সময় নষ্ট নকৰাই ভাল। এতিয়া বলক, দুখন বিয়াৰ প্ৰস্তুতি কৰাৰহে কথা এতিয়া। নে কি কয় দত্ত? (নয়নে আচৰিত হৈ মুনমীৰ ফালে চালে আৰু অভিজিতেৰ প্ৰণামীৰ হাতত ধৰিলে)

(এনেকৈয়ে যেন আগবাঢ়ক প্ৰণয়ৰ প্ৰবল সোতবোৰ। দূৰৰ পৰা এটি সুমধুৰ গীতৰ কলি ভাহি আহে।)

Overview Of Start-Up Cell

Devajani Dev
Ex-Student BBEC

It was a great experience to be a core member of the BBEC startup cell. I am thankful to the startup cell for providing a platform to enhance my skills and an opportunity to showcase them.E Cell provides the right atmosphere for entrepreneurs to work on and grow their idea. We can learn important business skills like leadership, time management, financial planning, negotiation, research, etc and groom our entrepreneurship skills. It provides conducive environment for budding as well as aspiring entrepreneurs.

To promote student entrepreneurship program on a regular basis and to build campus awareness regular informal student meetups meetings were done which introduced interested students to the entrepreneurship program. These meetings were also useful for students to connect with each other and form a business team. We also participated in startup workshops organized by IIT guwahati.

To take the student entrepreneurship program up a notch up, we organised and participated in many events, hackathons etc. We represented BBEC at the AICTE hackathon in Kolkata, State and Inter district hackathons, CIT's hackathon etc. These are more involved events that can last a full day or longer. During the hackathon, students are asked to form teams, identify a problem to solve, find suitable solutions that can translate into a viable business venture, and finally pitch their idea to a designed jury.

So, in these ways it can help you out to show that you are not a book worm and show your multitasking nature. Because there will be millions of students with an degree but these extra curricular activities will make one standout from the crowd.Its not only about the E-Cell but any association/club/ organisation/event we are joining in college which enhances our skills and allows us to explore our skills,overcome our fears, build confidence and abilities that we don't know we may be best at that does matter in real life. During any interview process, all these kind of experience can be used to show how you have managed your studies with extra activities to build yourself and how you have improved yourself. So I would suggest everyone to go ahead and gain some experience that involves creative thinking, team work,etc and participate/volunteer/manage in events and standout of the crowd - DO IT FOR YOURSELF. All the Best....!!!

Annual report of BBECSU 2019-2020

Biraj Jyoti Das
General Secretary, 2019-20

What I intended to accomplish was to rouse the student body not by means of an organisation but solely by my simple words, to urge them not to violence but to moral insight into the existing serious deficiencies of our system. Time and situation wanted me to take the responsibility and I never step back. Although there were many challenges, but we worked together in the difficult time. I still remember the date, it was 29th may of the year 2019 when I was elected as the General Secretary of my college. From the very first day I had some plans and to execute those I decided to sectionize different portfolio into Administrative, Cultural , Literature and Sports sector.Secondly I decided to declare "Best Hostel Award" to encourage participation in college events. I thought this will be the best way to make events successful and also to give them a healthy competitive environment . I believed collective efforts along with definite objectives will surely pay on our hardwork. Although BBECSU 2019-20 didn’t get full of 1(one) year period but by the grace of God we organised some of the events prior to coronavirus pandemic time. BBECSU along with all the students were lucky and fortunate to celebrate Teachers' Day, Foundation Day of our college. General Freshers, Departmental Cup, Technisia 2020, Foundation Day of BBEC Debate Forum, Saraswati Puja, Vishwakarma Puja, International Women Day and also a Self Defence Workshop for girls.

The first and foremost event organised by the Union Body was 73rd Independence Day of our country. On this day Inter Hostel Parade Competition was organised in which 8(eight) boys and 3(three) girls hostel participated. Along with the parade competition different patriotic songs, dance were performed by the students. On the very next day i.e 16th August was the Foundation Day of our College. Foundation Day got started by hosting of College Flag by Principal Sir. Along with cake cutting ceremony, poem recitation competition was organised by the Union Body. After successfully effectuated of these two programs we were heading towards welcoming the new comers to our college. Collegemates are like one family and new comers are always welcome to make it a bigger one. With this note BBECSU 2019-20 had organised general freshers on 24th August 2019. The new champs along with their elders showcased their talents in different curricular activities. Abhi Saikia, the renowned artist performed in the cultural night. The next event that was to be organised was Teachers' Day. Teachers are like second parents. They shape our minds and help us to recognise our talents and goals. To show our respect and gratitude towards them we celebrate 5th September as Teachers' Day. BBECSU had formed a committee which includes three members from each hostel for smooth functioning of the program. The program ended well with musical chair competition for the teachers and also cultural activities were performed by the teachers. After successfully executing our plans of involving everyone in the events that BBECSU organises, we were confident enough to execute our rest of the pre scheduled events. The scheduled event was Foundation Day of BBEC debate forum. BBEC Debate Forum was formed on 28th September 2018. So on the occasion of 1st Anniversary of BBEC Debate Forum, one day workshop on Personal Development from “Democratic Debate” was organised. It was a great honour for us to have some renowned resource person like Dr.

Lanu Devi (Former Associate Professor in Anthropology, Cotton University), Dr. Arati Kalita (President Award Winner), Mani Padma Borthakur Verma (Former Associate Professor), Dipak Verma (Member of Early Birds NGO) who gave us a clear idea on the basis of debate, advantages of debate and how to develop public speaking. It is well said that development of a college can only be procured if there is equal involvement in academics, cultural, literature and sports sector. So after fulfilling some of the pre-scheduled events on culture and literature sector it was time for sporting events. To develop a healthy competitive minds among the students BBECSU decided to organise a departmental cup for the first time in our college. Apart from organising the departmental cup successfully we had few objectives in our mind.The plan was to recognise the departmental cup as a platform for selection of sub college team. I have mentioned the term sub college team this means that we wanted to select two teams of each sporting event and then select the final college team of any sporting event after playing minimum three matches against each other. The two sub-college team to be known as BBEC Orange and BBEC Green. The minimum three matches between BBEC Orange and BBEC Green will not only give us a clear idea of selecting the college team,but also it give a second chance to the students who didn't perform well in the Departmental Cup but they had the potential to do so. The basic aim was to create an environment where performances was only way to select yourself in the college team.

After this sporting event, it was time for us to organise the most awaited event , the cultural cum technical fest of our college named as "TECHNISIA". It was first organised in 2014 by a group of visionaries with an idea of creating a paradise for all it's patrons for three days. In the year 2020 it was organised on 18th, 19th and 20th February. Technisia provides a canvas where a cluster of of assorted cultures are aligned in a massive college range from past to future. The major events that were organised were Mr. & Mrs. Charisma, Dr Bhupen Hazarika Memorial Inter Institution Quiz Competition, Dr. A.P.J Abdul Kalam Memorial intra North-East Debate Competition, 6 on 6 Cricket, 5 on 5 Football, Battle-o-zone (online mobile games), Euphoria (a gaming event), Ride and Rally 1.0, Burn Out 1.0 (a stunt show), Silver Stepper (a dance competition), Open Mic 1.0, Acoustic Live Sessions 1.0, Alpana and Mendhika (a rongoli and mehendi competition), Meal Event (a food fest competition), Cypher Revolution (a rap performance event), Genesis 2020 (a competition among bands), Robotics. Technisia got started with a cultural rally representing different ethnic groups across the North Eastern States and various culture and custom of our country. After the cultural rally a welcome song was performed by the students followed by our competition and various indoor and outdoor games. Mr. & Mrs. Charisma, the event everyone was waiting, got started after two audition in Bongaigaon and Kokrajhar in the evening at 7:00 pm. In this event Mrs. Smita Dev was invited as Chief Guest. Mrs. Smita Dev who was Mrs. Universe of the year 2008 which was held at Phillipines. Along with her renowned groomer Rizu Miller and Fashion Designer Abhijit Das was invited as judge. After this the traditional dance of Bodo Community was performed by the students of our college. The first day of Technisia 2020 came to an end by the performance of our very own reknowned artist Deeplina Deka. The second day of Technisia got started by bike rally which were co-organised by District Transport Department, Kokrajhar. On this day along with bike rally, bike stunt event was organised for first time followed by Debate Competition, Silver Steppers, Open Mic Competition,

Acoustic Live Session were also organised on that day. After the completion of these events it was time for performance of Bihu Dance by a group of college students. The mega night come to an end with the performance of famous Bollywood Singer Ash King. The 3rd day of Technisia was also a special one. The day started with Battle of Bands known as Genesis. Bands from different parts of the state participated in the event.Eyes of Matyr was the guest band and they were given the responsibility to judge the event. The next event that took place was Cypher revolution. The cultural fest Technisia came to an end with the performance of internationally known artist Candice Redding.

Prior to the commencement of lockdown due to Corona viruses, we organised International Women Day and self defense workshop for women from 13 March to 15 March. It was the last physical event organised by BBECSU.In this period, we also tried to represent our college in Inter college tournaments. BBEC participated in football tournament organised by reliance foundation and IIT Guwahati. BBEC cultural team representing Boro cultural dance performed in Pyrokinesis, Assam Engineering College. Students from our college also participated in various inter college debate and quiz competitions .

During the period of lockdown I along with Episia Kuli (Magazine secretary) decided to organise a online Art Competition . We are glad to announce that not only participants through out the country took part in the competition, but there were participants from other countries as well. The online art competition was organised in a digital Facebook page named as BBEC MEDIA CELL. Along with art competition we have also invited some guests to our page, for online live interaction with the students. Apart from academic topics in our curriculum we decided to focus on self sufficient economy, agricultural growth, power generation, flood problem of our state (Assam). It was a nice experience all together in the lockdown period.

The journey of representing my college wouldn't complete without the blessings of my parents and my beloved hostel mates. I would like to thank all the Union Body members and those who supported me in the whole year. I would also like to appeciate the guidance of Co- ordinator of BBECSU, Dr. Rupamjyoti Nath Sir without whom the whole journey wouldn't be possible.

Atlast I would like to conclude with one ideology " College first, than Department, than Hostel".

LONG LIVE BBEC!!!
LONG LIVE BBECSU!!

MEMORY LANE
"A walk down the memory lane.
Let's nostalgically recollect the past!"

Previous Year Magazines

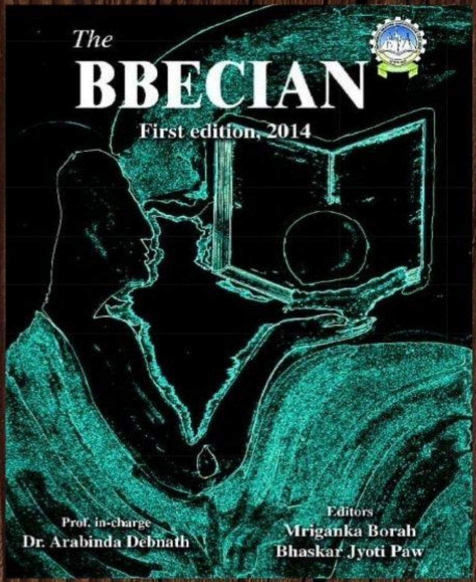

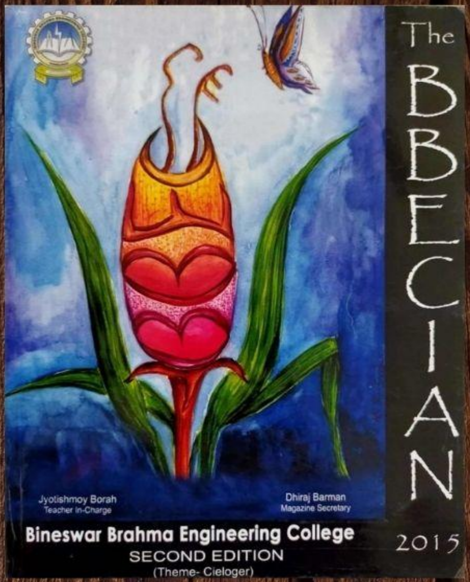

Due to technical issues the 3rd and 4th edition of "THE BBECian" were merged and published together

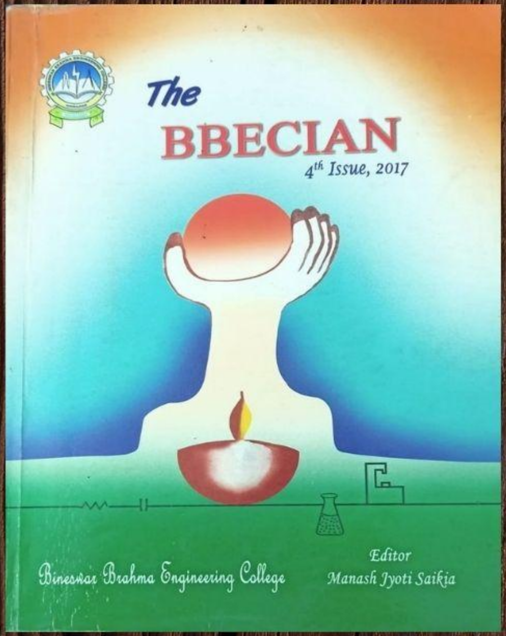

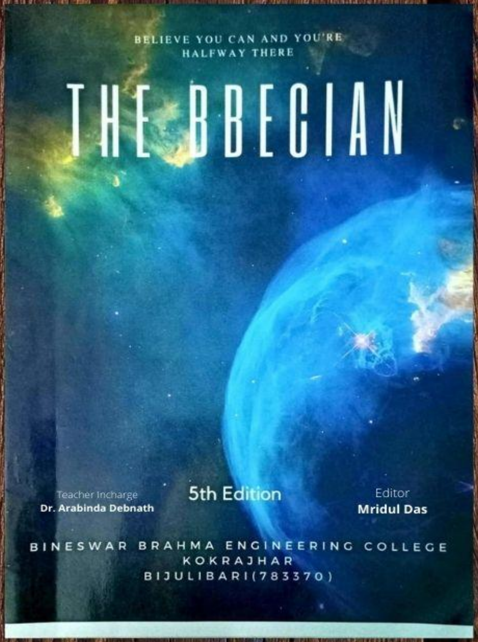

REDMI NOTE 5 PRO
MI DUAL CAMERA

WAR BRAHMA ENGINEERING COLLEGE
KOKRAJHAR

2019/11/8 12:41

REDMI NOTE 5 PRO
MI DUAL CAMERA

OBSERVATION
WORLD ENVIRONMENT DAY

BINESWAR BRAHMA ENGINEERING COLLEGE

Freshmen Social 2019

H-14

First Departmental Wall Magazine BBEC

INTERNATIONAL ONLINE ART COMPETITION

Organized by BBEC Media Cell

1st Prize:
Dhanista Chetia, from
India, Assam,
Bineswar Brahma
Engineering College

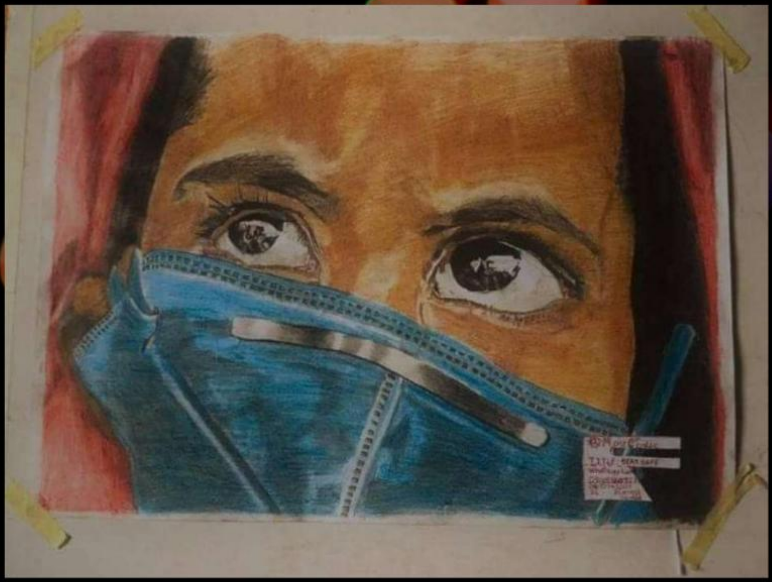

2nd prize:
Ajayi omoniyi,
from Nigeria

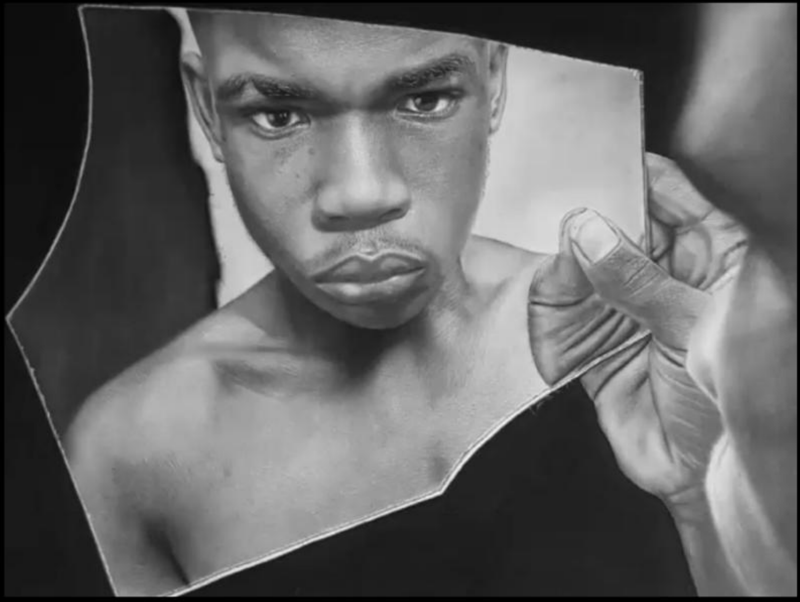

3rd prize-
Nwankwo Emmanuel
from Nigeria

2019/12/10 19:02

CIVIL ENGINEERING
DEPARTMENT
INFERNO-CIVILIANS
WE BUILD THE WORLD

MECHABYSS
REDMI NOTE 7S
AI DUAL CAMERA

2019/11/11 17:20

SPARK

ChemEsphere

BATCH 2010-14 ChE & EE DEPARTMENT

BATCH 2011-15 ChE DEPARTMENT

Note: We sincerely apologize for not being able to put the pictures of the alumni. We could not find all the pictures despite of several attempts to find. We are truly sorry for the inconvenience.

BATCH 2011-15 EE DEPARTMENT

BATCH 2012-16 EE DEPARTMENT

Note: We sincerely apologize for not being able to put the pictures of the alumni. We could not find all the pictures despite of several attempts to find. We are truly sorry for the inconvenience.

BATCH 2013-17 ChE & EE DEPARTMENT

BATCH 2014-18 ChE & EE DEPT.

Note: We sincerely apologize for not being able to put the pictures of the alumni. We could not find all the pictures despite of several attempts to find. We are truly sorry for the inconvenience.

BATCH 2015-19 ChE DEPARTMENT

BATCH 2015-19 EE DEPARTMENT

Note: We sincerely apologize for not being able to put the pictures of the alumni. We could not find all the pictures despite of several attempts to find. We are truly sorry for the inconvenience.

BATCH 2016-20 EE DEPARTMENT

BATCH 2016-20 ChE DEPARTMENT

Note: We sincerely apologize for not being able to put the pictures of the alumni. We could not find all the pictures despite of several attempts to find. We are truly sorry for the inconvenience.

HOSTEL - 1
KARNA
08
BHARGAV
23

SPEEDWAY

CENTRAL BOYS
BBEC
HOSTEL-42

H-14

OFFICE OF THE PRINCIPA
BINESWAR BRAHMA ENGINEERIN
KOKRAJHAR
P.O. - KOKRAJHAR, DIST. - KOKRAJHAR, B

TOPPER LIST

Session	ChE Dept.	EE Dept.
2010-2014	Tulashi Ranjan Kalita	Kuldeep Deka
2011-2015	Mukunda Madhab Gogoi	Dilsaad Nahar Saikia
2012-2016	Bhaskar Jyoti Sharma	Chinmoy Boruah
2013-2017	Souvik Talukdar	Dikshita Nath
2014-2018	Shehanaz Sultana Begum	Violina Barman
2015-2019	Meenakshi Borah	Riya Roy
2016-2020	Jandeep Boruah	Julie Das

GENERAL SECRETARIES OF BBECSU

Session	General Secretary Name
2013-2014	Pranjal Bora
2014-2015	Swmousar Basumatary
2015-2016	Biswajit Kalita
2016-2017	Bhim Kanta Gohain
2017-2018	Hirakjyoti Kalita
2018-2019	Mukunda Madhab Boruah
2019-2020	Biraj Jyoti Das

POPTALES

GET PERSONALIZED MASKS, T-SHIRTS, CAPS, CUPS, ACCESSORIES AND ETC. FROM POPTALES

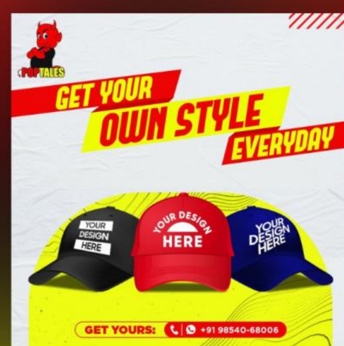

FOLLOW US

@POPTALESONLINE

@poptales_india

CONTACT US

+91 98540-68005